

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

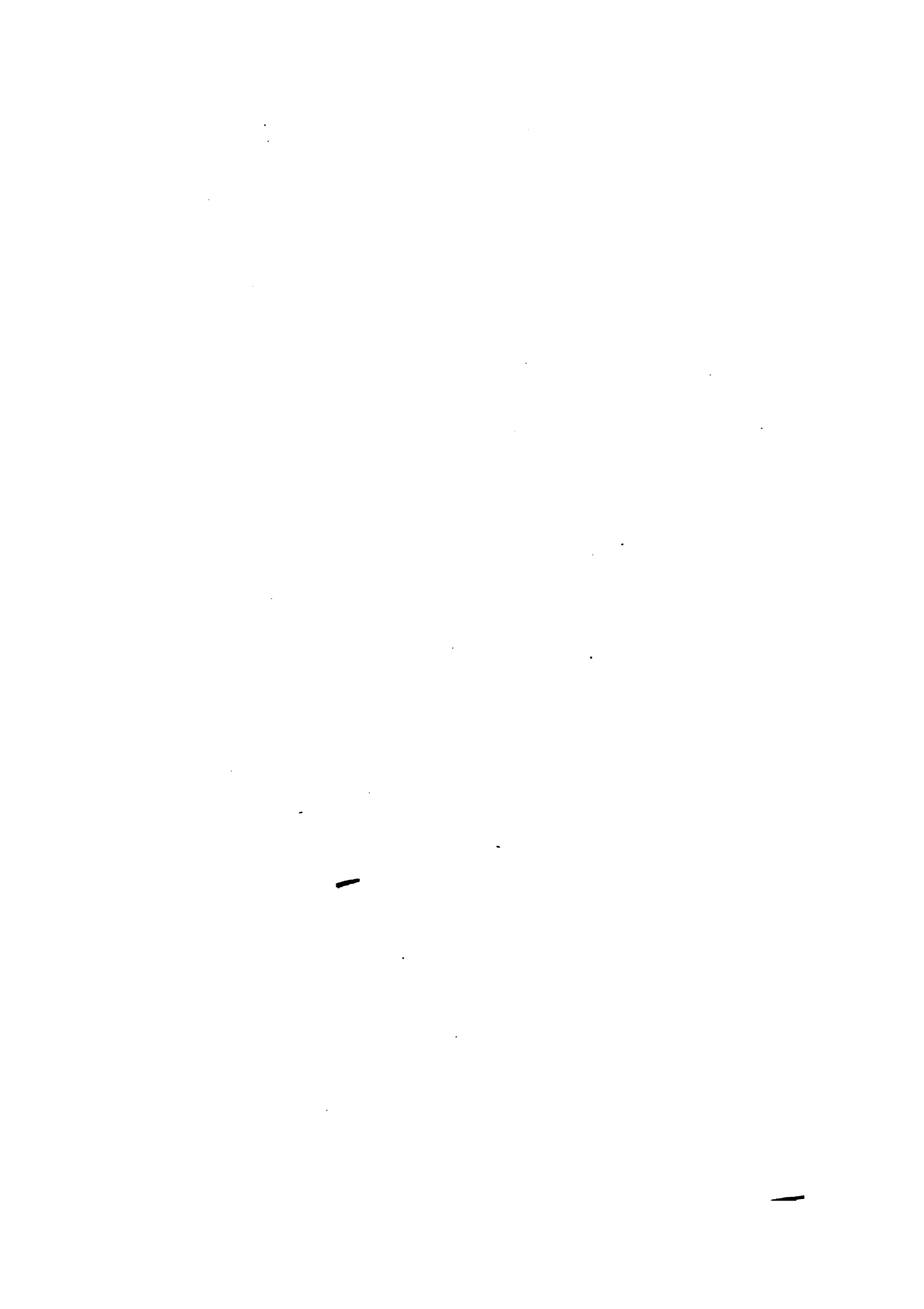
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

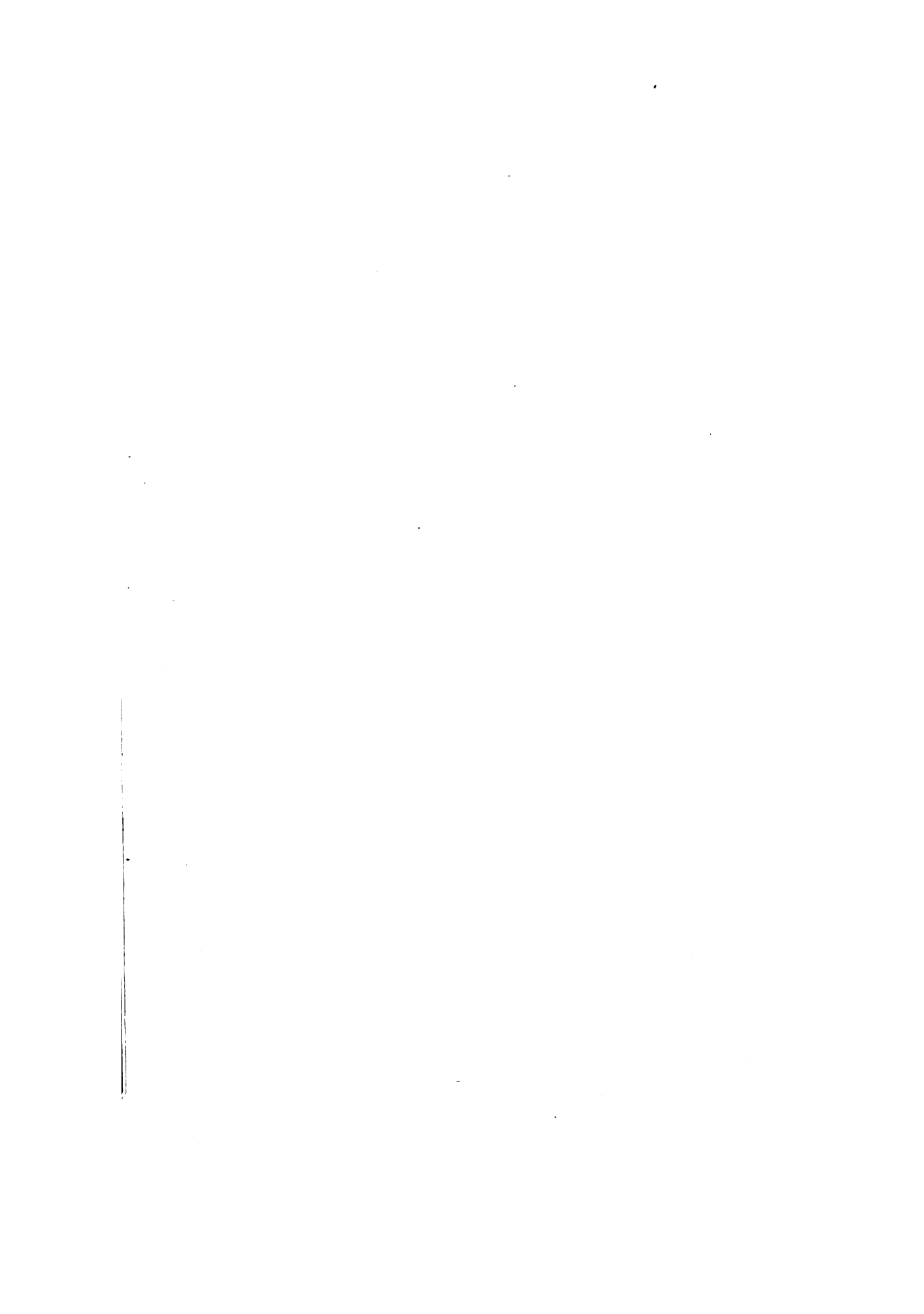

600028522P

2926 d. 4

Conjecturarum observationumque Aristophanearum

Specimen I.

Scriptit

Ottomarus Bachmann

Berolinensis.

Specimen I.

BODLIER
FOREIGN
PROGRESS

Gottingae,
Apud Vandenhoeck & Ruprecht.

MDCCLXXVIII.

2920. d. 4.

Conjecturarum observationumque
Aristophanearum

Specimen I.

Scripsit

Ottomarus Bachmann

Berolinensis.

Gottingae.

Typis expressit officina Hoferiana.

1878.

Godofredo Bachmanno

Patruo Carissimo

Studiorum Fautori

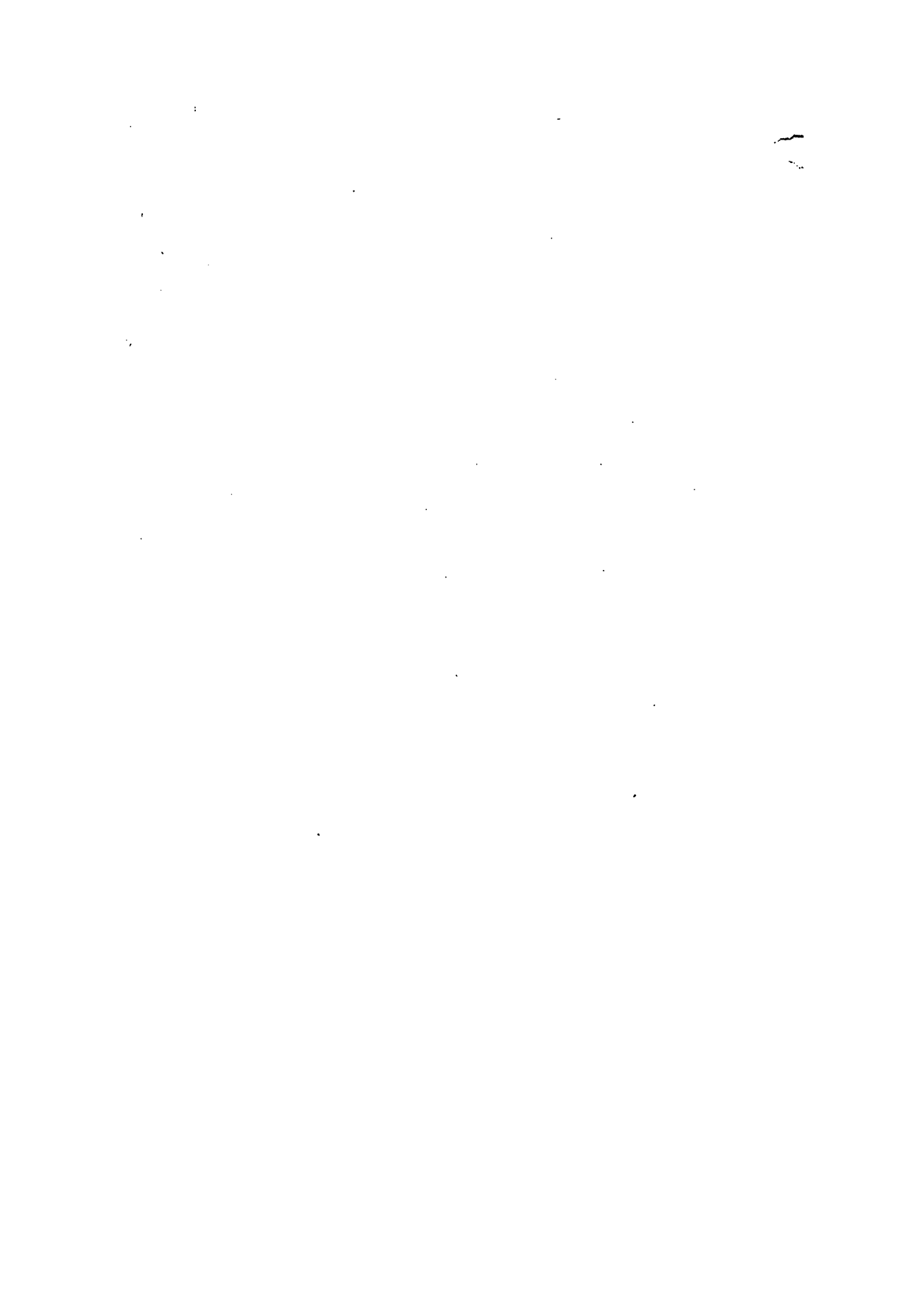
Ernesto de Leutsch

Hermanno Sauppio

Praeceptoribus Dilectissimis

D. D. D.

Auctor.

Quae hoc libello continentur, desumpta sunt e dissertatione quam conscripseram de usu praepositionum apud Aristophanem. Quae quum multis singulis Ar. locis accurate examinatis nimiam in molem accrevisset, elegi ex ea quae majoris mihi videbantur momenti conjecturas atque observationes, accuratam siugularum praepositionum usus enarrationem brevi publici juris facere mihi licere sperans. Jam hisce primitiis studiorum meorum benignam quaeso praebeatissimam aurem; nolite tamen μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα.

Ach. 19 sqq. οὔσης κυρίας ἐκκλησίας | ἐωθινῆς ἔρημος ἢ 1
 πνὸξ αὐτῆι· | οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι — | οὐδ' οἱ προτάνεις
 ἤκουσιν, ἀλλ' ἄωριαν | ἤκοντες, εἰδ' οἷδ' ὠστιοῦνται πῶς δο-
 κεῖς | ἐλθόντες ἀλλήλοις περὶ τοῦ πρώτου ξύλου, | ἄθροι κατα-
 ρέοντες. Sic haec scribenda censeo; art. τοῦ (codd. ἀλλή-
 λοισι περὶ πρ. ξ.), quem habet etiam Suid. s. ὠστίας (v. infra),
 recte addidit Mein. (v. Vind. p. 2, cl. V. 90: ἦν μὴ 'πὶ τοῦ
 πρώτου καθέξεται ξύλου). Deinde codd. habent ἤκοντες, εἶτα
 δ' ὠστιοῦνται: at nusquam Ar. post participium intulit εἶτα
 δέ, sed constanter simpliciter εἶτα: Ach. 291. Eq. 281.
 N. 386. 592. V. 379. 1072. P. 284. 745. Av. 359. 1111. 1619.
 L. 309. R. 205. 367. 1001. E. 789. Pl. 799 vel ἔπειτα:
 Ach. 497. N. 1042. Av. 29. Th. 557. 559. 883 (per anaco-
 luthiam quamdam καῖτα: Eq. 392. N. 409. Av. 674. L. 560.
 P. 889 sq. ἄραντας καῖτ' ἀγαγεῖν e praeclara em. Herwerd.
 Anal. crit. p. 49; codd. καταγαγεῖν. — καῖπειτα: N. 624.
 Av. 536. Pl. com. II. 622; antecedit participio εἶτα N. 860.
 L. 654. Amphid. III. 317. ἔπειτα N. 1249. Av. 911. Pl. 1004.
 1148). Aliter res se habet, ubi duo participia verbo finito
 antecedunt: apud alterum part. non solum εἶτα vides;

N. 149. 172. 377. E. 1109 (N. 178 ubi tria part. antecedunt, apud tertium), sed etiam *εἶτα δέ*: Eq. 377 („diversa est Eq. 377 ratio“ Mein. I. c.). Jam Dobraeus e schol. (*ὠστιοῦνται*: *διωθήσονται*) scribi jussit *διωστιοῦνται* probatus Mein. I. c. At *ὠστιοῦνται περὶ τοῦ πρώτου ξύλου* non valet de prytanibus, quippe quibus sit in contione certus locus (cf. E. 103 sq.), sed de singulis civibus, quod apparet etiam e v. 40 sqq. *ἐς τὴν προεδρίαν* (= *εἰς τὸ πρῶτον ξ.*) *πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται* (ubi quod dicitur *πᾶς ἀνὴρ*, h. l. est *ἄθροι καταρρέοντες*). Itaque *ἦκοντες* accipiendum est pro nom. absoluto vicem sustinente gen. absoluti: *ἠκόντων τῶν πρυτάνεων* (v. infra), ad verbum *ὠστιοῦνται* autem necesse est addatur significatio subjecti mutati. Quam nobis egregie servavit Suid. (v. Ach. ed. W. Ribbeck p. 39) s. *ὠστίας* — *Ἄρ. ἐν Ἀχαρν. οἷδ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς περὶ τοῦ πρώτου ξύλου*, quod monuit Julius Wehr (v. Philol. Anz. I. 1869 p. 157). Scribendum igitur est: *εἶθ' οἷδ' ὠστιοῦνται*. Quod schol. habet *διωθήσονται*, nihil est nisi interpretamentum lemmatis praefixi *ὠστιοῦνται* (addit *ἀπὸ ἐνεσιῶτος τοῦ ὠστίω*. cf. Hesych. *ὠστιοῦνται*: *ὠσθήσονται*). Nom. absolutum autem excipit *εἶτα* etiam Ach. 1166, ut gen. absolutum Th. 542. 564. — Restat tamen difficultas quaedam adhuc neglecta. Part. *ἦκοντες* enim displicet quum proxime antecedit *ἦκουσιν*, part. *ἐλθόντες* autem quum subsequatur *ἄθροι καταρρέοντες* nimis abundat. Quam difficultatem optime tolli censeo ita ut statuatur participiorum illorum ab initio versuum collocatorum sedes permutatas, *ἦκοντες* autem corruptum esse ex *ἔλκοντες*, ut jam poeta h. totum locum ita videatur scripsisse: *οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἦκουσιν, ἀλλ' ἄωριαν | ἐλθόντες, εἶθ' οἷδ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς | ἔλκοντες ἀλλήλοις περὶ τοῦ πρώτου ξύλου | ἄθροι καταρρέοντες*. De v. *ἔλκειν* „zerren“ — trahere — autem cf. Av. 365: *ἔλκε τίλλε παιῖς δεῖρε*. 442. L. 459: *οὐχ ἔλξει', οὐ παιήσει', οὐκ ἀράξετε*; Eq. 365 sq. 772. Pl. 955. Hom. π 276. Hdt. I. 140.

2 Ach. 410 sqq. *Εὐριπίδῃ — ἀναβάδην ποιεῖς, | ἐξὸν καταβάδην' οὐκ ἐτὸς χολὸς ποιεῖς. | ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις, | ἐσθῆτ' ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχὸς ποιεῖς*. Verbis *ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις*; sententiarum nexus prorsus pervertitur. Quum enim Dicaeopolis modo inde quod

Eur. ἀναβάδην τραγωδίαν ποιεῖ ἐξὸν καταβάδην intellexerit mirum non esse quod claudos introducat in tragoediis (οὐκ ἐτός „non temere, non sine causa ac ratione“: Av. 915. Th. 921. E. 245. Pl. 404. 1166. frg. 116. Philet. III. 293. Anaxil. III. 353. Pl. Reip. III. 414. E. VIII. 568 A), jam non consentaneum est eum addere „quid vero pannos istos e tragoedia induisti?“, sed potius ex eadem qua in priore enuntiato usus erat ratiocinatione inde, quod Eur. pannis indutus tragoediam componat, intelligere eum necesse est mirum non esse quod ille mendicos introducat in tragoediis. Quum enim adhuc miratus sit unde fiat ut Eur. in tragoediis heroas claudos exhibeat et mendicos (cf. P. 146. R. 842. 1063), jam causam perspicit latere in eo quod Eur. in superiore parte aedium, in alto sedens (schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου) pannisque indutus tragoedias suas componat (schol. οὕτως αὐτὸν ἐσκευοποίησεν ἐν ῥακίαις καθεζόμενον καὶ ποιῶντα τὰς τραγωδίας. καμφοδεῖ οὖν αὐτὸν ὡς πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς εἰσάγοντα τοὺς ἥρωας — scripserim potius ἐσκευοποίησεν αὐτὸν ἐν ῥακίαις καθεζόμενον καὶ οὕτως ποιῶντα τὰς τραγωδίας), ut necessarius quidam nexus causalis intercedere cogitetur inter fabularum indolem et poetae habitum atque cultum (cf. Th. 164 sqq. Φρόνητος αὐτὸς τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἡμπύσχετο. διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ κάλ' ἦν τὰ δράματα. ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῆ φύσει. 168 sqq. 148 sqq.). Itaque verba ἐκ τραγωδίας ferri nullo modo posse patet, quippe quibus ratio quae inter causam et effectum intercedit, prorsus pervertatur. Conciunt igitur conjecturae Bergkii: ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι; ἢ ἄ τραγωδίας ἔχεις | ἐσθῆτ' ἑλερινήν; Thierschii (Aristophan. p. 688): ἀτὰρ τὰδε ῥάκι ἐκ τραγωδίας ἔχεις; denique Schuetzii et Muellerei qui verba ita distinxerunt: ἀτὰρ τί; („at quid hoc rei est?“) τὰ ῥάκι ἐκ τρ. ἔχεις; Quid poeta scripserit nescio; sententiam tamen, quae unice haec est: „at quid hoc rei est? pannis indutus tragoediam componis!“ (per exclamationem mirantis pariter atque in priore enuntiato ἀναβάδην ποιεῖς ἐξὸν καταβάδην. — ubi sine causa signum interrogationis posuit Bergk.) „inde igitur fit ut mendicos fingas“ — ita fere indicarim: ἀτὰρ τί ὄρω; τραγωδίαν ποιεῖς ἔχων (vel ποιῶν ἔχεις) | ἐσθῆτ' ἑλερινήν. οὐκ ἐτός πτωχοὺς ποιεῖς. Fortasse τὰ

ράκια ex interpretamento ad verba ἐσθῆτι' ἑλεινήν adscripto (cf. schol. ἐσκευοποίησεν αὐτὸν ἐν ῥακίοις καθεζόμενον) in verba poetae irrepsit, quo facto jam librarius aliquis suo Marte versum finxit. De formula τί ὄρω; cf. Eur. Or. 385: ὦ θεοί, τί λεύσσω; Bacch. 1272: ἔα, τί λεύσσω; Hel. 72: ὦ θεοί, τίν' εἶδον ὄψιν; Ar. Th. 905: ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἶσορῶ; Eur. Hel. 557: τίν' ὄψιν σὴν προσδέρομαι; Or. 1347: τίνας τούσδ' εἶσορῶ; —

- 3 Ach. 502 sqq. οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. | αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὐ-
 πὶ Ἀθηναίῳ τ' ἀγών, | κοῦπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι |
 ἤκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι. Verba ἐκ τῶν πόλεων
 „ex urbibus“ sc. sociorum, e civitatibus foedere cum Athenien-
 sibus conjunctis (cf. Ach. 192. 636. 642. 643. V. 657. 670.
 700. 707. Av. 1425; eodem sensu αἱ νῆσοι Eq. 1319. P. 760:
 ἐπὲρ ὑμῶν πολεμίζων καὶ τῶν ἄλλων νήσων) — in altero
 membro posita aperte ad utrumque membrum referenda sunt,
 quae tamen collocatio in simplici trimetrorum sermone vix
 ferri potest. Itaque verba illa transposuerim: οὔτε γὰρ
 φόροι | ἐκ τῶν πόλεων ἤκουσιν οὔθ' οἱ ξύμμαχοι. At restat
 alterum in quo offendas. Quomodo enim recte distingui
 potest inter adventum sociorum (τῶν ξυμμάχων) et tributorum
 (φόρων) quae quidem ab iisdem sociis Athenas deferebantur?
 (cf. Ach. 643: νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
 ἤξουσιν [sine causa Herwerden. Stud. crit. p. 48 scribi jussit
 οὐκ τῶν πόλεων] — et quidem Dionysiis urbanis — schol.
 ad 504 — simul ludos scenicos spectare soliti Athenis;
 spectaverunt e. c. Ar. Babylonios, quam ad fabulam poeta
 respicit h. l., Nubes — v. 609 —, Pacem, Aves illis diebus
 festis actas). Dicendum potius erat „neque ut tributum de-
 ferant neque alia de causa, propter commercium, adsunt
 socii.“ (Quomodo Ribbeck, quod vertit „die Fremden fehlen,
 da jetzt weder Gelder noch Gesandte der Verbündeten
 gekommen sind“ e verbis poeta elicuerit non video). Ac ne
 hoc quidem sufficit. Quum enim verbis illis Dicaeopolis
 illustrare studeat quod modo dixit αὐτοὶ ἐσμεν κοῦπω ξένοι
 πάρεισιν, vocabulo ξένοι autem (etsi οἱ ξένοι solos socios
 significat Eq. 1198. Av. 1431. 1454. 1458) hoc quidem l.

non solum socii, sed etiam ceteri peregrini cum Ath. foedere non conjuncti significantur necesse sit (quod optime intellexit schol. qui ad verba *αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν* adscripsit: *οἷον μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι χωρὶς τῶν συμμάχων καὶ ξένων*), apparet Dicaeopolidi enuntiati, de quo agitur, bipartiti (*οὔτε οὔτε*) altero membro dicendum esse de sociis, qui Dionysiis urbanis demum tributa Athenas deferebant, altero de ceteris peregrinis, qui et ipsi tunc hieme impediabantur (v. Kock. ad Av. 711), quominus commercii causa Athenas navigarent et Acharnensium fabulam quae Lenaeis agebatur spectarent (schol. *ὅτε ξένοι οὐ παρῆσαν Ἀθήνησι, χειμῶν γὰρ λοιπὸν ἦν. — χειμῶνος λοιπὸν ὄντος εἰς τὰ Ἀθήναια καθῆκε τὸ δρᾶμα*). Itaque censeo versum gravius corruptum esse, poetam autem scripsisse: *οὔτε γὰρ φόροι | ἐκ τῶν πόλεων ἤκουσιν οὔτ' ἄλλοι ξένοι*: „neque socii adsunt tributa deferentes neque alii peregrini“ (commercii, aliarum rerum causa). —

Ach. 1150 sqq. Chorus dicit *Ἀντίμαχον — κακῶς* ⁴ *ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς· ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Ἀθήναια χορηγῶν ἀπέλυσ' ἄδειπνον* — sic. cod. Vat. Pal. et edd. recc. (praeter Müller.); cett. codd. praeter Rav., schol. *ἀπέλυσεν ἄδειπνον*; Suid. (s. *τευθίδες*) *ἄδειπνον ἀπέλυσεν*; Rav. *ἀπέκλεισε δειπνῶν* i. e. *ἀπέκλεισε δειπνῶν* quod pro varia scriptura exhibet schol., *ἀπέκλεισ' ἄδειπνον* Elmsl., Dind. (olim), Bekk., Both., Müller. Referenda haec sunt procul dubio ad Ar. Daetalenses Ol. 88, 1 per Callistratum Antimacho chorego actas (v. Fritzs. de Daetal. p. 9). Quaeritur autem ad quem spectet illud *ἐμὲ*. Interpretes tacent; e recc. expressis verbis de ipso Ar. poeta accipit Bergk. ap. Mein. Com. II. 939, quem sequitur Müllerus ad l. Dicit enim: „Ar. etiam quum primam fabulam, Daet., scripsisset et Callistrato docendam tradidisset, non plane in obscuro delituit, sed et amicis familiaribusque innotuit et fortasse Callistrato adfuit in choro docendo; itaque Ach. 1150 graviter conqueritur de Antimacho chorego, qui ipsum ab epularum solemnitate segregaverit — *ὅς γ' ἐμὲ — ἀπέκλεισ' ἄδειπνον*: profecto autem non potuisset hoc ei opprobrio vertere nisi ille nosset Aristophanem comoediae esse auctorem.“ (Cf. p. 1021.) Quod si comprobatur, unice recte se habet *ἀπέκλεισ' ἄδειπνον* (sive *ἀπέκλεισε δειπνῶν*), quod scripsit

Müller.; nam de poeta epulis non excepto opus est notione excludendi, quae a v. ἀπολύειν aliena est. In Ar. ed. II. tamen Bergkiius scripsit ἀπέλυσ' ἄδειπνον, ut videatur sententiam mutasse. Et id recte fecit. Nam ubi chorus in parabasi ipsum poetam significat, nisi id per se patet (ut Ach. 660 sqq. N. 518 sqq. V. 1284 sqq. P. 754 sqq.), non prima persona utitur, sed distincte dicere solet ὁ διδάσκαλος ἡμῶν: Ach. 628. P. 738 (ubi 754 ad primam personam transitur ut Ach. 660) vel ὁ ποιητής: Ach. 633. Eq. 509. 548. V. 1016. 1049. (οὗτος ὁ ποιητής Ach. 649. 654). Itaque ἐμέ h. l. procul dubio non spectat ad poetam, sed ad ipsum chorum, ab Antimacho chorego ut videtur post actam fabulam Dae-talensium contra morem atque consuetudinem epulis non exceptum (cf. N. 338 sq. cum adnot. Kockii. Plut. Mor. p. 349 B. Boeckh. Oecon. publ. I. 489; chorego avaritia exprobratur etiam ap. Eupol. II. 551: ἤδη χορηγὸν πῶποτε ζῦπα-ρώτερον | τοῦδ' εἶδες;), ut jam unice aptum sit ἀπέλυσ' ἄδειπνον quod aperte significat: „dimisit me epulis non exceptum“, qua de vi verbi ἀπολύειν cf. Xen. Hell. VI. 5. 21: τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἀπέλυσεν οὐκάδε, τοὺς δὲ περιόικους ἀφῆκεν ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πόλεις. Similiter Ar. V. 1536 sq. τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν ἀρχόμενον ὅστις ἀπῆλλαξεν χορὸν τραγῳδῶν. Recte igitur vertit Ribbeck. „der als Choreg kläglich den Chor hungrig entliess bei dem Lenäenfeste.“ Scriptura ἀπέκλεισε e conjectura orta videtur ejus qui quid sibi vellet ἀπέλυσεν non intelligeret (cf. fluctuantes inter-pretationes scholiastarum, recensitas etiam a Ribbeckio p. 261).

5 Eq. 480: πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὄνιος; Velsen. scripsit οὖν Βοιωτοῖς: — at non opus esse iterato articulo vides ex Ach. 758 sq. πῶς ὁ σῖτος ὄνιος; — παρ' ἀμέ πολυτίματος (= παρ' ἡμᾶς i. e. Μεγαροῖ). Eq. 1060: τὰς πνέλους γρησὶν καταλήψουσ' ἐν βαλανείῳ. Eq. 1401: ἐκ τῶν βαλανείων πίεται τὸ λούτριον. Ach. 642: τοὺς δῆμονες ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται. Pl. 547: σκέψαι τοῖνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας ὡς κτλ. Pl. 1010: βελτίους ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν — quibus omnibus locis dictiones praepositionales cum praedicato enun- tiati conjungendae sunt.

Eq. 667 sqq. ὁ δ' ἤντεβόλει γ' αὐτοὺς ὀλίγον μείναι ⁶
 χρόνον | ἔν' ἄτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαιμόνος λέγει | πύθθησθ',
 ἀφίεται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων. Part. λέγων (λόγων ΑΘΑ
 superscriptis a 2. m. γρ. λέγων Γ) cum verbis ἀφίεται περὶ
 σπονδῶν conjungi nequit: debebat certe esse λέξων vel ἐρῶν
 — at nusquam in hujusmodi formulis (in quibus περὶ c. g.
 vi causali consilium indicat: cf. de hac vi Eq. 87. Av. 112 sq.
 E. 672) additum vides v. λέγειν (v. Porson. ad Eur. Hec. add.
 p. 99 et Kock. ad l. qui exempla conguessit ex Ar., quibus
 adde Av. 1588: πρᾶσβέοντες ἡμεῖς ἤκομεν παρὰ τῶν θεῶν
 περὶ τοῦ πολέμου καταλλαγῆς). Neque tamen mihi probatur
 quod Bergk., Kock., Mein., Ribb. λέγων cum v. ἤντεβόλει
 conjunxerunt (cujus structuræ auctor videtur G. Hermann.):
 solet enim Ar. transitum qui fit ex oratione obliqua in or.
 rectam nullo verbo indicare: cf. Eq. 994 sqq. φασὶν αὐτὸν
 οἱ παῖδες οὐ ξυνεφοίτων — τὸν κισσαριστὴν ὀργισθέντι ἀπά-
 γειν κελεύειν, ὡς ἀρμονίαν ὁ παῖς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν.
 E. 821 sq. ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ μὴ δέχεσθαι μηδένα χαλκὸν τὸ
 λοιπὸν· ἀργύρω γὰρ χρώμεθα. V. 689 sq. Unice vera est potius
 ratio Porsoni qui inde quod in v. qui antecedit 668: ἔν' ἄτθ' ὁ
 κήρυξ οὐκ Α. λέγει codd. omnes praeter unum Rav. post λέγει
 praebent πάλιν, conclusit πάλιν e v. 669 irrepsisse. Scri-
 bendum est igitur, λέγων ut supplemento versus deleto: ἀφίεται
 γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν, ut iterata Lacedaemoniorum legatio
 significetur (ante Sphacteriam expugnatam: Thuc. IV. 15 sqq.,
 et statim post Sph. expugnatam: Thuc. IV. 41. cf. Curtius
 II. pp. 463. 468 ed. 4.), quam praeclaram emendationem
 solus probavit Velsen., ne commemoravit quidem Dind. in
 ed. Ox. et poet. scen., cui πάλιν repetitum videtur e v. 603.
 — Ceterum v. 668 quum pro λέγει Rav. et Ambros. habeant
 λέγη, ΑΘ λέγη, poetam scripsisse censeo: ἔν' ἄν ὁ κήρυξ οὐκ
 Α. λέγη | πύθθησθ'. — cujus scripturae vestigium fortasse
 latet in Rav. qui praebet ἔν' ἄτ (ut jam non opus sit conj.
 Brunckii, qui et ipse in ind. λέγει offendens proposuit φέρει):
 cf. N. 89: ἄν ἐγὼ παραινέσω. 348. Th. 344. Minus enim placet
 anapaestus ἔν' ἄττ' ἄν ὁ κήρυξ οὐκ Α. λέγη (cf. P. 651: ἄττ'
 ἄν οὖν λέγης. Ach. 488. Eq. 1149. N. 345. 589. 785. V. 971.
 E. 798), quamquam ἄν particula saepe excidit in codd.

- 7 V. 3. Engerus N. Mus. Rh. XIX. p. 134 sqq. demonstravit Aristophanem in trimetris vocem bisyllabam non ita ponere, ut brevis syllaba finalis sit prior syllaba arsis solutae, nisi si sequatur vox enclitica (*ἐμέ γε, ἄλλό με* sim.) vel vocabulum sententia arctissime connexum (ut casus qui pendet e praep. bisyllaba) aut si vox illa bisyllaba composita sit e duabus vocibus monosyllabis (*ὥσπερ ὅτι ὅτε οὐδέ οὐδέεν*). Jam inter paucissimos locos qui legi illi adversantur unus est, quem nulla fere mutatione removeri posse miror Engerum non animadvertisse. V. 3 enim *κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι πρῶφειλες μέγα* pro *ἄρα* accentu tantum mutato scribendum est *ἄρα* — et habet hoc ipsum cod. Ven.: constat enim *ἄρα* et *ἄρα* promiscue adhiberi a poetis Atticis et metri legibus inservire. Cf. Ach. 347. V. 460. 839. P. 372. Av. 161. 1688. Cratin. V. 16. Antiph. III. 26. Men. IV. 79. 113. 264. 276. Fritzscher, ad R. 268 contra Hermann. praef. ad Soph. O. C. p. XXVI. Hartung, Partikellehre I, 456 sq. Krüg. gr. II. 69. 9. n. 8.
- 8 Av. 35: *ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἄμφοιν τοῖν ποδοῖν*: sic restituit h. l. ex schol. 35 et 45 Bergk. quem secuti sunt Mein. Kock.; codd. praebent *ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἄμφοιν ποδοῖν*. Negat Kock. in adnotatione etiam alt. ed. comicos *ἄμφο* umquam substantivo junxisse quod articulo careat. Erravit h. d. Sane Ar. dixit in trim. N. 112: *ἄμφο τὸ λόγῳ*, ut Alexis. III. 408: *ἄμφοιν τοῖν ἐνθμοῖν*, et in tetr. j a m b. P. 1309: *ἄμφοιν τοῖν γνάθοισιν*, sed Eq. 826 in dim. a n a p. *ἄμφοιν χειροῖν*, ut Soph. O. C. 483: *ἔξ ἂ. χ.*, qui est constans usus Homeri (v. Krüg. II. 50. 10. n. 5). Plato constanter articulum addidit (e. c. *ἄμφοιν τοῖν χεροῖν* Protag. 314 D. Cf. Ast. lex. Pl. I. 131 sq.). —
- 9 N. 464: *τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις*: Bentl. 457—476 quum in codd. tribuantur Socrati omnia choro tribuit cum Strepsiade colloquenti, primum quia non Socrates cantica facere debeat, sed chorus, deinde quia *τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ διάξεις* non de Socrate dici possit, sed de Nubibus quarum cultor perpetuus futurus sit Strepsiades; quae autem praecedunt *ταῦτα μαθὼν παρ'*

ἔμοῦ, quorum causa verba Socrati tributa videantur a librariis, pertinere etiam ad Nubes, quippe quae supra 430 hoc promiserint Strepsiadi (immo verba ταῦτα μαθῶν per se accipienda sunt, παρ' ἔμοῦ autem conjugenda cum eis quae sequuntur κλέος ἐν βροτοῖσιν ἔξεις: discit enim Str. a Socrate per quem (cf. 436: παραδὸς σεαντὸν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισιν) Nubes illi sapientiam tradunt quam petivit, ipsae auctores efficientes, ut disciplina eventum habeat et ille gloriam nunciscatur apud homines: 412 sq. 429 sq.: ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν); denique quia distichon anap. 476 sq. ἀλλ' ἐγχείρει κτλ. ad chorum pertinere et codd. agnoscant et sensus aperte evincat: solere autem ejusmodi disticha (anap., si anap. sequantur, si trochaici, trochaica) semper fere cantica claudere et eidem personae tribui quae canticum cecinerit. Rectissime haec disputavit Bentlejus, omnibus interpretibus probatus (qui tamen verbo monere poterant hac ratione effici, ut hoc uno loco chorus Nubium quum colloquatur cum Str. de se ipso dicat numero singulari (παρ' ἔμοῦ) quum per totam fabulam in colloquio et ipse plurali utatur (neque enim in colloquio exstant 958 τοῖς ἔμοις φίλοις. 1311 et 1391: οἶμαι) et a Str. plurali (ὦ Νεφέλαι 793. 1453. 1462) appellentur). —

At quomodo qui Nubes perpetuo colit, recte dici potest τὸν βίον διάγειν μετὰ τῶν Νεφελῶν? quod unice locum habet ubi quis inter Nubes, in societate Nubium vitam agere dicitur (cf. Av. 753. 155). Quum igitur verba μετ' ἔμοῦ neque de Socrate neque de Nubibus accipere liceat, necessario corrupta judicanda sunt. Fortasse scripsit poeta: τὸν πάντα χρόνον μετὰ νοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις, ut μετὰ νοῦ respiciat ad δεξιός 427: οὐκ ἀνυχήσεις ἡμᾶς τιμῶν καὶ θανάτων καὶ ζητῶν δεξιός εἶναι et ad 317: Νεφέλαι γνώμην καὶ νοῦν ἡμῶν παρέχουσιν, quae mutatio commendatur etiam eis quae sequuntur 466 sqq. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις αἰεὶ καθῆσθαι βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι τε καὶ εἰς λόγον ἐλθεῖν, πράγματα — ἄξια σῆ φρενὶ („digna in quibus ingenium tuum exerceas“ Kock.) συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ. Simillime autem dixit Eur. J. A. 923: διαζῆν τὸν βίον γνώμης μετὰ. De μετὰ νοῦ cf. Men. 770. Nicom. 1.

10 Th. 410 sqq. (*Εὐριπίδης*) πρὸς τοὺς γέροντας οἱ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας | ἦγοντο διαβέβληκεν, ὥστ' οὐδεὶς γέρον | γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦτος τοδί. | δέσποινά γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή (= Eur. frg. 801). Vocabulum γέρον molestè repetitum esse quum proxime antecedit πρὸς τοὺς γέροντας, subsequatur γέροντι unusquisque sentiet. Accedit autem quod per totam mulieris, cujus illa verba sunt, orationem status rerum praeteritarum et praesentium accurate distincti sibi opponuntur: 398: δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὄνπερ καὶ πρὸ τοῦ ἔξεστι. 418—420: πρὸ τοῦ — ἔτι. 423—25: πρὸ τοῦ μὲν οὖν — νῦν δέ. 409, 415, 421: ἦδη. Itaque poetam in v. 411 scripsisse censeo ὥστ' οὐδεὶς ἔτι κτλ. quod respiciat ad πρὸ τοῦ v. 410. Praeterea in v. 412 γαμεῖν θέλει in γαμεῖν ἐθέλει sive γῆμαι θέλει mutandum esse infra demonstrabitur.

11 Th. 438 sqq. Chorus mulieris A orationem summis laudibus efferens dicit: πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ πικρῶς τε ποικίλους λόγους ἀνηῦρεν εὖ διεζητημένους. ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτῆς Ξενοκλέης, δοκεῖν ἂν αὐτὸν πᾶσιν ὑμῖν ἀντικρὺς μηδὲν λέγειν. Zanettus in ed. Ven. 1. (1538) et Scaliger in ed. Lugd. (1624) παρ' αὐτῆς quod omni sensu caret in παρ' αὐτήν mutarunt omnibus deinceps interpretibus probati praeter Fritzschiū, qui, etsi concedit παρὰ in comparatione acc. jungi, tamen dubitat — et recte dubitat — num λέγειν παρὰ τινα significare possit „dicendo cum aliquo contendere“. Fortasse aliud ulcus hic latere; interim se conjicere παρ' αὐτῆ „si dicat juxta eam“ (ut vertit etiam Brunck.), tametsi etiam παρὰ τινος interdum licet raro designet „juxta aliquem“. At „juxta aliquem verba facere“ nec locali intellectu nec temporali („simul cum“) hic locum habere facile patet. Quod autem G. Hermannus et Fritzschius ad. R. 809 censent παρ' αὐτήν de comparatione accipiendum esse ita ut, quum proprie ad δοκεῖν μηδὲν λέγειν pertineat („videretur comparatus cum illa nihil dicere“), sententiae conditionali additum sit in qua idem v. λέγειν exstet, neque tale monstrum constructionis tribui potest poetae elegantissimo neque Ar. in comparatione usquam παρὰ usurpavit (ut Hegesipp. IV. 479. Bato IV. 504), sed constanter πρὸς c. acc. (E. 969. L. 860. frg. 180. 413;

cf. Th. 802). Itaque quum verba εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξ. per se accipienda sint, παρὰ quippe quod nullo modo aptum sensum efficiat, corruptum iudico e μετὰ, ut poeta scripserit εἰ λέγοι μετ' αὐτὴν Ξ. (αὐτῆς profectum est proclivi errore e termino nominis Ξενοκλέης) „si verba faceret post illam“ (cf. E. 409. 427) „nugari videretur“ (mulier B vero quae deinde 443—58 illam oratione excipit etiam magis celebratur a choro 459 sqq.). Haud raro μετὰ et παρὰ propter compendiorum similitudinem permutata sunt: cf. N. 1075 πάρεμι: scribas μέτεμι ex em. Mein. (Vind. p. 78) frg. 245 ap. schol. P. 922: χύτρας μεθ' ὧν ὁ βωμὸς ἰδρῦθη: schol. Pl. 1199 perperam παρ' αἷς pro μεθ' ὧν. Eupol. 153: μετ' ἄριστον recte in παρ' ἄριστον „per prandium“ mutari iussit Herwerden. Cratin. 229: παρὰ χερσὶ: Mein. recte μετὰ.

Th. 452: οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἡμῖσιν (respi- 12
ciunt ad 449: ἡμικάκος), „non jam negotia facimus, vendimus ne ad dimidiam quidem partem“ i. e. multo minus quam dimidiam partem. Praep. εἰς h. l. extremum finem numeri indicat, ultra quem quid non procedit, additaque ea vis enuntiati vel maxime augetur, quod unice aptum est ingenio mulieris mercatricis (στεφανηπλόκου) quae illa dicit. Perperam igitur Mein. οὐδὲ θῆμῖσιν scripsit quod voluit Hamakerus, quia εἰς supervacaneum sit, desideretur vero articulus. At non desideratur (quamquam inseri possit etiam ita ut εἰς servetur: οὐδ' εἰς θῆμῖσιν): cf. ὑπὲρ ἡμῖσιν Thuc. I. 8. 1. VIII. 68. 4 (τοῦ χρόνου τούτου). Xen. Cyr. III. 3. 47. add. Thuc. IV. 83. 6: τρίτον μέρος ἀνθ' ἡμίσεος τῆς τροφῆς ἐδίδου. Dem. XIX. 277: ἐφ' ἡμισείᾳ (Thuc. V. 31. 2.: ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς). ἐξ ἡμισείας Thuc. V. 20. 3. Luc. Aristid. al. ἐξ ἡμίσεος (ἐκόμων) Dio. Chrys. vol. I. p. 221. (ἐκ τοῦ ἡμίσεος Athenae.) ἄχρι ἡμίσεος Dioscorid. ἡμῖσιν: Hes. Theog. 298. Pind. Nem. X. 163. Thuc. V. 16. 3: ἡμῖσιν τῆς οἰκίας ᾧκει. IV. 104. 4: Θαῖσος ἀπέχει τῆς Ἀμφιπόλεως ἡμίσεος (Bekk. Krüg. e melioribus codd. ἡμισείας) ἡμέρας μάλιστα πλοῦν. Krüg. gr. I. 50. 2. n. 16. — ἐμπολᾶν autem absolute „Geschäfte machen“ dixit Ar. etiam P. 448: ἔν' ἐμπολῶ βέλκιον (ἐμπολᾶν τι vides P. 367. 563: = emere. P. 1201 = „vendere“).

- 13 E. 739 sqq. σὺ δὲ δεῦρ' ἢ καθαρωδὸς ἔξειθι, | πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν ἄωρι νυκτιῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον „modum orthrium canens“ i. e. „mane canens“ (ὄρθρία ἔδονσα). De interpretatione h. l. v. Mein. Vind. p. 201: „male gallum gallinaceum intelligunt, qui primo mane dormientes e somno excitat. Hoc si voluisset poeta, vix usus esset genere feminino, praesertim quum salvo metro scribere potuisset ὁ καθαρωδὸς ἔξειθι | πολλάκις ἀναστήσας ἔμ' εἰς ἐκκλησίαν. Adde quod prorsus incredibile est gallum domesticae suppellectili accenseri. Non dubium est quin molam dicat poeta, primo mane a servabus strenue motam et argutos cantus cientem. Mirifice sibi placent veteres in hac re describenda: cf. Pherecr. II. 254. Nicostratus apud Stob. flor. 70 p. 30, 15.“ Rectissime haec disputavit Mein.; idem tamen intellexit jam schol. (prorsus neglectus a Mein., neque animadversus a Kockio ad Av. 489) qui quidem καθαρωδὸς interpretatur per ἡ ἄλετρις et ad ἀναστήσασα adscripsit ἀλήθουσα „molens“, nisi quod non serva molam agens (molitrix: cf. Hom. v 205) intelligenda est, sed potius mola ipsa (in quo erravit schol. etiam ad 730, ubi ad κινάχυρα adnotat ὄνομα δούλης, quum eadem ratione potius de vase ipso accipiendum sit), quem schol. errorem non perspexit Dübner., qui quidem dicit in Indice ad Schol. p. 639: „Citharistria quae me saepe mane excitasti modo orthrio (matutino, quum exspectes orthio), de moletrice“ (ibid. „Cinachyra, servae nomen“). Quod interpretes inde a Fabero „gallinaceum“ intellexerunt, „qui ὄρθριος ἔδων dormientes e somno excitat“, praeter simillimos locos V. 100 et Av. 490 inde profectum videtur, quod in Aldina schol. ed. ἄλετρις in ἀλεκτορίς abiit errore qui facile deprehendi posset ex interpretamento quod sequitur ἀλήθουσα. („Scholia ἀλεκτορίς. Nempe gallinam dicit esse citharistriam risus causa (!) sed potius gallus esse videtur.“ Bergler.). —
- 14 Nominibus vasorum quibus quid contineri vel in quibus quid fieri dicitur ἐν addendum est (cf. Ach. 343. 550. 1175. Eq. 55. 321. 1315. N. 56. 676. 788. V. 511. P. 231. 841. Av. 1107. 1589. L. 632. 1184. Th. 505. R. 139. 1190. E. 306. Pl. 719. 763. frg. 95. 114. 305. 326. 423. 507. Mein II. 1198), nisi si pro instrumento accipi possunt, cujus ope atque

auxilio aliquid fit: cf. Ach. 541: ἐκπλεύσας σκάφει. Th. 877: χάραν εἰσέκλεσαμεν σκάφει. V. 1093: πλέων ἐκείσε ταῖς τριήρεσιν (sed R. 139: ἐν πλοιαρίῳ σε ταύτης διάξει). Av. 1443: ἐπιλογόφρονν λεκάναισι. Irg. 208: εἰσέφερε κανισκίῳ ἄρτων θρύμματα (sed Th. 505: εἰσέφερε ἐν χύτρῳ τὸ παιδίον). Eq. 1091 sqq. ἔδοκει ἢ θεὸς τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρταίην πλουθηνίειαν et κατασπένδειν ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ (pro ἐξ ἀρταίης, ἀρυβάλλον). Hac eadem ratione liquor pro instrumento lavandi, abluendi accipi potest: cf. II 669. 679. ζ 216: ποταμοῖο ῥοῆσιν (sed ζ 210 η 296: ἐν ποταμῷ). Eur. Alc. 160: ὕδασι ποταμίοις. Ar. N. 1044: θερμῷ (sc. ὕδατι) λοῦσθαι. Pl. 658: ψυχρῶ θαλάττῃ λοῦμενος. L. 913: λουσαμένη τῇ Κλειψύδρῳ (ubi tamen quum sit nomen proprium praetulerim Mein. conj. λουσαμένη ἢ τῇ Κ.). Neque vero vas, in quo quis abluitur, pro instrumento lavandi accipere licet. Itaque in Frg. 169 a Poll. IX. 69 servato: ἐξ ἀστέως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ | ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν (ex emend. Porsoni praef. Eur. Hec. XXXX. 1; codd. πάλαι δὲ ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἔλλουσάμενον κολάζειν; praeterea Mein. Com. V. 60, quia πάλαι necessario requirat imperf., conj. ὡς πάλαι δὴ | ἡμᾶς ἔδει) dat. τῷ χαλκίῳ non recte se habet cum part. λελουμένους conjunctus. Quominus autem jungatur verbo σχολάζειν (ut sch. τῷ ποτῷ schol. P. 1143. τῷ δειπνῷ sim.: v. lex.) obstat part. praet. λελουμένους perfectam actionem indicans. Quamquam enim scribi possit: ὡς πάλαι δὴ | ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ ἔδει (= ἔδει) λουμένους σχολάζειν (de aphaeresi cf. Krüg. II. 14. 9. n. 5 et E. 939 μὴ ἔδει = μὴ ἔδει ex em. Elmsl., codd. μηδέν), tamen aptius videtur part. praet. cl. Frg. 133: εἰ γὰρ ἐμοὶ πανσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο σκάψαι — καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι τῆς τρυγός. Itaque quum conjungenda sint verba τῷ χαλκίῳ λελουμένους, quocunque modo praep. ἐν addenda est, aut per aphaeresin paullo insolentiozem ἐκεῖ ἢ (s. ἔδει ἢ) τῷ χαλκίῳ (cf. Krüg. II. 14. 9. n. 10) aut, quod praetulerim, ita ut scribatur τῷ χαλκίῳ ἄλλελουμένους, ut jam σχολάζειν absolute dictum significet „otitari“ (ut L. 412. Pher. II. 264), cui conjecturae id vel maxime favet quod traditum est ἔλλουσάμενον. Quod verbum ἔλλοσθαι, quam-

quam videtur alibi nusquam exstare recte tamen formatum est ad normam compositorum *ἐναπονίζεσθαι* (Hdt. I. 138. II. 172. Polyzel. II. 868: *λεκανίῳ* — *ἐναπονίψεις* ex em-Bergkii, codd. *ἀπονίψεις*) et *ἐναποπλύνειν* (Paus. III, 25. 5. Aristot. de sens. 4) et quae omnino semel tantum exstant *ἐναπολοῦσθαι*, *ἐνεκπλύνειν* (Polyz. II. 868), *ἐμπλύνειν*, *ἐγκλύζειν*, *ἐναποκλύζειν*. De aphaeresi *χαλκίῳ* *ἄλλελουμένους* cf. Pl. 859: *μὴ ἄλλίπωσιν* (sic Dawes., codd. *λίπωσιν*, ut Eur. J. T. 631 *ἐγὼ ἄλλέψω* primus Markl., codd. *λείψω*). V. 524: *μὴ ἄμμένης* (Eur. Med. 754: *μὴ ἄμμένων*) 1329: *εἰ μὴ ῥρήσετε*. Eq. 851: *μὴ ἄγγένηται* (Eur. Med. 1362: *μὴ ἄγγελῆς*). Av. 342: *τῶφθαλμῶ ἄκοπηῆς*. L. 364: *σον ἄκοκκιῶ* (Reis. Conj. p. 245). P. 59: *μὴ ἄκόρει* (solus R., cett. et vulg. *μὴ κόρει*). Pl. 768: *ἰοῦσ' εἴσω ἄκομίσω* (conj. Mein. Vind. p. 215). L. 850 sq. *ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην*. — *ἰδὸν ἄκαλέσω ἄγὼ M. σοι*; (ex em. Cobeti N. L. 440 accuratam responsionem restituentis; codd. *καλέσω*); num tamen L. 871 opus sit conj. Bergkii: *σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ ἄκάλει* (codd. *κάλει*), dubitari potest, certe responsione non flagitatur, simplex autem simplici respondet 861: *ἴθι νυν κάλεσον αὐτήν* — 894: *φέρε νυν καλέσω καταβαῖσά σοι* (874 sq. *ἐμοῦ καλοῦντος* (absol.) *οὐ καταβήσει*; — *οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ*). — E. 753 sq. tamen *οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται*; | *πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας* | *αὐτ' ἢ φέρεις ἐνέχουρα θήσων*; malim ἢ *κφέρεις* propter *ἐξενήνοχας*, quamquam per se *φέρεις* pro *ἐκφέρεις* dici potuisse apparet e. c. ex E. 82: *ταυτὶ γέ τοι νῆτόν Δι' ἐφερόμην ἵνα κτλ.* cl. 76: *ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην*. — Ceterum ut revertamur ad frg. 169, quod Bergk. in ed. min. com. scripsit e conj. Mein. *ὡς πάλαι δὴ | ἡμᾶς ἔδει* eo displicet quod aegre caremus adv. *ἐκεῖ* quippe quod respiciat ad vv. *εἰς ἄγρὸν χωρῶμεν*: malim igitur *πάλαι* in *πάλιν* mutare: *ὡς πάλιν δεῖ | ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ ἄλλελουμένους σχολάζειν*. Cf. Av. 1674: *πάλιν* R. Ven. recte; vulg. *πάλαι*. V. 320: *πάλαι* R. V. B. C. *A* recte (cf. 317); *πάλιν* Ald vulg. Porson. ad Hec. 1169. —

- 15 Engerus ad L. 325 Aristophani e codd. solam vindicavit formam *μόλις*: praebent enim codd. omnes *μόλις* 12 locis: Ach. 890. 952. N. 325. 1366. V. 718. 780. 1105. P. 875.

L. 72. Th. 447. 1025. Pl. 492; semel tantum fluctuant L. 328: *μόλις* Voss. Vat. A. (Dind. Enger. recc.), *μόγισ* reliqui codd. Jam si com. frg. perlustramus, 18ies reperimus *μόλις*: 5ies in frg. vet. com. Cratin. 249. Pherecr. 1 bis. Eupol. 234. Theop. 14. — 6ies in frg. med. com. Antiph. 160. Eubul. 30. Cratin. min. 9. Alexid. 84. 118. 266. — 7ies in frg. nov. com.: Philem. 86. Men. 17. 168. 206. Philippid. 26. Posidipp. 10. Nicol. frg. v. 22. — semel tantum *μόγισ* in Plat. frg. 32 (ap. schol. Av. 798 et Suid.). Quo uno loco emendato jam comicis omnibus sola forma *μόλις* vindicatur. (Ceterum cf. in universum Lobeck. ad Aj. 306).

Adv. *ὄντως* „revera, reapse“ miro errore inde a 16 Stephani thesauro per lexica propagato semel tantum apud Ar. traditur exstare frg. 493: *οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκίτερον τῶν ἰσχάδων* (ceterum cf. de hoc frg. Cobet. V. L. 400) — at in ipsis fabulis 14 locis invenitur (quos omnes neque Fritsch. ad Th. 673 neque Kock. ad Eq. 177 congesserunt): Eq. 177 (in Rav., cett. om. *ὄντως*). N 86. 1271. V. 997. R. 189. E. 786; octies in Pl.; 82. 286. 289 (om. Ven.) 327. 403. 581 (om. Ven.) 836. 960; 7ies exstat in frg. com.: Antiph. 212 bis. 280. Anaxil. 31. Men. 354. Diph. 62. Apollod. 13; restituit Mein. ex em. Dobr. in Amphid. frg. 37 pro *οὐτως*.

Ach. 1133 sqq.: *ἔξαιρε παῖ θώρακα κάμοι τὸν χόα*. 17 — *ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι*: schol. *πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν ἔπαιξε*. *θωρήξασθαι γὰρ ἐστὶ τὸ καθοπλισθῆναι*, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ τὸ μεθυσθῆναι — excidit inter *θωρήξασθαι γὰρ ἐστὶ* et *τὸ καθοπλισθῆναι* aperte οὐ μόνον: cf. schol. Vesp. 1198: *τὸ θωρήξασθαι οὐ μόνον τὸ καθοπλισθῆναι ἀλλὰ καὶ τὸ μεθυσθῆναι σημαίνει*.

Eq. 713: *ἐγὼ δ' ἐκείνου* (sc. *τοῦ δήμου*) *καταγελῶ* 18 *ὅσον θέλω* (fortasse *ὅσ' ἂν ἐθέλω* v. infra). Schol. *πᾶσαν ἔχω τοῦ πείθειν ἐξουσίαν καὶ ὥσπερ ἐντρυνῶ τῷ δήμῳ*: excidit inter *ὥσπερ* et *ἐντρυνῶ* aperte ἂν θέλω vel βούλωμαι vel μοι δοκῆ vel simile quid.

Av. 1188: *πόλεμος αἴρεται*, *πόλεμος οὐ γὰρ πρὸς 19 ἐμὲ καὶ θεοίς*: schol. *πόλεμος αἴρεται: διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀντὶ τοῦ ἐγείρεται καὶ μετεωρίζεται*: quum αἴρεται ipsum sit i. q. μετεωρίζεται, dici recte nequit ἀντὶ τοῦ ἐγ. καὶ μετεωρ.

Scribendum igitur est: πόλεμος αἴρεται: μετεωρίζεται, διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀντὶ τοῦ ἐγείρεται.

- 20 Eq. 655: ἤδη μοι δοκεῖ ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγ-
 γελμένας (sc. εἰς τὴν βουλήν) εὐαγγέλια θύειν: Mein, scripsit
 ἀγαθαῖσι ταῖς ἠγγελέμεναις e conj. Cobeti (N. L. 327) contra
 quem Kock. recte attulit Thuc. VIII. 79: ἐσηγγέλλετο ἢ ἐν
 τῇ Σάμῳ ταραχῇ (de quo l. ipse Cobet. N. L. 423 disputat in
 ἐσηγ. non offendens), 92: ἐσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, for-
 mulam εἰσαγγελθέντων ὅτι. Addo ex ipso Ar. Th. 597: τὸ
 πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται (sc. εἰς τὴν τῶν γυναικῶν
 ἐκκλησίαν) — antecedunt 595: ἦλθον ἀγγελῶν — quo in loco
 Mein. non haesit. Cf. etiam Ach. 135: ἕτερος ἀλαζὼν οὔτος
 ἐσκηρύττεται (sc. εἰς τὴν ἐκκλ.) „per praeconem citatur“ (schol.
 καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος). Soph. El. 690. Dio Cass. 61, 20
 (in carceres ad certamen).
- 21 P. 283 sq.: ἐς τὰπὶ Θράκης χωρία | χηρῶντες ἑτέροις
 αὐτόν (sc. τὸν ἀλειρίβανον) εἶτ' ἀπόλεσαν (sc. Λακεδαιμόνιοι).
 Mein. adn. crit. „χωρία: hoc suspectum“, Vind. p. 42: „con-
 stanti usu veteres Attici dicunt ἐς τὰπὶ Θράκης, quare fuit quum
 vitium loco inhaerere suspicarer; videtur tamen idem h. l.
 legisse Pseudo — Eur. ep. 61: εἰς τὰπὶ Θράκης χωρία στέλλετε“. Miror hoc iudicium Meinekii: τὰ ἐπὶ Θράκης χωρία dixerunt
 etiam Thuc. II. 29, 4. V. 2, 1. 12, 1. 80, 2 (sed τὰ ἐπὶ Θρ.
 I. 59. 68. II. 9. 67. IV. 8. 82. V. 21) et Xenophon Hell. II.
 2. 5. V. 2. 24 (om. χωρία V. 2. 12); similiter Aeschines τὸν
 ἐπὶ Θρ. τόπον II. 9. III. 73. Ar. simpliciter τὰπὶ Θράκης
 dixit V. 288. Av. 1369. Cf. ἐπὶ Θράκης μισθοφορεῖν Ach.
 602. ἀπεῖναι L. 103. — In transitu castigarim typhetas
 Teubnerianae et Tauchnitzianae ed. Ar., quippe qui P. 966
 sq. οὐχ αἱ γυναῖκες γ' ἔλαβον (sc. κριθῆν). — ἀλλ' εἰς ἐσπέραν
 δάσουσιν αὐταῖς ἄνδρες — miro consensu foedum errorem
 αὐτοῖς admiserint.
- 22 Av. 920: ταντὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ πόσου χρόνου;
 sic recte scripserunt Bgk. Mein. Kock. ex emend. Bentl., codd.
 ποίου. Cf. πόσου χρόνου (Krüg. I. 47. 2. n. 3) Ach. 83.
 Eupol. 187. Recte se habet ποίου χρόνου Pl. 1046, alia tamen
 significatione (v. infra). πόσος in ποῖος corruptum est R. 55 in
 Ven., ut ὅσος in οἶον Eq. 187 in Θ P M (οἶον adscriptis a

2. m. γρ. καὶ ὅσον V. Γ.). Eodem modo ποῖος in πόσος mutandum censeo Aesch. Ag. 278: ποίου χρόνον δὲ καὶ πεπύροθται πόλις; (cf. Eur. Hel. 111: πόσον χρόνον γὰρ διαπεύροθται πόλις;) et Eur. Iph. A. 814: ποῖον χρόνον εἶ' ἐκμετῆσαι χρόν' ἰλίον στόλον; (πόσον codd. Cantabrig.). Neque magis ferri potest ap. Stat. Silv. I. 6. 98: „quos ibit procul hic dies per annos“, ubi „quin“ scribendum esse persuasit mihi Wachsmuthius, praeceptor dilectissimus, quum aestate a. 1876 sodalibus seminarii philol. Gotting. Statii Silvas interpretandas proposuit.

Av. 1169: ἀλλ' ὄδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος | 23
 ἐσθ' εἰ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο πυρρόχην βλέπων „ad nos accurrat“: at offendo in verbo ἐσθ' εἰ, quippe quo soli usi sint Dio Cass. 62, 16 et Philostr. vit. Apoll. 1, 28 et ita ut significet „incurrere, intrare“. An poeta scripsit προσθ' εἰ? (ut Thuc. IV. 33. Xen. Cyr. V. 3, 20; cf. προστρέχειν τινί Ar. Av. 759; de nuntio Ach. 1084. Th. 572. — absol. Men 367. Hegesipp. I. πρὸς τι Posidipp. 24) ut literae πρ ab initio versus statuatur excidisse. Cogitari possit etiam de verbo ἔρπει (cf. V. 272. 552. P. 585. R. 129. E. 398. 511. frg. 18. Men. 652), quod non lentum semper, sed interdum etiam celerrimum incessum significare docet Soph. O. C. 1643: ἀλλ' ἔρπειθ' ὡς τάχιστα. — Av. 1121 poeta simpliciter dixit: οὔτοσ' ἔρχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

Av. 1546: αἰεὶ ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εἴνους εἴμ' ἐγώ | 24
 (sc. Προμηθεύς). — μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανθρακίζομεν. Kockius festivitatem hujus loci deprehendere sibi videtur in lusu verborum ἀπανθρακίζειν et ἀπανθρωπίζειν „alqm hominem reddere, i. e. ad humanitatem informare“ (Stob. Ecl. phys. I. p. 1096); utrumque enim, et humanum cultum et usum ignis Prometheum homines docuisse. At hoc est διὰ σὲ μόνον ἀπηνθρωπισμένοι ἐσμέν, neque vero διὰ σὲ μ. ἀπανθρωπίζομεν. Itaque eiusmodi lusum verborum ab hoc quidem loco alienum judico (N. 95 sqq. tamen ἐνταῦθ' ἐνοικουῖσ' ἄνδρες οἱ τὸν οὐρανὸν | λέγοντες ἀναπέθουσιν ὡς ἐστὶν πνιγεῖς | κάστιν περὶ ἡμᾶς οὔτος, ἡμεῖς δ' ἀνθρακες recte videtur Kock. statuere poetam voce ἀνθρακες alludere ad vocem ἀνθρωποι). Mihi quidem unice probanda videtur

interpretatio schol. a Kockio neglecta: ἀπανθρακίζομεν: ὁπτιὰς ἐσθίομεν. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ δὲ τοῦ εὐτελεσιτέρου ἐμνήσθη ἐπὶ ἄλλων μέγιστα ἰσχύοντος τοῦ πυρός. Pithetaerus igitur, qui illa dicit, usum ignis a Prometheo in terram delati illustrans more comoediae rem levissimi momenti commemorat: „tui solius munere atque beneficio cibos super carbonibus torremus, carbonibus impositos assamus, tibi soli debemus hoc inventum, hoc commodum“ (perperam Bergl. Kuster. olim ἀπανθρακίζειν solis de piscibus torrendis acceperunt: cf. R. 506: βοῦν ἀπηνθρακίζ' ὄλον), quum Aeschylus tragicus seria agens dicat Prom 7: παντέχνον πυρὸς σέλας θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. 506: πᾶσαι τέχνηαι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθεῶς (= διὰ Προμηθεά: cf. Ar. Pl. 160 sqq.).

25 L. 736: πάσας προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε | ἔλκουσιν (sc. αἱ γυναῖκες): homines docti in verbo ἔλκουσιν offenderunt: Wakelfield ad Eur. Jon. 1430 cl. Hesych. s. v. πλέκει et Dobr. Adv. II. 247 scribi voluerunt πλέκουσιν (προφάσεις πλέκειν dixit Plut. Mor. 237 C, ut αἰνίγματα 988 A, μηχανάς Eur. Andr. 66. Pl. Symp. 203 D. παλάμας Ar. V. 644), Mein. Vind. p. 128 proposuit λέγουσιν (in usum suum convertere negligens Philem. frg. 67, ubi Brunck, recte restituit λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τὰγαθόν, quum codd. vitiose praebeant πλέκουσι). At ἔλκουσιν rectissime se habere docet locus Hdt. VI. 86: ὡς δὲ ἀπικόμενος Λευτυχίδης ἐς τὰς Ἀθήνας ἀπαίτεε τὴν παραθήκην, οἱ Ἀθηναῖοι προφάσιαι εἶλκον, οὐ βουλόμενοι ἀποδοῦναι „tergiversabantur praetextus (undique) conquirentes“. Optime autem notatur verbo ἔλκουσιν summum mulierum ad viros perveniendi studium. Ceterum cf. πρόφασιν καθιέναι V. 174. προφάσεις παρέχειν Av. 581. προφασίζεσθαι L. 756. — V. 339. 468: πρόφασίν τιν' ἔχων. Ach. 345: μή μοι πρόφασιν (sc. πάρεχε s. ἔλκε).

26 L. 1124 sqq.: ἐγὼ γυνὴ μὲν εἶμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· | αὐτὴ δ' ἔμαντις οὐ κακῶς γνώμης ἔχω, | τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους | πολλοὺς ἀκούσασ' οὐ μεμούσῳμαι κακῶς. Recte judicat Mein. Vind. p. 137: parum eleganter poetam duplicem gen. sic conjunxisse ut alter (ἐμαντις) ab altero (γνώμης) sit suspensus, quod quamquam etiam aliis locis factum sit, horum tamen paullo aliam esse rationem, nec

quidquam impediisse poetam, quominus scriberet *αὐτὴ δ' ἀπ' ἐμαντιῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω*, praesertim quum in opposita sententia item praepositione usus sit *τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γερ. λόγους*. Etiam Madvig. Adv. crit. I. 281 gen. *ἐμαντιῆς* ratione carere intellexit, ipse *ἐπί* praep. excidisse censens. Idem autem perspexit particulam *δέ* ferri non posse, quia verbis *αὐτὴ κτλ.* illustretur quod antecedit *ἐγὼ γυνὴ μὲν εἶμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι*. Neque tamen placet quod scribi jussit *αὐτὴ τ' ἐπ' ἐμαντιῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω, τοὺς τ' ἐκ πατρός τε καὶ γερ. λόγους κτλ.*, non tam propter anapaestum *τ' ἐπ' ἐμαντιῆς* (item Mein. *δ' ἀπ' ἐμαντιῆς*) ab enclitica voce *τε* (vel particula *δέ*) incipientem, qui quidem aliquam excusationem habet in pede 2., praesertim quum accedat elisio (v. Bernhards de incisionibus anapaesti in trimetro comico Graecorum in Actis soc. philol. Lips. I. 1872. p. 286), quam quia duae illae offensiones una eaque lenissima tolli possunt medela: scribas enim *αὐτὴ δὲ ἐμαντιῆν οὐ κακῶς γνώμης ἔχω, τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γερ. λόγους κτλ.* ut jam evadat asyndeton explicativum (cf. e. c. Eq. 1102. P. 260. Av. 423. Th. 616. Krüg. I. 59. 1. n. 5). *δὲ ἐμαντιῆν* significat „ipso ingenio, ipsa natura atque indole mea“ (cf. Pl. Reip. II. 367 D: *δικαιοσύνη αὐτὴ δὲ ἐμαντιῆν τὸν ἔχοντα ὀνίνησεν καὶ ἀδικία βλάπτει*). Bipartita igitur oratione Lysistrata originem mentis suae deducit partim ab ipsius natura atque indole („et primum quidem a natura mihi inditum fuit ut recte sentirem“ Brunck.) partim ab usu atque commercio patris seniorumque virorum. Ceterum simillimus est locus Schilleri nostri Tell I. 2. 58 sqq.: „Des edeln Ibergs Tochter rühm' ich mich, des vielerfahrnen Manns. Wir Schwestern sassen die Wolle spinnend in den langen Nächten, wenn bei dem Vater sich des Volkes Häupter versammelten, des Landes Wohl bedachten in vernünftigen Gespräch. Aufmerkend hört' ich da manch' kluges Wort und still im Herzen hab' ich's mir bewahrt.“

Th. 202. Quum Agathon recusarit quod petivit Eur. 27 ut in contionem mulierum se conferat ibique pro se verba faciat, jam quaerit ex eo Eur.: *τί δ' ἔστιν ὅτι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;* — ad quod respondet ille: *κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σὺ*. Meinekio Vind. p. 150 „novum hoc et inauditum accidit

δέδοικα sic cum infinitivo conjunctum ac veretur ne scripserit poeta *ἔλθῶν* si ictuc veneris“. Sane *ἔλθειν* ferri nequit si scribitur pron. rel. ὅτι quod pendeat e v. *δέδοικας* „quid illud est quod times“?, quod vides in edd. Bekk. Dind. Fritsch. Bergk. Optime vero se habet inf. *ἔλθειν* si scribitur conjunctio ὅτι, quam vides in edd. Engeri et ipsius Mein. (etiam in Vind. l. l.). Jam enim *δέδοικας* significat „vereris, formidas“, ut sententia sit „quid est quod illuc ire formidas, vereris?“, qua vi *δεδιέναι* inf. adsciscere constat (cf. *H* 93. Thuc. I. 136; e com. Amphid. frg. 33: *δέδιεν ἐπὶ τὰ πράγματα ὀρμῶν προχειρώς*). De formula *τί ἔστιν ὅτι*; cf. Eq. 183: *οἴμοι τί ποτ' ἔσθ' ὅτι σαντὸν οὐ φῆς ἄξιον*; Philem. 109: *τί ποτ' ἔστιν ἄρα διότι βούλεται μ' ἰδεῖν*; —

28 Haud raro a librariis, etiam Ar. codd., ordinem verborum perturbatum esse constat; plerique loci Ar. jam emendati sunt sive e praestantioribus libris sive conjecturis. Sex tamen inveni qui hanc lenem transpositionis verborum medelam adhuc desiderant.

a. L. 395: *ἡ δ' ἔποπεπωκὺ ἡ γυνή 'πὶ τοῦ τέγους | κόπιεσθ' Ἀδωνίῳ φησιν* — Mein. Vind. p. 124: „est haec eadem mulier quam respiciens 389 dixerat ὃ τ' ἀδωνιασμός οὗτος οὐπὶ τῶν τεγῶν. Malim igitur *ἡ γυνή ἡ 'πὶ τοῦ τέγους*, eadem crasi qua Th. 536 legitur *εἰ δὲ μὴ ἡμεῖς* quam frustra Porsonus expellere conatus est“ (Addend. ad Eur. Hec. p. 102 repugnante Reisigio Conj. p. 309. Syntagm. cr. p. 33; cf. Krüg. II. 13. 6. n. 1). At insolentior illa crasis facile vitatur verbis in h. modum transpositis *ἡ 'πὶ τοῦ τέγους γυνή* (cf. N. 218: *οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνῆρ*. 1502 et V. 68: *οὐπὶ τοῦ τέγους*). —

b. L. 983. Laco dicit: *κάρυξ ἐγὼν — — | ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τῶν διαλλαγῶν*. Porsonus quum (ad Eur. Hec. 1161 p. 72. Add. p. 99. Opusc. p. XCIV) egregie observasset in hujusmodi formulis, quibus legati dicantur certo aliquo consilio mitti, vocem quae pendet e *περὶ* praep. (*εἰρήνη, σπονδαί, διαλλαγαί* sim.) constanter articulo carere (v. Kock, ad Eq. 668; supra p. 11), scribi jussit *Σπάρτας γὰρ περὶ διαλλαγῶν*. Repugnavit Reisig (Syntagm. cr. pp. 16. 43.) recc. edd. probatus, quia Lacones studiosissimi sint articuli,

quare fieri non potuerit, quin procliviores fuerint librarii ejus praetermittendi quam admiscendi. At librarii in univ-
 sum maxime proclives sunt articuli etiam contra numeros
 inserendi (v. infra §. 30). Sane recte observavit Reisig. usum
 Laconum (add. quod infra §. 30 i. k. disputabo de nomine populi
 Atheniensium): at tamen quominus *περὶ τῶν διαλλαγῶν* pro vero
 habeam duo obstant: alterum quod iidem Lacones usum illum
 Atticorum secuti sunt L. 1101: *ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο*; — *περὶ*
διαλλαγῶν πρέσβεις, alterum quod L. 1009 sq. librarii codd.
 B. Voss. in eadem illa formula *περὶ διαλλαγῶν* articulum de
 suo addidisse numeris convincuntur (vitium metricum deinde
 removerunt *φράζε* in *φράσον* mutato librarii codd. A. A; cf.
 etiam Av. 1588: *περὶ τοῦ πολέμου καταλλαγῆς*: Rav. π. τοῦ
 πολ. καὶ τῆς διαλλαγῆς). Itaque ipse quoque art. delendum
 censeo neque tamen scribendum *γα περὶ διαλλαγῶν* (quod
 potius dicendum erat *περὶ γὰ διαλλαγῶν* vel *περὶ διαλλαγῶν*
γα), sed leni transpositione *ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας διαλλαγῶν*
πέρι (cf. P. 216: *εἰ ἔλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι*). Sero
 vidi in eandem conjecturam incidisse Herwerdenum Stud.
 crit. in poet. scen. Gr. p. 69, qui tamen more suo locum minus
 accurate tractavit, quare meam disputationem suppressere nolui.

Th. 500: *ἡ γυνὴ δεικνῦσα τάνδρῃ τοῦγκυκλον | ὑπ' αὐγᾶς* ο.
οἶόν ἐστιν: hujus versus conclamati vitium metricum *ὑπ'*
αὐγᾶς (a schol. Rav. ridicule defensum) homines docti variis
 modis remove conati sunt. Benth. conj. *ὑπανγές* quod re-
 cepit Bothius; Hotib. *ὑπανγον*, Wellauer. *ὑπανγος*, Ahlwardt.
διαγές vel *παναγές* — quos singulos refutare nihil attinet.
 Fritzschiuss scripsit *ὁποῖον ὑπ' αὐγᾶς ἐστιν*, quod non solum
 displicet propter anapaestum 2. pedis tripartitum (cf. Bern-
 hardi l. c. pp. 285. 259), sed etiam ineptum est, ut monuit
 Engerus, siquidem mulier viro pallium non propterea mon-
 strat, ut quale sit ad solem expansum videat, sed ad solem
 expandit, ut quam pulcrum sit appareat. „Perquam
 ingeniose Hermannus nulla mutatione *ὑπανγᾶς* conjecit, modo
 constaret de significatione verbi *ὑπανγάζειν*“ (Mein. Vind.
 p. 154). Dindorf., cl. Timaei lex. Plat. p. 264 *ὑπ' αὐγᾶς*
ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα, poetam *ὑπ'*
ὄρθρον scripsisse censet, cujus in locum librarius *ὑπ' αὐγᾶς*

substituerit — quae ratio quum per se parum verisimilis est, tum propterea prorsus improbanda, quia h. l. opus est potius altera illa significatione *ὑπὸ τὸν περωτισμένον αἴερα* i. e. ad lucem solis; accedit quod Ar. *κατ' ὄρθρον* dicit (V. 772) vel *πρὸς ὄρθρον* (L. 1089. E. 20; cf. Ach. 256: *ἐπειδὴν ὄρθρος ἤ. V. 216*) neque omnino *ὑπό* c. acc. temporali vi ita usurpavit, ut significet „sub, circiter“ (quo intellectu ne apud cett. quidem comicos reperitur nisi in Damox. frg. 2: *περὶ δύσιν Πλειάδος — ὑπὸ τροπᾶς τε*). Engerus miratur nemini in mentem venisse *αἰγᾶς ὕφ' οἰὸν ἔστιν*, quod idem nuper recoxit tamquam novum, quae est ejus temeritas, Herwerden. (Append. ad Stud. crit. in p. scen. Gr. p. 17 sq.) cl. L. 1146 (!). At recte monuit Mein. l. c. perpetuo usu dici *ὑπ' αἰγᾶς* (cf. Hom. β 181. λ 498. 619. ο 349. Eur. Hec. 1144. Pl. Phaedr. 268 A. 269 A. Plut. Mor. 462 D. 623 C. Ruhnk. et Hemsterh. ad Timae. p. 264), quem ordinem verborum vix tragicis poetis nedum comicis invertere licerit. Accedit quod observari potest Ar. constanti usu, qui 17 locis cernitur, praepositiones (bisyllabas et anastropheae accentus patientes) ita tantum postponere, ut pendeat genetivus: *ἄπο* Ar. 1517. *ὑπο* L. 1145 sq. E. 4. *ὑπερ* V. 1118. *περι*: N. 956. P. 216. Av. 23. 113. 1101. 1631. L. 627. 1235. 1289. R 809. 1426. Pl. 199 — nam Th. 1055: *νέκνυσιν ἐπι πορείαν* (sic recte scripsit Fritzsck. probatus Engero, codd. *ἐπιπορείαν*, cett. edd. inde a Bekk. *ἐπὶ πορείαν*) „ad mortuos iter“ exstat in cantico maximam partem ex Eur. Andromeda desumpto vel certe ad similitudinem sermonis Euripidei composito. (Rejicienda igitur est etiam conj. Dobraei qui l. conclamatum Av. 719: *ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει* ita sanari putavit ut scribatur *ὅσαπερ πέρι μαντεία διακρίνει* — ceteroquin etiam usu praep. *περὶ* acc. junctae ab Ar. prorsus alieno). Prorsus eadem consuetudo cernitur in frg. com., ubi 7 ies praep. genetivo postpositam vides: *ἄπο* Cratin. 16. *ἐπι* Ophel. 1. *ὑπο* Dionys. V. p. CCXX sq. *ὑπερ* Phryn. 68 (?). *περι* Men. 689. *μετα* Eupol. 409. Men. 803; nam Men. 300 (cant. anap.) *ἐνφημείσθω | τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς* (sic Mein. Vind. Strab. p. 172 et Bernhardy Synt. p. 259; traditum est *περὶ*, Mein.

cogitavit etiam de *παρά*) excusationem videtur habere ab elatiore fereque tragico genere dicendi. Itaque dubitari potest, num Hermann. et Mein. (Stob. I. p. XXVI) frg. Men. 582 (trim.) *ὄργῃ παραλογισμός ποι' οὐδείς φύεται* recte mutarint in *ὄργῃ πάρα λογισμός κτλ.* (Dobr. Adv. II. 280 conj. *ὄργῃ λογισμός γάρ κτλ.*). — Denique, ut ad locum Ar. revertamur, Mein., quum in ed. „intactum reliquerit versum foede depravatam“, Vind. I. c. dicit, si certo sibi constaret *οἶον* poetas comicos ut saepe jambica mensura dixerint (v. Kock. ad Eq. 139), sic etiam pyrrhichica dixisse — quod tamen exemplis non comprabatur —, conjecturum se esse *οἶόν ἐσθ' ὑπ' αὐγᾶς*. — Miror neminem adhuc vidisse vitium loci satis leni mutatione sanari posse ita, ut *οἶον* ante *ὑπ' αὐγᾶς* transposito et *γε* particula inserta scribatur: *οἶόν γ' ὑπ' αὐγᾶς ἐστίν* — cl. Th. 21: *οἶόν γε τοῦσιν αἰ σογαὶ ξυνοσῖαι*. Eupol. 313: *οἶόν γε τοῦσιν γλώττια κἀνθρώπον λόγος* (Ar. V. 27: *δεινόν γε τοῦσιν ἀνθρώπος ἀποβαλὼν ὄπλα*) — qua ratione, id quod sententia flagitatur, vocabulum *οἶον* vel maxime effertur: „wie schön doch nur das Kleid bei Lichte sei!“

E. 610 sqq. Postquam e plebiscito Atheniensium res publica mulieribus tradita est administranda (210. 430. 455 sqq. 555 sqq.) jam Praxagora Blepυρο marito novam (*καινοτομεῖν* 584 sqq.) civitatis administrandae rationem exponens profitetur unum omnibus communem fore victum, quo omnes omnibus rebus pari ratione utantur et ex iisdem bonis (*ἐκ κοινού*) vivant; itaque jam unicuique quam possideat pecuniam numeratam (*ἀφανῆ πλοῦτον* 642) in medium, i. e. in commune esse deponendam (*τοῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει* 602). Quod quum dubitet Blep. num omnes sint facturi, Prax. negat pecuniam cuiquam usui fore (604: *ἀλλ' οὐδέν τοι χρησιμον ἔσται πάντως αὐτῷ*) et quaerit ex eo quidnam emolumentum futurum sit non deponenti, omni victu omnibus communi: *νῦν δ' ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινού, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι*; 610.

Respondet Blep.:

ἦν μείραξ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῆραι, ἔξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι· τῶν ἐκ κοινού δὲ μεθέξει ξυγκαταδαρθῶν. — ad quae refert Prax.

ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' ἀτιῶν ξυγκαταδαρθεῖν·
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατατεῖσθαι.

Verba Blepyri non ab omni parte recte se habere senserunt magis quam intellexerunt soli Bergk. et Mein. Illi *ξυγκαταδαρθῶν* videtur a grammatico additum ad versum redintegrandum, Mein. autem (qui post *δοῦναι* comma posuit, post *ξυγκαταδαρθῶν* signum interrogationis) Vind. p. 199 varias, cunctanter tamen, protulit conjecturas. Desiderat enim in verbis Bl. ἦν μείραξ' ἰδῶν κτλ. justum cum praecedentibus nexum, quare suspicatur excidisse Blepyri versum hac sententia „esto, sed tu ad haec mihi responde“, nisi forte plura exciderint atque in his etiam subjectum verbi *ἐπιθυμήσῃ*, ut carere liceat Cobeti et Herwerdeni conj. *ἐπιθυμῆ τις* scribentium. At hac conjectura omnino non opus est: facillime enim ad *ἐπιθυμήσῃ* intellegitur subj. *τις* ex eis quae proxime antecedunt: *τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι* (sc. *τινί*) „quidnam emolumenti erit non deponenti?“ (cf. Pl. Menon. 97 A: *οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι ἐὰν μὴ φρόνιμος ἦ*. Aristot. Rhet. II. 2. 1378 b 2: *ἡδὲν τὸ οἶεσθαι τεύξεσθαι ὧν ἐφίεται*. Krüg. I. 61. 4. n. 5). Cur autem Mein. justum cum praecedentibus nexum desideret in verbis Blepyri non intelligo. Quum enim ex eo quaesiverit Prax. quidnam emolumenti futurum sit non deponenti pecuniam numeratam, jam Bl. emolumentum aliquod affert: „si quis puellam conspicatus cupiat, habebit quod ei det, desumens ex eis quae sibi reseravit nec in commune contulerit“ — ad quae deinde Prax. respondet etiam mulieres communes fore omnibus. Recte vero offendit Mein. in postremis verbis Blepyri: *τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει ξυγκαταδαρθῶν*. Importunum enim esse illud *μεθέξει* neque ad sententiam aptum; scribendum videri *παρέξει* neque id superfluum esse post *τούτων ἀφελῶν δοῦναι* (at tunc dicendum erat: ἦ τῶν ἐκ κοινοῦ παρέξει ξυγκαταδαρθῶν; „an vero e communi desumet quod det puellae?“). Fortasse tamen vitium loci in *ξυγκαταδαρθῶν* latere, quod e *ξυγκαταδαρθοῦσα* corruptum videri possit (at displicet subjectum mutatum). Nolim longus esse in re certissima; quis enim non videt verba *τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει | ξυγκαταδαρθῶν*, „communium autem participabit cum ea concum-

bens“ unice esse Praxagorae? Itaque poetam hunc l. ita scripsisse censeo:

Βλ. ἤν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι ἔξει τούτων ἀφελῶν δοῦναι.

*Πρ. μᾶλλ' ἔσται προῖκα μάλ' ἀντῶ
ξυγκαταδαρθεῖν, τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθῶν.*

*καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατα-
κεῖσθαι.*

Si quis quod Praxagora 604. 626. 641. 649. 657. 689 simpliciter dicit in responsionibus ἀλλά idem h. l. malit seruari, scribendum est: ἔξει δοῦναι τούτων ἀφελῶν. — ἀλλ' ἔσται κτλ. De μᾶλλά (= μὴ ἀλλά: Krüg. II. 13. 7. n.) „noli haec dicere, sed“ i. e. „minime, immo“ — cf. Aesch. Ch. 918. Ar. Ach. 458. Av. 109. R. 103. 611. 745. 751. Stallb. ad Pl. Gorg. 497 B. Alcib. I. 114 E; eodem modo μ(ῆ) ante ἀλλά excidit culpa librariorum in initio responsi cum hiatu non ferendo Th. 646: οὐκ ἐνγετανθί. — μᾶλλὰ δεῦρ' ἦκει πάλιν, ubi particulam inseri jussit primus Bentl. — De simplici ἔσται cf. e. c. E. 678: ῥαυφοδεῖν ἔσται τοῖς παιδαγῶσι. — προῖκα μάλ' dictum est ut ἀντίκα μάλ' Eq. 284. 475. 746. P. 237. 367. Av. 202. L. 739. 744. R. 785. E. 21. Pl. 347. 432. 942. 1191. μάλ' ἀντίκα Th. 750. Plat. frg. 125. μάλ' ταχέως Hegem. frg. (II. 743) sim. (v. Passow. lex. II. 1. p. 116). Pro τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει scribi possit, quamquam necessarium non est, etiam τῶν ἐκ κ. τε μεθ. (alterum colum tetr. anap. a voce enclitica orditur e. c. etiam R. 1074: γ' ἐς τὸ στόμα). — Dicit igitur Praxagora jam licere unicuique gratis concumbere cum puellis, quo ipso concubitu particeps fiat rerum communium, quippe quia etiam mulieres sint inter res omnibus communes (cf. 590: κοινωνεῖν πάντας φήσω χρῆναι πάντων μετέχοντας). τῶν ἐκ κοινοῦ μεθέξει igitur per attractionem articuli (v. Krüg. I. 50. 8. n. 10) dictum est pro ἐκ κοινοῦ (671) μεθέξει τῶν ἐν κοινῷ (661): cf. Pl. 857: ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰς τῆς οἰκίας (Th. 826). Philem. 117: ἅπαντα τὰς τῆς οἰκίας ἀπόλεσεν. Eq. 1201: ὑφῆρπασας τοὺς ἐκ Πύλου. Cratin. 73: τὰς Αἰγύπτου χρυσία κλέπτοντας (Thuc. IV. 19. 1: ἀπαιτοῦντες τοὺς ἐκ τῆς

νήσου ἄνδρας. VI 7. 2: ἐκδιδράσκουσιν οἱ ἐκ τῶν Ὀρνειῶν).
 Av. 1172: τῶν θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς εἰσέπτει
 εἰς τὸν ἀέρα (τῶν παρὰ τῷ Διὶ παρὰ τοῦ Διὸς). Antiph. 168:
 πάντα τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀπέλαβεν. Eadem ratione
 vides adverbia loci in -θεν exeuntia (Krüg. l. c. n. 11) frg.
 285: ἀμφορέα λαβὼν τῶν ἔνδοθεν (= ἔνδοθεν τῶν ἔνδον).
 Pl. 964: τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά. Av. 1168: τῶν ἐκεῖθεν
 ἄγγελος (= τὰ ἐκεῖθεν ἀγγέλλων = ἀγγέλλων ἐκεῖθεν τάκει:
 cf. 1120: ἄγγελος ὅτου πενσόμεθα τάκει πράγματα). Antiph.
 202: ἤπακεν τ᾿ ἔνδοθεν πάντα. Alexid. 61 (?); denique ter
 apud Ar. e rariore usu (Krüg. n. 14) adv. terminum motus
 indicantia ἐκεῖσε δεῦρο θύραζε: E. 488: περισκοπούμενη
 τάκεισε (= ἐκεῖσε τάκει). Th. 666: τὰ δεῦρο πάντ' ἀνα-
 σκόπει καλῶς. R. 752: τοῖς θύραζε τὰτα καταλαλῶν (= θύ-
 ραζε καταλαλῶν τοῖς θύρασι: „foras proferens, per extraneos
 divulgans“). —

e. Av. 1715 sqq.

ὄσμη δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλον
 χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
 αἶθραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.

Exspectaris εἰς ὕψος κύκλον „in altum caelum“ — εἰς
 τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ schol. (P. 140: ἐς πόντιον βάθος
 πίπτειν) — at cf. Verg. Buc. IV. 51. Georg. IV. 222; caelum
 profundum, quibus locis a Kockio allatis addas Eur. Med.
 1286: ἐς αἰθέρος βάθος. Particulam δ' primus addi jussit
 Toup. (Emendd. in Suid. III p. 137) e Suid. s. v. ὄσμη;
 addidit deinde Brunck. e cod. A; exstat vero etiam in R. V.
 Voss. (de elisione in fine trimetri admissa cf. R. 298: οὐ μὴ
 καλεῖς μ', | ὦνθρωπε. E. 351: ἐμοὶ δ' | ὄρα βαδίζειν. E tra-
 gicis eam solus admisit Sophocles — decies: in δέ: O. T.
 29. 785. 791. 1224. O. C. 17. El. 1017. Ant. 1031. τέ: O.
 T. 1184. ταῦτα: O. T. 332. μολόντα: O. C. 1164; ab-
 stinuit tamen hac licentia posteriore aetatis tempore, in Phil.
 et Trach.; v. Pietzsch de Calliae grammatica quae appel-
 latur tragoedia. Diss. Hal. 1861. p. 22 sqq., add. Christ.
 Metr. Gr. et Rom. p. 361). Idem ille Toup. primus l. c.
 ex Suid. s. v. ὄσμη verba poetae ita distinxit ut inde a
 Brunckio scribi solent, quum antea in edd vett. distingueretur

aut post *χωρεῖ*, ut verba *καλὸν θέαμα* pertinerent ad ea quae sequuntur vi exclamationis „o pulcrum spectaculum“, aut post *Θυμιαμάτων*, quarum constructionum addita particula *δέ* neutram jam ferri posse patet. Neque tamen recc. edd. ratio mihi comprobatur. Quomodo enim verba *καλὸν θέαμα* referri possunt ad ea quae antecedunt? quomodo „odor infandus“ recte dici potest „spectaculum pulcrum“? cujusmodi *κατάχρησιν* (etsi simillimam admisit Klopstockius noster qui dixit „er liess der Barden Kriegshorn tönen dem Auge“) neque Ar. neque ulli veterum poetarum tribuere licet (prorsus aliter enim se habet quod dixit Aesch. Prom. 115 sq. *τίς ἄχῶ, τίς ὀσμὰ προσέπτα μ' ἀφ' ἑγγύης | θεύσαντος ἢ βρότειος*; de re auribus quidem et odoratu, neque tamen simul etiam oculis percepta). Immo verba *καλὸν θέαμα* unice referenda sunt ad ea quae sequuntur, quorum ordo hic est: *αἴραι διαψαίρουσι πλεκτιάνην καπνοῦ θυμιαμάτων* (v. adn. Kockii). Jam conjici possit *δέ* transposito scribendum esse *καλὸν δὲ θέαμα, θυμιαμάτων | αἴραι κτλ.* (cf. Eur. Suppl. 783: *καλὸν θέαμα δ', εἶπερ ὄψομαι τὰν ἄελπτον ἀμέραν*), ut statuatur synicesis *δὲ θέα —* (cf. Krüg. II. 13. 3. Christ. Metr. p. 21 sq. Rumpel Philol. XXVI. 241 sqq.): neque enim ferri potest in 3. pede anapaestus *δὲ θέα | μα* h. loco, quippe quo poeta consulto imitatus sit elatum tragicorum dicendi genus (cf. C. Fr. Müller. de ped. sol. in dial. senariis Aesch. Soph. Eur. p. 12?. 130. 144.). At displicent verba *καλὸν δὲ θέαμα* appositionis loco ab initio enuntiati posita (alia enim est ratio loci Eur. modo allati). Itaque malim verbis *καλὸν θέαμα θυμιαμάτων* in extremum enuntiatum, *δ' αἴραι* post *διαψαίρουσι* transpositis scribere:

*ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἔς βάθος κυκλοῦ
χωρεῖ, διαψαίρουσι δ' αἴραι πλεκτιάνην
καπνοῦ, καλὸν θέαμα, θυμιαμάτων.*

— qua ratione jam omnia optime procedunt.

E. 452 sqq. Chremes narrat Blepyro in contione existisse juvenem quemdam (427: *νεανίας λευκός τις*) qui rem publicam mulieribus tradi jusserit administrandam summisque eas laudibus extulerit viros vehementissime criminans. Dicit Chr. 446 sqq. *ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη | ἱμάτια κτλ. — | μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων ἐναντίον' | καὶ ταῦτ' ἀπο-*

φέρειν πάντα κούκ ἀποστερεῖν· | ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε
 τοῦτο δρᾶν. — quod postremum Blep. non dubitat confirmare:
 νῆ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων γ' ἐναντίον. Pergit Chr. laudes
 mulierum referre 452 sqq. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν οὐδὲ
 τὸν | δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ πολλὰ κάγαθά, | ἑτερά τε πλεῖστα
 τὰς γυναῖκας ἠϋλόγει. In verbis ἀλλὰ πολλὰ κάγαθά, quippe
 quae non habeant quo referantur, recte offenderunt Bergk.
 et Mein.; ille conj. poetam scripsisse ἀλλὰ πολλὰ κάγαθά |
 ποιεῖν, ἑτερά τε τὰς γυναῖκας ἠϋλόγει, nisi forte post v. 453
 versus exciderit; Mein. post h. v. lacunam indicavit. At haec
 non sufficiunt. Quomodo enim verba οὐ συκοφαντεῖν κτλ.
 cohaerent cum eis quae antecedunt 450 ἡμῶν δὲ τοὺς πολ-
 λούς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν? Quum Blep. 451 verbis νῆ τὸν Π.,
 μαρτύρων γ' ἐναντίον minime interruperit orationem Chremetis,
 sed potius absolutae ei sua subjecerit, pariter atque 445,
 Chremes quae deinde addit h. l. pariter atque 446 ἔπειτα
 συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη κτλ. justo atque integro enun-
 tiato proferat necesse est. Et hoc facillime efficitur ita ut
 v. 454 ante v. 452 transposito scribatur: ἑτερά τε πλεῖστα
 τὰς γυναῖκας ἠϋλόγει, | οὐ συκοφαντεῖν οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν |
 δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ πολλὰ κάγαθά (sc. ἠϋλόγει τὰς γυναῖ-
 κας: cf. Ach. 372 sq. εἴαν τις ἀντὸς εὐλογῆ καὶ δίκαια κᾶδ' ἰκα):
 et habent ἀλλὰ πολλὰ κάγαθά (quod vides in fine enumerationis
 e. c. P. 538) ΒΓ; ἀλλὰ e Rav. demum receptum est inde ab Inv.;
 Brunck, scripsit ἀλλὰ τε πολλὰ κάγαθά (vitioso anapaesto, quem
 τε delete removeri jussit Bentr.) transposita particula τε quam
 edd. vett. inde ab Ald. et cod. infimae notae Monac. 137
 post πολλὰ praebent aperte e conjectura librarii profectam.
 — Saepissime autem Ar. particula τε enuntiata inter se con-
 nectit, vel subjecto mutato: cf. Eq. 220 (trim.) ἔχεις ἅπαντα
 πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ | χρησμοὶ τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθι-
 κόν. 407. 604. 674. 917 al. Itaque non opus est τε in δέ
 mutato scribere ἑτερα δὲ πλεῖστα τὰς γυν. ἠϋλόγει.

- g. Adde transpositione verborum sanandum frg. Menandri
 555: πῶς δὴ τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις; | μεσαγκύλω. πῶς πρὸς
 θεῶν; ἐπὶ κλίμακα | πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. Mein. malit ἐπὶ
 κλίμακι vel κλίμακος — at vix dicitur omnino graece ἐπὶ
 κλίμακι - ος ἀναβαίνειν πρὸς τι, sed potius πρὸς κλίμακα

ἀναβαίνειν. Itaque scribas praep. *ἐπί* et *πρός* inter se permutatis: *πρός κλίμακα | ἐπί τεῖχος ἀναβαίνων*. Cf. Ar. P. 70: *λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, πρὸς ταῦτ' ἀνερχοῦμαι ἄν εἰς τὸν οὐρανόν*. Aristophont. frg. 3: *ἀναβῆναί τι πρὸς κλιμάκιον*. Pind. frg. 6 (7): *Θέμιον Ὀκεανοῦ παρὰ πηγῶν Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν ἄγον Ὀλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν*. Adde *κλίμακος προσαμβάσεις* ap. Aesch. Sept. 466. Eur. Bacch. 1213. Phoen 489. Contrarium dicitur *καταβαίνειν κατὰ κλίμακος*: cf. Lys. I. 9. Xen. An. IV. 5. 25. Aristot. Soph. El. 182 b 16. Theophr. h. pl. IX. 3. 2 (Hom. α 330, γ 5: *κλίμακα κατεβήσατο*). —

Occasione oblata eodem transpositionis remedio sanarim h. Eur. Andr. 977:

ὃ δ' ἦν ὑβριστῆς εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς γόνον
τάς θ' αἵματοποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.

Miro modo Dindorf. h. l. ita interpretatur ut ad verba *τάς θ' αἵμ. θεὰς ὀν. ἐμοί* e v. priore solum verbum *ἦν* intelligendum esse censeat; hoc enim voluisse dicere poetam: *ὑβρίζε τ' ἐμὲ εἰς μητρὸς γόνον — καὶ τὰς αἵμ. θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί*: quam sententiam refutare nihil attinet. Immo verba *ὃ δ' ἦν ὑβριστῆς* per se accipienda sunt, quae autem sequuntur pro interpretamento illorum. Quod qui intellexit Pflugk. verbi *ὀνειδίζειν* duas structuras *τινὰ εἰς τι* et *τινὶ τι* conjunctas esse censet: *εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς γόνον ὀνειδίζων* (sc. ἐμὲ) — *τάς θ' αἵμ. θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί*. At ejusmodi monstrum structurae ab Eur. poeta elegantissimo prorsus alienum judico. Alias autem in difficultates incidimus, si simplicem structuram statuimus ita ut *εἰς* etiam ad acc. *τάς θεὰς* referamus: *ὀνειδίζων ἐμοί εἰς τ' ἐμῆς μ. γ. (εἰς τε) τὰς αἵμ. θεὰς*. Nam structurae *ὀνειδίζειν τινὶ εἰς τι* (absol. *ὀνειδ. εἰς τι* Hdt. VIII. 92) vix ullum inveneris apud veteres exemplum (*ὀνειδ. τινὶ εἰς τι, διότι* Polyb. XXVIII. 4. 11. pass. *ὀνειδίζεσθαι εἰς τι* Diod. XX. 62): aliter enim se habet Eur. Med. 547: *ἃ δ' εἰς γάμον μοι βασιλικὸν ὀνειδίσας*, ubi additus est acc. interioris quod dicitur objecti ἄ. Longe plerumque dici solet *ὀνειδίζειν τινὶ τι* (Hom. II. ι 34. Od. σ 380. Hes. Op. 716. Hdt. I. 41. VIII. 106. Aesch. Ch. 917. Soph. Aj. 1298. O. T. 372. Eur. Bacch. 651. J.

A. 305, 1148. Antiph. com. frg. 300). Accedit autem quod quum saepissime dicatur *ὑβρίζειν εἰς τινα* (cf. ex Eur. Andr. 433, 624, 994. Hec. 1257. Heracl. 18. J. A. 961; ex Ar. Pl. 899. N. 1506), qui h. l. obiter inspicit, facile potest inter se conjungere verba *ὃ δ' ἦν ὑβριστὴς εἰς τ' ἐμῆς μητρὸς γόνον*, quem in errorem incidisse supra vidimus Dindorfium. Quam ambiguitatem quum vix admisisse existimandus sit Eur., verba corrupta judico multoque leniore medela sananda quam quas attulerunt Heath, *ὃ δ' ἦν ὑβριστὴς ὥστ' ἐμῆς μ. φ. κτλ. ὀνειδίξειν ἐμοί* et Dobraeus (post eum Hartung.) *τῆς τ' ἐμῆς μ. φ. κτλ.* Scribas enim duabus literis inter se permutatis:

*ὃ δ' ἦν ὑβριστὴς εἰς με, τῆς μητρὸς γόνον
τάς θ' αἱματοποῦς θεάς ὀνειδίξων ἐμοί.*

De forma *εἰς με* (*εἰς ἐμέ* e. c. Alc. 433. Andr. 994. Jon. 759) cf. Bacch. 805. Or. 394 (Kirchhoff, perperam *ἐς ἐμέ* contra observationem Elmsl. ad Bacch. 805). Or. 736. Ar. Eq. 292. R. 562 (optimi codd. *εἰς με*, dett. quos fortasse invitatus secutus est Mein. *ἔς με*). De ratione medelae autem cf. quod Heath ap. Soph. O. C. 453 quum codd. praebent *συννοῶν τὰ τ' ἔξ ἐμοῦ παλαίφρατα* restituit *συννοῶν τε τὰ ἔξ ἐμοῦ π.*

29 Saepissime a librariis perperam distincta esse verba et scriptorum et poetarum quis est qui nesciat? Exstant autem in Ar. fabulis tria insignia hujus depravationis exempla adhuc a plerisque edd. prorsus neglecta.

a. Eq. 660 sqq. *τῇ δ' Ἀγοράτῳ κατὰ χιλίων παρήνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοῦβολου.*

Edd. fere omnes e codd. distinxerunt post *εἰσαύριον*, ut prorsus perversa evadat sententia; neque enim insequenti demum die vota deae facere Athenienses jubet qui illa dicit Agoracritus, sed potius illo ipso die mille capellas ei promitti vult ea conditione, ut efficiat illa, ut insequenti die sarcinae centenae obolo veneant. Distinguendum igitur est post *χιμάρων* ut *εἰσαύριον* pertineat ad *γενοίατο*:

τῆ δ' Ἀγροτέρῃ κατὰ χιλιῶν παρήνεσα
 εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, εἰσαύριον
 αἰ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τούβολοῦ

— et sic distinxit verba poetae jam Brunck. a rece. edd.
 prorsus neglectus. —

P. 406 sqq.

TPY. ἡ γὰρ Σελήνη χῶ πανοῦργος Ἥλιος
 ὑμῖν (τοῖς θεοῖς) ἐπιβουλεύοντε πολὺν ἤδη χρόνον
 τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜ. ἵνα δὴ τί τοῦτο δρᾶτον;

TPY. οἷτιν' νῆ Δία

ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν, τούτοισι δὲ
 οἱ βάρβαροι θύουσι, διὰ τοῦτ' (vulg. θύουσι.
 διὰ τοῦτ') εἰκότως

βούλονται ἂν ἡμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,

ἵνα τὰς τελετὰς αὐτοὶ λάβοιεν τῶν θεῶν.

Sic distinguendum esse h. l. facile apparet: neque enim quum
 Hermes quaesiverit, quo consilio (ἵνα δὴ τί) Luna et Sol illud
 faciant, Trygaeus recte ita potest respondere, ut afferat
 causam, quae cernitur in rerum conditione. Respon-
 dent verbis ἵνα δὴ τί τοῦτο δρᾶτον; potius ea quae extrema
 dicit Trygaeus: ἵνα τὰς τελετὰς αὐτοὶ λάβοιεν τῶν θεῶν, in-
 verso sententiarum ordine: ἵνα τὰς τελετὰς αὐτοὶ λάβοιεν τῶν
 θεῶν, βούλονται ἂν ἡμᾶς πάντας ἐξολωλέναι (διὰ τοῦθ') οἷτιν'
 ἡμεῖς ὑμῖν θύομεν (quippe qui vobis sacrificemus), τούτοισι
 δὲ οἱ βάρβαροι (sc. μόνοι) θύουσιν. Simillimam structuram
 vides A v. 112 sqq. πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένου δεῦρ' ἤλθέτην; |
 — σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω. — τίνος πέρι; | — ὅτι πρῶτον
 ἦσθ' ἄνθρωπος ὡσπερ νῶ ποτέ, | εἰτ' αὐθις ὄρνιθων μεταλλάξας
 φύσιν | καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, | καὶ πάνθ'
 ὅσα περ ἄνθρωπος ὅσα τ' ὄρνις φρονεῖς — | ταῦτ' οὖν ἰκέτα
 νῶ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα | εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν
 εὔερον. —

P. 832 sqq.: οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἄ λέγουσι κατὰ τὸν ἄερα,
 ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ' ὅταν τις ἀποθάγη.

Mire Brunck. vertit: „non ergo illud esse verum in aere
 prehendisti, quod vulgo dicunt nos stellas fieri?“ Immo
 verba κατὰ τὸν ἄερα potius cum eis quae sequuntur ὡς ἀστέρες

γινόμεθα (cf. E. 100; ἕως ἔτι ἔστιν τ᾿άστρα κατὰ τὸν οὐρανόν) conjungenda esse apparet quum ex eis quae antecedunt 827 sq. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἄερα πλανώμενον πλήν σαντιόν; qua ex interrogatione negata (828 οὐκ) jam concludit servus illud quod vulgo dicatur verum non esse, tum ex eis quae deinde servus e domino jam ipso nihilominus verum illud esse affirmante (μάλιστα 834) quaerit: καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ (h. e. κατὰ τὸν ἄερα, ἐν τῷ ἄερι) Ἴων ὁ Χίος; Itaque non post ἄερα distinguendum est, sed potius post λέγουσι, quod tacite solus fecit Bergk, ut haec dicat poeta: „falsa igitur erant quae vulgo feruntur nos stellas fieri in aere?“ (cf. Eq. 1013: ἐν νεφέλαισιν ἀετὸς γενήσομαι). —

30 Permultis locis librarii Ar. verba corruperunt articulo (plerumque contra numeros) inserto:

in omnibus codd. Eq. 29: [τῶν] δευομένων (metri vitium correcturus librarius cod. B verba poetae transposuit, art. delendum esse non intelligens). P. 1111: [τῶν] σπλάγχων. Av. 118: καὶ γῆν καὶ [τῆν] θάλατταν. 146: παρὰ [τῆν] θάλατταν (om. auctor argum.). 1208: τοντι [τὸ] πρᾶγμα (B. C. A. τοῦτο τὸ πρ. vitioso anap.). L. 983: περὶ τῶν διαλλαγῶν pro διαλλαγῶν περὶ quod flagitatur usu dicendi (v. supra §. 28 b). 1062: ὥστε [τὰ] κρεῖ' (A. B. A. ὡς τὰ κρεῖ': v. infra p. 39). Th. 495: ἀπὸ [τοῦ] τεύχους. E. 557: κατὰ [τῆν] πόλιν. Av. 1723: [τὸν] μάκαρα. 1725 (praeter R.): τῆδε [τῆ] πόλει. — in V. A. B. A.: L. 1009: φράζε περὶ [τῶν] διαλλαγῶν (A. A. φράσον „quod est metrici correctio postquam τῶν irrepsit“ Enger.; v. supra §. 28 b); in A. B. A. Voss. Palat.: L. 999: κατὰ τὴν Σπάρτιαν (contra usum dicendi Ar.; v. infra p. 43); in A. B. Γ. A.: Ach. 1049: ταυτὶ [τὰ] κρέα (v. infra s. c.); in C (Ald.) Av. 1666: [τοῦ] γένους. — in Voss. apogr. L. 754: ἐν [τῆ] πόλει. — in Pal.-Vat.: Ach. 52: πρὸς [τοὺς] Λακεδαιμονίους — in Rav.: Ach. 960: ταυτησὶ [τῆς] δραχμῆς. Eq. 132: [ὁ] δεύτερος. 411: ἐπὶ [τοῖς] πολλοῖς. V. 1236: [ὁ] Θέωρος. P. 159: ἀπὸ [τῆς] γῆς. — in Rav. Ven.: N. 1455: εἰς [τὰ] πονηρὰ πράγματα (cf. adn. Teuffel.). V. 1474: [τὰ] πράγματα. — in R. Pal.-Vat.: Ach. 509: [τοὺς] Λακεδαιμονίους. — in R. Γ. Ach. 682: [ὁ] Ποσειδῶν. Av. 992: τοντι [τὸ]

κακόν. — in R. V. Γ.: V. 724: [τοῦ] κωλαγρέτου. 1287: [μὲ οἱ] θεώμενοι. P. 566: νῆ [τὸν] Δία. Av. 1366: τόνδε [τὸν] λόφον (pro τονδί λόφον). — in R. Aug. Junt.: L. 851: [τὴν] Μυρρέην (v. adn. Engeri). 1167: ἀντι τοῦτου [τοῦ] χωρίου (pro ἀ. τοῦτου χωρίου). — in R. et ap. Suid. (2 locis): E. 694: ἀπό [τοῦ] δειπνον. — Av. 1588 pro περι πολέμου καταλλαγῆς habent V. Vat. Voss. περι [τοῦ] πολ. [καί] καταλλ., Rav. περι [τοῦ] πολ. [καί τῆς] διαλλαγῆς. — Pl. 402: R. V. A. B. C. alii recte ὡσπερ πρότερον, codd. dett. et edd. vett. ὡσπερ [τὸ] πρότερον, unde Bentl. Porson., probati Hemsterhusio Bergkio, conj. ὡς τὸ πρότερον contra usum dicendi Ar. (v. infra).

Quibus 36 locis jam 10 adjungere mihi liceat quos ipse mihi videor articulo deleto emendasse.

Ach. 584: Dicaeopolis petit a Lamacho: φέρει νῦν ^{a.} ἀπὸ τοῦ κράνουσ μοι τὸ πτερόν (sc. δός) — dat ille his verbis 585: τουτὶ πτίλον σοι. At gerit Lamachus praeter tres cristas (τρεις λόφους 965. 1107. P. 1172; cf. Ach. 575. Rich. Illustr. Wörterb. d. Röm. Alterth. s. Sicarius. Guhl. Kon. Leb. d. Gr. u. R. I. 260. fig. 264 d) — et eas e setis equinis ut videtur factas (Ach. 1109: τριχόβρωτες τοὺς λόφους κατέγαγον. P. 1177: ἱππαλεκτριών) — duas pennas ad utrumque galeae latus in ipso casside defixas (v. Rich. s. Galea n. 8) cf. 1103: ἐνεγκε δεῦρο τὸ πτερόν τὸ 'x τοῦ κράνουσ, quod inconsiderate Blaydes. in τὸ πτερόν τουx τοῦ κράνουσ mutari jussit (neque enim singularis flagitatur verbis v. 1105: καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς σιροῦθου πτερόν — nam prorsus eadem ratione v. 1106: καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάτιης κρέας sing. τῆς φ. respicit ad plur. qui antecedit 1104: ἐμοὶ δὲ τὰς φάτιας γε φέρει καὶ τὰς κίχλας). Itaque Dic. non potest τὸ πτερόν petere a Lam.; neque tamen τὸ πτερώ scribere licet: nam una tantum penna opus est illi vomituro (schol. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσσεμεῖς πτερῶ χρησθῆναι. Cratin. 255: πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Theop. 40. Nicand. Alex. 361. Plut. de rep. ger. p. 801) et unam tantum pennam Lam. deinde ei porrigit: 585: τουτὶ πτίλον σοι et 587: τῷ πτίλω μέλλεις ἐμεῖν; (ubi Mein. Vind. p. 11 in art. τῷ temere offendit: τῷ πτίλω est „illa penna quam

tibi porrexi, mea penna“). Itaque Schutz. *μοί τι πτερόν* proposuit quo neglecto Mein. l. c. poetam scripsisse censet: *μοι δὸς πτερόν* „ut *φέρε νυν* sit age igitur“ (ipse tamen pariter atque Blaydes. [„totam cristam rogaverat Dic: sed unam tantum ex illa utpote pretiosa pennam ei porrigit Lam.“] cristas et pennas inter se confundens; dicit enim „mirum est Dicaeopolin a Lam. *τὸ πτερόν* petere quasi aut totam cristam expeteret aut Lam. unam tantum pennam pro crista gestaret“). Multo simplicius atque probabilius procul dubio est: *φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους ἐμοὶ πτερόν* — antecedunt

- 583: *παράθες νυν ἱππίαν ἀντήν ἐμοί* (sc. *τὴν ἀσπίδα*). —
 b. Th. 558 sq.: (*οὐκ εἶρηχ' ὡς . . .*) *ὡς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι | ἔπειτα τὴν γαλήν γαμέν* (sc. *κλέψαι αὐτά*). Cobet. scribi jussit *οὐδ' ὡς τὰ κρέ' ἐξ Ἀ.*: sane legitur ab initio membrorum quae sequuntur 560. 561. 562. 564 *οὐδ' ὡς*: at haec singula per se accipienda sunt, de diversis mulieribus dicta (560 *γονή*, 561 *ἑτέρα*, 563 *ἀχαρική*, 564 *σύ*): verba vero de quibus agitur de universo genere mulierum dicta arctissime cohaerent cum eis quae antecedunt: (*οὐκ εἶρηχ' ὡς σιλεγγίδας λαβοῦσαι | ἔπειτα σιφονίζομεν τὸν οἶνον — ὡς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀ. τοῖς μ. διδοῦσαι | ἔπειτα τὴν γαλήν γαμέν (κλέψαι αὐτά)*), ut non opus sit conj. Cobeti. (Ceterum post verba *σιφονίζομεν τὸν οἶνον*, quod edd. neglexerunt, omnino non distinguendum est: interrupt enim mediam orationem mulier *Α* imprecatione *ἐπιτριβείης* cf. N. 1221. P. 933). Inest tamen verbis vitium quod omnes adhuc fugisse miror. Verba *ἐξ Ἀπατουρίων* enim manifesto non conjungenda sunt cum praedicato enuntiati *διδοῦσαι*, sed cum objecto *τὰ κρέα*, ut originem carnum indicent: „Apaturienfleisch“: cf. Ach. 146: *ἦρα γαστῆν ἀλλαντίας ἐξ Ἀπατουρίων* „Apaturienwürste“. 1050: *ἔπεμψε τίς σοι νυμφίος ταντὶ κρέα | ἐκ τῶν γάμων* „Hochzeitsbraten“ (A. B. Γ. *Α*. contra num. *ταντὶ [τὰ] κρέα*). At quomodo hoc recte dici potest *τὰ κρέα ἐξ Ἀ.*? dicendum erat potius aut *τὰ ἐξ Ἀ. κρέα* aut *τὰ κρέα τὰ ἐξ Ἀ.* Itaque articulum a librariis illatum censeo (ut Ach. 1050 in A. B. Γ. *Α*.), quo deleto — *ὡς τ' αὖ κρέ' ἐξ Ἀ.* — jam partem tantum carnum Apaturiensium lenis datam mustela fingitur rapuisse, ut

P. 1151: *εἴ τι μὴ ἔξηργεγεν αὐτῶν ἢ γαλῆ τῆς ἐσπέρας* (1150: ἦν ἔνδον λαγῶα τέταρα); cf. V. 363: *γαλῆν κρέα κλέψασαν*. — Hac ratione autem simul removeatur singularis tripartiti anapaesti forma *τὰ κρέ' ἔξ* (v. Bernhaldi l. c. p. 285), cui simillimam, eadem tamen ratione removendam vides

in frg. 90: *ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῶ παρὰ γυναικός του φέρω* c
 — ubi scribas *ταυτὶ κρέ' αὐτῶ* (*τὰ κρέα ταυτί* vides P. 192. Av. 1690. *τὰ κρέα ταῦτα* Av. 1583) deleto articulo, quem vocabulo *κρέα* addiderunt librarii etiam quarto loco L. 1062, ubi quum tradita sint: *δελφάκιον ἦν τί μοι, καὶ | τοῦτο τέθυχ' ὥστε* (A. B. A.: *ὡς*) *τὰ κρέ' ἔξ | εσθ' ἀπαλὰ καὶ καλὰ* — numeros (— *υυυ* — *υυυ*) recte restituit Reisig. Syntagm. crit. p. 32 hoc modo: *τοῦτο τέθυχ' ὥστε κρέ' ἔξ | δεσθ' ἀπαλὰ καὶ καλὰ*, probatus Dind. Engero Bergkio. Quod vero proposuerunt Bentl. Elmsl. *ὥστε τὰ κρέ' | ἔσθ' ἀπαλὰ καὶ καλὰ* sensu caret: neque enim caro porcelli eo quod mactatur tenera fit atque bella: prorsus idem valet de eo quod Mein. tacite (ex A. B. A.) scripsit *ὡς τὰ κρέ' ἔξ | δεσθ' ἀπαλὰ καὶ καλὰ*, quippe quo adjectivis *ἀπαλὰ καὶ καλὰ* praedicative positis eadem ratione effectus mactandi indicetur (ceteroquin, quid sibi velit *ὡς*, non perspicio: neque enim vi consecutiva accipi potest, qua potius inf. adsciscere solet vicem gerens conjunctionis *ὥστε* — Krüg. I. 65. 3. n. 4. 69. 63. n. 11. — quod tamen veteres admodum raro admiserunt [nusquam Ar.], saepius recc. ut Plut. — cf. Sinten. ad Them. 26 —, neque vi finali, qua indicativo fut. vix jungitur). Cf. autem frg. 5: *δελφακίων ἀπαλῶν κολαῖ*. Eupol. 286: *ἔθνον δέλφακα μάλα καλήν*. Epicr. 6. Eubul. 15. — Minus certum iudicium est de articulo delendo Pl. 227, ubi quum plerique codd. praebeant: *καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον*, R. Ven. autem *δὴ* exhibeant pro *δέ*, Elmsl. (in Quarterly Review XIV. p. 449) scribi jussit *τουτοδὲ κρεάδιον*, recc. edd. probatus nisi quod articulum servarunt: *τουτοδὲ τὸ κρεάδιον*.

Idem valet de Th. 1169: *ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖσιν ἀνδράσιν | ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ*: articulum a librariis illatum esse pro certo affirmare nolim; d.

poterat tamen Ar. optime dicere ἀπὸ στρατιᾶς — „nam στρατιά στρατεία στρατός στράτευμα στρατόπεδον etiam definito sensu ab optimis scriptoribus“ (certe ubi pendent e praep.) „saepenumero sine art. ponuntur“ Schoem. ad Plut. Cleom. 8, 1: ἀπὸ στρατιᾶς, cll. Aem. Paull. 25: ἀπὸ στρατοῦ. Sull. 9 et 3 in.; ἀπὸ, ἐπὶ στρατοπέδον. Aem. P. 12: ἐπὶ στρατείαν ἐξορμᾶν. Held. ad Aem. P. p. 238. Addo ex Ar. (qui nusquam στρατεία vocabulo usus est, sed et exercitum et militiam στρατιάν dicit: cf. Enger, ad L. 592): ἐπὶ στρατιᾶς „in militia“: V. 354. 557. L. 100. ἴτε — ἐπὶ στρατιάν: Ach. 1143; e Xen.: Reip. L. 13, 1: ἐπὶ στρατιᾶς, e Platone: ἐπὶ στρατείας Symp. 220 C. Reip. V. 468 B. —

e. f. Vocabulum ἄγρός „rus“ apud comicos ubi pendet e praep., singulari positum caret articulo (21 locis): ἐξ ἄγροῦ „rure“: Av. 111. Antiph. 21. 59. Diph. 85. Alexand. 4. ἐν ἄγρῳ „ruri“: P. 1249. frg. 344. Anaxil. 17. Philem. 67. 88. Men. 398. εἰς ἀγρόν „rus“: Eq. 805. P. 536. 555. 563. 569. 584. 1329. frg. 169. Antiph. 68. κατ' ἀγρόν: Amphid. 12 (ἀντὶ τοῦ ἐν ἄγρῳ Antiatt. p. 104, 25). Idem valet nisi fallor de Lysia et Platone: ἐξ ἄγροῦ: Lys. I. 11. 13. 22. 39. Pl. Theaet. 142 A. 143 A. ἐν ἄγρῳ: Lys. I. 20. XXXI. 8. Pl. Legg. VIII. 844 C. εἰς ἀγρόν: Pl. Crat. 440 E. Reip. VIII. 563 D; add. εἰς ἀγρόν ex Isocr. XXI. 2. Xen. Oec. 11, 15. 16. κατ' ἀγρόν e Xen. Oec. 5, 9. — Plurali vero e praep. pendenti longe plerumque additur articulus, non solum apud comicos: ἐκ τῶν ἀγρῶν: P. 632. Av. 579. E. 281. 432. Eupol. 342. ἐν τοῖς ἀγροῖς: P. 707. 867. Pl. 224. εἰς τοὺς ἀγρούς: Eq. 1394. P. 1202. — sed etiam apud Thucydidem (constanter), Lysiam (constanter), Platonem: ἐκ τῶν ἀγρῶν: Thuc. I. 126, 7. II. 13, 2. 14, 1. 52, 1. Lys. XXXI. 8. Pl. Hipparch. 228 E. ἐν τοῖς ἀγροῖς: Thuc. II. 14, 2. 16, 1. III. 66, 3. VI. 49, 3. Pl. Hipparch. 228 D. εἰς (ἐς) τοὺς ἀγρούς: Thuc. II. 22, 2. Pl. Reip. VII. 541 A. κατὰ τοὺς ἀγρούς: Thuc. II. 5, 4. Lys. XXXI. 18; add. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ex Isocr. VII. 52. Invenitur tamen pluralis etiam sine art. positus: πρὸς ἀγρούς: Pl. Legg. VII. 789 E. κατ' ἀγρούς: Cratin. frg.

452. Pl. Reip. III. 399 D. Legg. IX. 881 C. XII. 954 D., constanti consuetudine in nomine Dionysiorum ruralium: τὰ κατ' ἀγροῦς Διονύσια: Ar. Ach. 202. 250. Aeschin. I. 157 al. Singulari vero haec licentia vix potest concedi: quum enim careat articulo apud comicos non minus 21 locis, additum vides articulum (praeter [Philem.] frg. 106: εἴ ποτέ τις ἡμῶν εἰς τὸν ἀγρὸν ἐξιόν quod attici poetae non esse conclusit Mein. V. 99 — cf. C. Fr. Hermann. N. Mus. Rh. V. 609 — e barbaro sermone: ἀγρὸν producta ante γρ vocali contra usum Atticorum: cf. Koock, ad N. 320; v. 4: πλεύσω pro πλεύσομαι s. πλευσοῦμαι ut Polyb. II. 12. 3: cf. Mein. Anal. Alexandr. p. 267) duobus tantum Ar. locis, quibus non dubito quin additus sit a librariis: P. 1318: καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρῆ πάντα κομίζειν (6ies in eadem fabula exstat εἰς ἀγρὸν: 536. 555. 563. 569. 584. 1329): scribas art. delete καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς ἀγρὸν αὖ νυνὶ χρῆ π. κομ. (de pleonasmō πάλιν — αὖ usitatissimo cf. R. 1486: πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ. Pl. 622: μὴ πάλιν τις αὖ ἐλθὼν διακωλύσῃ. E. 163: ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν; nullo verbo interposito αὖ πάλιν L. 977. Soph. Tr. 1088. Pl. Polit. 273 E. Cratyl. 437 C. αὖθις — πάλιν Eq. 501. P. 861. L. 1239. R. 596. αὖθις πάλιν P. 845. πάλιν — αὖθις N. 745. πάλιν αὖθις Pl. 859. αὖθις — αὖ Av. 1087. αὖθις αὖ Ach. 854. N. 1379. Av. 789. 792. 796. 895. L. 1150. Th. 552. 862. R. 1234. αὖ πάλιν αὖθις N. 975; de cett. com. v. Ind. com. dict. ap. Mein. V.). Altero loco Ach. 32: (ἐγὼ δ' αἰεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν | νοστιῶν κάθημαι· καὶ ἐπειδὰν ὦ μόνος, | σιένω κέχηρα κτλ.) ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν (art. habent etiam Suid. s. ἀποροῦντι et γράφω et Stob. flor. 56, 8) poetam scripsisse censeo potius: ἀποβλέπων εἰς ἀγρὸν, ἅτ' εἰρήνης ἐρῶν: „rus spectans quippe qui sim pacis cupidus, desiderio pacis“ = ὑπὸ πόθον s. πόθῳ (Th. 481) εἰρήνης, ἅτ' ὦν εἰρηνικός — R. 715 (schol. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι καὶ πολεμούμενοι αἰεὶ εἰς τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπουσιν ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι. Cf. Paroemiogr. I. 400, 34). ἅτε apud participium (Krüg. I. 56. 12. n. 2) vides etiam Av. 285. L. 418. Th. 456. R. 671. E. 37. 257. P. 623: ἅτ' ὄντες αἰ-

σχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι τήνδ' ἀπορρίψαντες (sc. τὴν Εἰρηγήν) αἰσχρῶς τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν. 634: ἄτ' ἂν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. Cratin. 299. Stratt. 40 (ex emend. Bentl.) ἐγὼ δ' ἄτ' ἐλπίνικος ὀργισθεῖς ἔφη. Excidit autem ἄτε culpa librarium Av. 75: οὗτός γ' ἄτ' οἶμαι πρότερον ἀνθρωπὸς ποτ' ὦν — sic R. (edd. Junt. II, Gel. Port. Lugd. 1624), Ven. γ' om. ἄτ', B. et Vatic. γὰρ ἄτ', A. C. edd. Ald. al. γὰρ om. ἄτ'. — Denique de dactylo tertii pedis εἰς ἀγρόν ante caesuram mediam cf. Ach. 144: ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραψ', Ἀθηναῖσι καλοί. P. 833: ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάγη. Neque vero huc pertinet V. 1286: καί με κακίαις ἔκτισε κἄθ' ὄτ' ἀπεδειρόμην, quem versum, c. r. et. tetr. acat. (v. Christ. Metr. p. 431: „κατὰ στίχον wiederholt von Ar. in den Vesp. 428 f. und 1275—82“ — potius „1275—83 = 84—91“) pro trim. jamb. accepit Alb. Schmidt de caesura media in Gr. trim. j. (Diss. Bonn. 1865, cujus mentionem facere debebat Kock. ad Av. 1543) p. 35, quo miro errore inquinata et vitiosa sunt etiam quae disputavit p. 46 in adn. et p. 50, ubi delendi sunt e numero exemplorum V. vv. 1282, 84, 86, 89, 90. —

Duobus illis Ar. locis emendatis jam nullo modo probari potest conj. Herwerdeni qui (Anal. crit. ad Thuc. Lys. Soph. Ar. Com. frg. p. 53) E. 62 sqq. ἔπειθ' ὀπόθ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου, | ἀλευψαμένη τὸ σῶμ' ὄλον δι' ἡμέρας | ἐχραινόμην ἐστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον scribi jussit εἰς τὸν ἀγρόν (cl. P. 1318), quia neque οἴχεσθαι satis recte dicatur de tam brevi distantia neque probabiliter maritus fingatur per totum diem abesse in foro ita ut uxori nasceretur opportunitas τοῦ χραινεσθαι δι' ἡμέρας. Possit quidem usu Ar. servato scribi ἔπειθ' ὀπόθ' ἀνὴρ εἰς ἀγρόν γ' οἴχοιτό μου: at omnino nulla opus est mutatione. Altera illa enim offensio Herwerdeni facile ita potest removeri ut statuatur mulier rem verbis quam maxime augere (ut 60 sq.: ἔχω τὰς μασχάλας λόχησ δασντέρας); οἴχεσθαι autem Ar. quamquam de paullo longiore itinere dixit Ach. 81. V. 1271. Av. 1270. Pl. 32, tamen de admodum brevi distantia dixit Th. 645: αὐθις εἰς τὸ πρόσθεν οἴχεται (sc. τὸ πέος). —

L. 1072: *καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἰδὶ πρέσβεις ἑλ- g-
κοντες ἑπήνας χωροῦσ'*: in his duo insunt quae Ar. usui di-
cendi adversantur. Solet enim Ar. ubi sermone Attico utitur
(L. 984: *κᾶρουξ ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας* verba sunt Laconis)
neque vulgarem sermonem excedit (ut Av. 409 dim. jamb.:
τίνες ποῦ οἶδε καὶ πόθεν; *-ξένω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος* et E. 918
lyr. *τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον κρησιῶς*, ubi elatiore utitur genere
dicendi) nominibus urbium vel terrarum, unde quid venire
vel ortum esse dicitur, praep. *ἐκ* jungere: *ἐκ Σαλαμῖνος* L. 59.
ἐξ Αἰγίνης R. 363. *ἐκ Μεγάρων* P. 1000. *ἐκ Βοιωτῶν* Eq.
479. P. 1003. L. 40. 75. 702. *ἐκ Μαραθῶνος* R. 1296. *ἐκ*
Μελίτης R. 501. *ἐκ Κοθωκιδῶν* Th. 620. *ἐκ Παμβωταδῶν* frg.
665. *ἐξ Ὀρεοῦ* P. 1047. 1125. *ἐκ Θεσσαλίας* Pl. 521. *ἐκ*
Ποτειδαίας Eq. 438. *ἐκ Χερρονήσου* Eq. 262. *ἐκ Μυτιλήνης*
Eq. 834. *ἐκ Λιβύης* Av. 1136. *ἐκ Λακεδαιμόνος* Ach. 175.
Eq. 668. P. 274. Av. 813. *ἐκ Πίλου* Eq. 702. 742. 846. 1167.
1201. N. 186. Alterum est quod Ar. quum omnino longe
plerumque terrarum vel urbium nomine sine articulo ponit,
tum constanter nomen Sparta: *Σπάρτη* Th. 860 (cf. Cratin.
343). *Σπάρτην* Av. 814. 815 (cf. Anaxand. 40). *Σπάρταν*
L. 1305. *ἀπὸ Σπάρτας* L. 984. *κατὰ Σπάρταν* L. 999. *ἐπὶ*
Σπάρτην Th. 919. Accedit denique quod desideratur sig-
nificatio celeris adventus legatorum cll. 1009: *ὡς τάχιιστα*
φράζεσθε περὶ διαλλαγῶν αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπετε ἐν-
θαδί, ad quae verba probuli Atheniensis respondet praeco
Lacedaemoniorum 1013: *πωτάομαι*. Itaque censeo poetam
scripsisse potius: *καὶ μὴν ἤδη 'κ Σπάρτης οἰδὶ πρέσβεις*
— *χωροῦσ'*: proclivi errore ἤδη 'κ post μὴν excidere poterat,
art. autem addidit librarius etiam L. 999 ubi *κατὰ Σπάρταν*
praebent R. Aug. Junt., *κατὰ τὰν Σπ.* (quod casu in
numeros quadrat: anap. in 4. pede trim.) A. B. J. Voss.
Palat. —

Lacedaemoniorum tria quum sint nomina Ar. con- h.
stanter dixit addito art. *οἱ Λακωνικοί*: nom. P. 212. L.
1226. dat. N. 186. E. 356. acc. L. 1115 (sed L. 628 tetr. tr.
ἀνδράσιν Λακωνικοῖς) et *οἱ Λάκωνες*: nom. P. 216. 478.
701. L. 1150. 1223 (cf. Antiph. 120), gen. P. 622. L. 620.
acc. Ach. 305. 309. 514. Eq. 743 — nisi quod semel numeris

cessit; Ach, 303 (tetr. tr.): ὅστις ἐσπέισω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι. Contra sine art. posuit Λακεδαιμόνιοι (pariter atque cett. com. et Lysias: v. Pertz quaest. Lys. I. 7 sqq. Frohb. ad XII. 77): nom. Ach. 652 (Demetr. 2), gen. Ach. 536. 541. 647. Eq. 1053. dat. Eq. 466 (Hermipp. 61) acc. Ach. 509. περί c. g. Eq. 1008. ὑπέρ c. g. Ach. 356. 369. 482. πρὸς c. acc. Ach. 52. 131. Cui consuetudini 13 locis confirmatae unus tantum locus adversatur P. 282 (trim.) ἀπόλωλε γὰρ | καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετριβανός: sic enim emendarunt h. l. Porson, (apud E. Maltby Thes. Pros. p. 52) et Seidler. de dochm. p. 394 recc. edd. probati; R. V. praebent: καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀλετριβανός, cett. codd. (et edd. ante Dind.) καὶ τ. Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετριβανός, manifesta interpolatione ejus qui ἀλετριβανόν correpta syllaba tertia dici existimaret, quo eodem errore scripsit 265: εἴπερ γὰρ ἤξει γε τὸν ἀλετριβανόν φέρων (R. V. ἤξει om. γε) et 269: ἀπόλωλ' Ἀθηναίους ἀλετριβανός ὄρῃς (om. ὄρῃς R. V.; recc. ex em. Pors. Seidl. Ἀθηναίοισιν ἀλετριβανός). Jam conjici possit poetam scripsisse: ἀπόλωλε καὶ | Λακεδαιμονίοισιν ἀλετριβανός κακῶς (de asyndeto cf. supra §. 26; de particula καὶ in fine trim. posita Ach. 143. L. 1176. R. 152. 414. Pl. 752. frg. 63 Bgk. Ind. com. dict. V. 2. p. 496 sq.) At quum voc. κακός omni caret auctoritate tum ad ἀπόλωλα apud com. nusquam adjectum vides adv., adjectum saepe ad alias ἀπολλύναι verbi formas (v. A. de Bamberg exerc. crit. in Ar. Pl. progr. schol. Berol. 1869. p. 31) — sed dixit Ar. e. c. Pl. 850: οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δειλταίος (cf. Eq. 752). P. 364: ἀπόλωλας ὦ κακόδαιμον. Pl. 1119: ἀπόλωλα κάπιτέτριμμα. Itaque praestat una literula mutata scribere: ἀπόλωλε γὰρ | καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετριβανός (cf. V. 6. 556. 1531. P. 961. E. 413. Pl. 1141. Krüg. I. 51. 6. n. 6.): „periit enim et ipsis Lacedaemoniis pistillum“. Articulum nomini Λακεδαιμόνιοι contra numeros addiderunt librarii V a t. - P a l. Ach. 52: πρὸς [τοὺς] Λ., V a t. - P a l. et R a v. Ach. 509: μὲν [τοὺς] Λ. —

i. k. Eadem ratione Ar. pariter atque cett. com. Atheniensium nomen sine articulo posuit (31, illi 11 locis): nom. Ἀθηναῖοι Ach. 144. V. 801. Av. 40 (οἱ μὲν τέτιγες — Ἀθ. δέ). gen. Eq. 436. L. 1139. Th. 330. R. 980. ἡ Ἀθ. πόλις

E. 218. τῆ πόλει τῆ Ἀθ. Th. 302 (cf. ἡ πόλις ἡ Χίων L. 171). τὸν Ἀθ. κολοσυρτόν V. 666. τὸν δῆμον τὸν Ἀθ. Eq. 764. 832. Th. 308. dat. Ach. 99. Eq. 474. 563. 1311. N. 609 (Ἀθ. καὶ τοῖς ξυμμάχοις). 918. P. 269. R. 807. acc. Ach. 149. Eq. 817. P. 1087. frg. II. 1066. cum praep. παρ' Ἀθηναίων P. 261. ἐν Ἀθ. Ach. 498. 630. 645. N. 413 (ἐν Ἀθ. καὶ τοῖς Ἑλλησι). πρὸς Ἀθηναίους Ach 632 (cf. Ἀθηναίων Eupol. V. p. LXVIII. Ephipp. 4. Alexid. 178. Heraclid. frg. III. 565. anon. 64. dat. Cratin. 327. Eupol. 232. 444. acc. Alexid. 76. Apollod. Car. 5. παρ' Ἀθηναίων Polyzel. 11) — 9 tantum locis additum vides articulum (semel in frg. com.); quorum tamen 7 excusationem habent: 4 a dialecto non Attica: Dorica L. 170: τὸν τῶν Ἀσαναίων ἐνάχετον. 1250: τὼς Ἀσαναίως. 1244: ἐς τὼς Ἀσαναίως (cf. supra §. 28b), Boeotica Eubul. 10: τοὶ δ' Ἀθηναῖοι — 3 inde quod non populus Atheniensium significatur, sed qui repraesentantur Athenienses in scena: τοῖς Ἀθ. P. 503. τοὺς Ἀθ. L. 1120. 1149. Itaque non dubito, quin qui jam restant duo loci, quippe qui omni careant additi articuli excusatione, corrupti sint iudicandi: L. 1229 (ἡμεῖς ἐν οἴῳ ξυμπόται σοφώτατοι. — ὀρθῶς γ' ὅτι ἡ νῆγοντες οὐχ ὑγαίνομεν) ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων, μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῦ πρεσβεύομεν: scribas ἀλλ' ἦν Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων, qua ratione simul removetur quod h. l. minus placet asyndeton. L. 1145 autem: ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὑπο | δηοῦτε χώραν, ἧς ἔπ' εὖ πεπόνθατε (antededit 1139 Ἀθηναίων) poetam scripsisse censeo: ταυτὶ παθόντες πάρος Ἀθηναίων ὑπο. Adv. πάρος (cf. Eq. 1337; v. infra), quod post παθόντες facile excidere poterat, respicit ad ποτέ 1138 et τότε 1141.

Ad significandum tempus praeteritum „antea“ Ar. 31 usus est:

1) adv. πρότερον, quod hac vi 30 locis vides: Ach. 636. Eq. 894. 1221. 1325. N. 373. 921. Av. 467. 522. 599. Th. 623. E. 97. 579. 609. Pl. 365. 751. 825. 1093. 1120, adjectivi instar (cf. Krüg. I. 50. 8. n. 4) αἰ πρότερον ἀμαρτία Eq. 1355. R. 691 (τὰ πρότερον κακά Philem. 159. τὰ πρότερον Athenion. frg. IV. 558). πρότερον — ποτέ Av. 75. καὶ

πρότερόν ποτε Th. 1157. *οὐ πρότερον πάποτε* Av. 1596. *καὶ γὰρ πρότερον* V. 1127. P. 762. Nusquam Ar., quod neglexit etiam Mein. Vind. p. 61, pro simplici *πρότερον* dixit addito articulo *τὸ πρότερον* ut Diphil. 63 (aliter se habet anon. frg. 65: *γῆμας τὸ πρότερον = τὸν πρότερον γάμον*); nam Pl. 402: *τὸν Πλοῦτον ὥσπερ τὸ πρότερον ἐνὶ γέ τω τρόπῳ* art., contra numeros additus a librariis dett. codd., recte om. in R. Ven. A. B. C. aliis codd., ut rejiciendum sit quod Hemsterh. et Bergk. scripserunt e conj. Bentl. et Porsoni *ὡς τὸ πρότερον*, ceteroquin etiam usu particulae *ὡς* ab Ar. prorsus alieno (v. infra s. 2).

2) formula *πρὸ τοῦ* (antehac, vordem), in qua primariam demonstrativam vim articuli servatam vides (nusquam *πρὸ τούτου, τούτων* ut e. c. Thuc. II. 15: *τὸ δὲ πρὸ τούτου* „antea“. Isocr. IV. 55) 35 locis: Eq. 1339. N. 5. 1291. P. 401 sq. 1199. 1312. Av. 199. Th. 410. 418. R. 732. 977 (cf. Eupol. 214); vicem gerit adj. *πρότερος* Eq. 574: *στρατηγὸς εἰς τῶν πρὸ τοῦ* (cf. Cratin. 228: *ὁ πρὸ τοῦ βίος*) et frg. 15: *οἱ πρὸ τοῦ* „majores“ = *οἱ πρόγονοι* Av. 542. *οἱ πρότεροι* N. 953. 1029. *οἱ πρότερον* Av. 599 (nusquam neque *οἱ πρὸ ἡμῶν* ut e. c. ap. Isocr. XV. 166 neque *οἱ πρόσθεν*) opp. *οἱ νῦν* N. 971. 987. 1003. V. 1481 (cf. Hermipp. 43: *τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τῶν νῦν*). Ubicumque formulae *πρὸ τοῦ* adduntur particulae, ipsae eam excipiunt, nusquam inter praep. et *τοῦ* insertae sunt: *π. τ. μὲν* N. 654. E. 301. *πρὸ τοῦ δέ* Pl. 1005. *π. τ. γε* N. 913. V. 231. 268. Pl. 1006. *π. τ. μὲν οὖν*: P. 690. Th. 424 (cf. Pl. Euthyd. 272 A). Cf. *π. τ. μὲν, δέ, γὰρ δὴ* Hdt. I. 122. 103. V. 75. Aesch. Ag. 1204. Pl. Menon. 70 A, sed *πρὸ γὰρ τοῦ* Hdt. III. 99. — In comparatione Ar. constanti consuetudine dixit aut *ὥσπερ πρότερον* V. 780. Av. 558. E. 669. Pl. 402 (cf. Pl. 1192: *ἰδρυσόμεθα τὸν Πλοῦτον οὐπὲρ πρότερον ἢν ἰδρυσμένος*. frg. 446: *ὥσπερ τῆος ἦν*) aut addita *καὶ* particula *ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ* (nusquam neque *ὥσπερ πρὸ τοῦ* ut e. c. Hdt. III. 62 neque *ὥσπερ καὶ πρότερον*), quod quidem ubique vides in fine versus (tetr. tr. vel trim. jamb.): P. 350. Pl. 95 (Phryn. 37). E. 222—29 novies deinceps in eadem Praxagorae oratione, ubi in v. 227 *ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ*, quod voluerunt

etiam Hanov. (exerc. crit. p. 137) et Cobet., restituerunt Bergk. et Mein. (cf. Vind. p. 188) e Rav. et Γ, quum in cett. codd. *καί* desit. Eadem ratione dixit Ar. Th. 398: *δρασαι δ' εἰς ἡμῖν οὐδέν ὄνπερ καὶ πρὸ τοῦ | ἔξεστι* — sic enim recte scripserunt plerique edd. e conj. Kusteri quae confirmatur v. 418 sqq.; codd. *ὡσπερ* pro *ὄνπερ* quod frustra defendit Enger. — „neque enim de modo et ratione quaeritur, sed de rebus ipsis“ (Fritzscher). Cf. Thuc. II. 15: *νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ἄπερ καὶ πρὸ τοῦ*. — Nusquam autem Ar. in his formulis pro *ὡσπερ* dixit *ὡς*, quod neglexerunt (praeter Mein. Vind. p. 61) Bentl. Porson. Hemsterh. Bergk. Pl. 402 (v. supra s. 1) *ὡς τὸ πρότερον* restituentes.

3) adv. *τέως*: Th. 449: *τ. μὲν οὖν — νῦν δέ* (423 sqq. *πρὸ τοῦ μὲν οὖν — νῦν δέ*). R. 980, 989: *νῦν γοῦν — τέως δέ*. Pl. 835. — frg. 446: *ὡσπερ τέως ἦν*. Cf. Eupol. 103. Antiph. 165. (Idem adv. significat „tam diu“ respondente *ἕως* P. 32, „interea“ = *ἐν τοσούτῳ* P. 687. 729. 846. Av. 1689. Amips. 22. Men. 256, denique „in principio, initio“ N. 66: *τέως μὲν οὖν — εἶτα*. Antiph. 18: *τέως μὲν — εἶτα*: cf. Passow. lex. II. 2. 1879 sq.).

4) adv. *πάρος* (quo cett. com. prorsus abstinnerunt, pariter atque scriptores praeter Hdt. IX. 2, saepissime usi sunt Hom. et tragici): V. 1536 (ch.) *τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πο πάρος δέδρακεν* et Eq. 1337 (trim.) *οὐκ οἶσθ' οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος οὐδ' οἷ' ἔδρας*, ad quae alter quaerit: *τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ καὶ ποῖός τις ἦ*; (Idem adv. restitui supra L. 1145 in oratione Lysistratae elatiore genere dicendi uti solitae).

5) *πάλαι ποτέ* in proverbio *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι* Pl. 1002. 1075 (schol. = *πρότερον*) cf. Synes. ep. 80, ad quod alludit V. 1060 (ch.): *ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις*. Praeterea P. 133 in trim. trag., N. 1312 in cantico.

Denique 6) semel tantum Ar. dixit *πρὶν ποτε*, in cantico P. 593: *πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρὶν ποτ' ἐπὶ σοῦ* (sc. *τῆς Εἰρήνης*) *γλυκέα κἀδάπανα καὶ φίλα* — neque enim Ar. sunt V. 1063 (ch.) *πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα, νῦν δέ κτλ.* quae schol. tradit desumpta esse ex Timocreonte

Rhodio (ut Ach. 532 sqq. Eq. 610) et V. 1074 (tetr. tr.) εἴ τις θαυμάζει — ῥηδίως ἐγὼ διδάξω κἄν ἄμουνος ἢ τὸ πρὶν (ubi conj. praes. vicem gerit conj. imperfecti „vel si indoctus fuerit antea“: cf. Men. frg. 258: χρεῖα διδάσκει κἄν ἄμουνος ἢ σοφὸν | Καρχηδόνιον. Thuc. I. 41. 3: ἦν καὶ πρότερον ἐχθρὸς ἢ. Krüg. I. 53. 2. n. 9), quae teste schol. desumpta sunt ex Eur. Sthenoboea (cf. Valcken. Diatr. p. 207. Nauck. frg. tr. p. 448 sq.). In frg. com. πρὶν adverbiali vi non invenitur nisi duobus com. anon. locis, quorum tamen altero: frg. 55 (trim.) βασιλεῖς ἐγένοντο χοῖ πρὶν ὄντες αἰπόλοι — profertur sententia generalis, quae fere solent insignes esse genere dicendi elatiore (cf. [Menandri] monosticha), alter: frg. 447 (trim.) καὶ φθειρωῶσαν ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης (Suid. s. Καλλ. — περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, ὡς ἡμέλειτο πάνν. An ὡς τὸ πρὶν Καλλισθένης?) num omnino sit comici poetae jam Meinekio valde incertum visum est. Itaque cum πρὶν adverbiali vi (qua saepenumero exstat ap. Hom. et trag., raro ap. scriptores: cf. Hdt. VIII. 37. Thuc. II. 62. Pl. Reip. VIII. 547 C. τὸ πρὶν: Hdt. I. 129. Pl. Criti. 112 A. Luc.) prorsus alienum sit a mero comicorum sermone qui cernitur in diverbiis (ut hinc quoque appareat Ar. ceterosque poetas com. ubi non ascendunt ad elatius genus dicendi, purissimi Atticorum sermonis esse auctores), procul dubio improbandae sunt conjecturae 1) Meinekii qui (Vind. p. 195) locum difficillimum Ar. E. 503 (tetr. tr.): χἄνται γὰρ ἤκουσιν πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι ita restitui posse censet ut scribatur: τὸ σχῆμα τὸ πρὶν (= τὸ πρότερον: cf. Krüg. I. 50. 8. n. 4) ἔχουσαι — et 2) Piersoni qui (ad Moer. p. 229) in frg. Antiph. 21 (trim.) admodum corrupto et lacunoso, correcto et suppleto a Bekk. (Poll. IV. 125) in h. m.: ἦν γὰρ τι ἐργαστήριον τῆς οἰκίας; — [οὐκ ἦν μὰ τὸν Δι', ἀλλὰ δὴ] τὸ κλίσιον | ὁ πρότερόν ποτ' ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βοασὶ σταθμός | καὶ τοῖς ὄνοις, πεποίηκεν ἐργαστήριον pro πρότερον metri causa proposuit πρὶν (probatas Meinekio in ed. min., qui in ed. maj. ποτε deleverat), quod me iudice nullo modo inferre licet in h. l., quippe quo poeta vulgarem sermonem non excedat; emendationem fragmenti admodum incertam esse patet,

conjecerim tamen poetam scripsisse: [ἀλλ' ὁ δὴ] τὸ κλίσιον | πρότερόν ποτ' ἦν τοῖς ἐξ ἀγροῦ βοσὶ σταθμός | — πεποιήκεν ἐργαστήριον (de subst. τὸ κλίσιον exexegetice fere post pron. relat. posito v. Krüg. I. 51. 12. n. II. 51. 10. n. 2. 57. 10. n. 3. Passow. II. 1. 550. IV. 1. b. Schol. et Schneidew. ad Soph. Ant. 404; e com. cf. Ar. P. 138: αἴτ' ἂν αὐτὸς καταγάω τὰ σιτία (Mein. Vind. p. 40). 676. 791. Av. 437: ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις (adn. Kock.). Cratin. 431: ὄνπερ — τὸν λόγον διέφθορεν.

7) Nusquam omnino Ar. de tempore praeterito dixit πρόσθεν quod usurparunt Hdt. (e. c. V. 75: ἐν τῷ π. χρόνῳ), Plato (v. Ast. III. 201), Xen., poetae inde ab Hom., e cett. com. soli novae com. poetae: Men. 578: τὸ πρόσθεν „antea“, mon. 435: τὰ πρόσθεν κακά. Philippid. 27: ὡς τὸ πρόσθε „ut antea“ (ex em. Mein.; codd. vitiose ὥστε πρὸς σέ με vel ὥστε πρὸς ἐμέ), qui etiam ἔμπροσθεν hoc intellectu admiserunt (ut Plato: Ast. I. 696 sq.): Damos. 3. Hegesipp. 1 v. 2: λέγων τι καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν. v. 20: ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων. —

Ar. πρόσθεν temporalis intellectu semel tantum admisit, ita tamen ut significet „prius“: N. 779: εἰ πρόσθεν εἶτε μιᾷς ἐνεσιτώσης δίχης, πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγαίμην τρέχον (= πρότερον — πρὶν Av. 700. R. 673. E. 588. 620. 649. πρὶν — πρότερον Eq. 761) ut ἔμπροσθε Nicom. 1 v. 14. Ceteris (11) locis omnibus πρόσθεν locum significat (ut constanter apud Thucyd.: IV. 32, 3. VI. 67. VII. 43, 5. 44, 3. 78, 3. 4. 5. 81, 3): V. 1517 (cum gen.): ἡμῶν πρόσθεν (= πρό Ach. 235. Eq. 1058 sq. V. 804. — Ach. 988. V. 273. E. 1033). V. 337: πρ. καθεύδειν. R. 287: εἶναι ἐν τῷ πρ. et πρ. ἰέναι (ut 286 εἶναι ἐξόπισθεν et ἐξόπισθ' ἰέναι). L. 302: σπεύδειν πρ. L. 185, Th. 645, Ach. 43, E. 129: ἐς τὸ πρόσθεν τιθέναι τί, ὄχεσθαι, παρίεναι — quae eadem formula restituenda est Ach. 242 ubi codd. praebent πρόισθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ καινόροσ, quod quamquam omni sensu caret (neque enim de tempore accipi potest: cf. 260: ἐξόπισθε τῆς καινόροσ — neque de loco ita, ut ὡς sit instar praepositionis, quippe quod de animantibus tantum dicatur), retinuit tamen (praeter Ribbeck.) Mein. in ed., quum Vind. p. 61 locum ita afferat ut scripserunt Brunck, Bekk, Both.

Bgk.: *πρόιθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ κανηφόρος*, cui tamen praetulerim leniorem mutationem Wolfii Dind. et Blayd. probatam: *προίτω ᾿ς τὸ πρόσθεν* (de aphaeresi v. Krügg. Π. 14. 9. n. 5.) etiam aequabilitatis causa: sequitur enim statim (243) 3. pers. imp.: *ὁ Ξανθίας τὸν γαλλὸν ὀρθὸν στησάτω* (de usu 2. et 3. personae imp. infra fusius disputabo). Ceterum de pleonasmō *προιέναι ἐς τὸ πρόσθεν* cf. Pl. Protag. 339 D. Symp. 174 E. Legg. III. 682 A. *προιέναι εἰς τοῦμπροσθεν* Gorg. 497 A. *ἐς τοῦπισθεν ἀναχωρεῖν* Ar. Pl. 1209 (= *ἀναχωρεῖν* P. 984). *εἶσω εἰσιέναι* Pl. 231. 1088. Cratin. 384. Eur. Andr. 876. *εἶσω εἰσκυκλεῖν* Ar. Th. 265. *εἶσω εἰσάγειν* Eur. Alc. 1147. *ἐνοικεῖν ἔνδον* Ar. Av. 1107. *ἔξω ἐξιέναι* Antiph. 118. *ἔξω ἐκφέρειν θύραζε* Ar. N. 1388. *ἄνω ἀναστέλλειν* E. 268. *διαπρίειν δίχα* P. 1262. *κατορύτιειν κατὰ τῆς γῆς κάτω* Pl. 238 (ut Hdt. III. 16: *ἐκ τῆς ταφῆς ἐκφέρειν ἔξω*. II. 144: *εἰσάγειν ἐς τὸ μέγαρον ἔσω*. II. 156: *ἔσω ἐς τὸ ἱερὸν ἐσελεύσαι*. Aeschin. III. 100: *ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος*. Ar. N. 216: *ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνν*). — Recte Mein. (cf. Vind. l. c.) Eq. 751 scripsit: *ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε. χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν πύκνα* „sed age procedamus“ („vorwärts“) — „vulgo (verba sunt Mein.) omnibus ad unam sententiam conjunctis *ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν πύκνα*, quod ita tantum ferri possit ut *ὡς τὸ πρόσθε* „ut antea“ scribatur (e conj. Casaub. Bentl.) ut fecit Bergk.; falluntur enim haud dubie qui *ἐς τὸ πρόσθε* idem significare posse existimant“ (ut Dind., qui interpretatur „ut antea, more antiquo“); „quaerendum tamen an umquam apud Ar. *ὡς τὸ πρόσθε* dictum reperiatur pro *ὡς τὸ πρότερον*.“ (Dicere debebat potius *ὡςπερ πρότερον* ex usu Ar. — v. supra s. 1. 2). *ὡς τὸ πρόσθε* scripsit etiam Brunck., e recce. (praeter Bergk.) Velsen. et Kock., qui posterior usu Ar. ipsius neglecto interpretatur „more majorum“ cll. Aesch. Ag. 19: *ὡς τὰ πρόσθε* (add. 1436: *ὡς τὸ πρόσθεν*) et locutione *οἱ πρόσθεν* „majores“. —

In frg. com. *πρόσθεν* locali vi quater exstat: cum gen. *πρ. τῶν θυρῶν* Ephipp. 4. *ἐκ τοῦ πρ.* Antiph. 87. *εἰς τὸ πρ.* Antiph. 18. Alexid. 96, 15. (Dionys. V. p. CCXXI?)

— ἔμπροσθεν semel: Eurpol. 68: σὺ δ' ὑπαγ' εἰς τοῦμπροσθεν (Dion. l. c.?), quod idem adv. omnino semel tantum vides ap. Ar.: V. 871 (Iyr.): ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν. — De formarum advv. in -θεν (-θε) exeuntium apud com. usu infra disseram. —

L. 468: τί τοῖσδε σαιτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις συνάπτεις; — Herwerd. (Anal. crit. p. 52) scribi jussit ἐς λόγους, quia constanter dicatur: ἐς λόγους ἐλθεῖν συνελθεῖν ἀφικέσθαι sim. Quod falsissimum est. Ar. certe promiscue (7ies) dixit ἐς λόγους et ἐς λόγον. Pluralis numeris postulatur 1) V. 472: ἔσθ' ὅπως ἂν ἐς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγᾷ; -σοῦς λόγους, ὦ μισόδημε; et 2) Av. 258: ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα — item singularis 3) Eq. 806: εἴ ποτε στεμνύλω ἐς λόγον ἔλθῃ (solus cod. Laur. [M Velseni] c. metr. λόγους) et 4) N. 470: βουλομένους ἐς λόγον ἐλθεῖν (R. V. cett. codd. fere omnes c metr. λόγους; sing. λόγον cum Ald. unus cod. Cantabrig. adscripto a correctore -ους). Et singularis et pluralis per numeros locum habent 3 locis: sing. traditum vides 5) Eq. 1300: φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον — pluralem 6) N. 252: βούλει ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους; — fluctuant codd. 7) loco illo in quo offendit Herw. L. 468: τί τοῖσδε σαιτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις συνάπτεις; ubi unus Vatic. praebet λόγους quod receperunt soli Brunck. Bekk., probavit Porson. ad Eur. Phoen. 714 (ἐς λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολῶν). At plur. λόγους nihil esse nisi interpretamentum singularis λόγον (quem vides in cett. et codd. et edd.) manifesto docent duo illi loci 3) et 4) Eq. 806 et N. 470, ubi nonnullorum codd. librarii plur. vel contra numeros intulerunt. Hausisse autem videtur Herwerd. falsam suam de singulari non admissio sententiam e Passowii lex. s. λόγος: „Gespräch, Unterredung, Unterhandlung, nur im Plural, ἐς λόγους ἐλθεῖν συνελθεῖν ἀφικέσθαι ἴεναι.“ Sane Ar. solus videtur singularem de colloquio admisisse: certe constanter plurali λόγοι usi sunt non solum poetae: cf. Soph. O. C. 1164. Eur. Alc. 962. Med. 872. Tr. 916. Phoen. 714. 771 (apud quos etiam μῦθοι hac significatione vides;

Hom. δ 214. 239. λ 379. ψ 301. Eur. Med. 1082), sed etiam scriptores: cf. Hdt. I. 82. 86. II. 32. III. 148. V. 94. IX. 41. 44. Thuc. (38 locis: v. Bétant lex. II. p. 103). Xen. An. II. 5, 4. III. 1, 29 (II. 5, 25: v. Krüg. lex. s. λόγος). Cyr. IV. 3, 23. Hell. IV. 1, 2. Plat. (Ast. lex. II. 254 sq.). Lys. XII. 25. XX. 26. XXXII. 12 (Froh. ad XXXI. 4 append.). Isae. II. 7. Dem. II. 11. XXI. 163. XXVII. 15. XXXXI. 14 al. Polyb. XXII. 21, 12 — quare ipse Ar. in trim. pluralem usurpavit N. 252: ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους; quum sing. admiserit in tetr. jamb. L. 468, tetr. tr. Eq. 1300 (plur. V. 472, in dim. troch. Av. 258), tetr. anap. Eq. 806, cant. N. 470. Adde ἐν λόγοις „in colloquio“ Eq. 459 (tetr. jamb.) et ἐν τοῖσι λόγοις Pl. 488 (tetr. anap.). —

33 L. 718 sqq. Lysistrata queritur mulieres omni ratione ex arce effugere et ad viros redire nitentes se non jam posse coercere: ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι | οἷα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀποδιδράσκουσι γάρ. Jam recenset varia mulierum fugiendi tentamina:

τὴν μὲν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπίην
κατέλαβον ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταῦλίον,
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατελευσπομένην,
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν, τὴν δ' ἐπὶ στρούθου μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
εἰς Ὀρσιλόχου χθῆς τῶν τριχῶν κατέσπασα.

Quibus in 6 versibus compluria insunt in quibus offendas. Primum τὴν μὲν γε πρώτην vix recte se habet: neque enim sequitur τὴν δὲ δευτέραν, τὴν δὲ τρίτην, sed τὴν δέ, quod flagitat ut sibi respondeat simpliciter τὴν μὲν (γε). (Aliter enim se habet Th. 603: τίς ἢ [εἰ R.] πρώτη σύ;) Itaque Ar. potius πρόφην scripsisse censeo, quod quam proclivi errore in πρώτην corrupti potuerit, apparebit cogitanti antiquam scribendi rationem ΠΡΩΙΗΝ (cf. Philem. frg. 10 ubi πρόφην pro πρώτη restituit Bentl.). Fingere autem poetam inde a mulierum conventu in fabulae initio jam aliquot dies praeterlapsos esse (cf. Herwerd. stud. crit. in poet. scen. Graec. p. 54) luculenter apparet e vv. 745. 758 sqq. 764 sqq. 855. 866 sqq. 899. 904. 880: οὐδ' ἔλεεις τὸ παιδίον ἄλοντον ὄν κἄθ' ἄλλον ἔκτιην

ἡμέραν (quamquam qui haec dicit rem verbis auget: cf. L. 280): ἐξ ἐπιῶν ἄλουτος. Pl. 85. Th. 637. 642. Mein. Vind. 59. Teuffel. ad N. 10). Temere igitur in adv. χθές v. 725 haeserunt Bergk. („χθές corruptum“), Mein. Vind. p. 128: „quid est quod heri se istam mulierem a volatu retinuisse dicit? quae mirifica est temporum perturbatio; scribendum videtur τρίς“ — denique Madvig. Adv. crit. I. 280: „pravum χθές est; nam neque in cett. membris tempus significatur et narratur res non heri, sed hoc paene ipso temporis momento acta; scripsit Ar. εἰς Ὀρσιλόχον φθάσα τῶν τριῶν κατέστασα“ — quam conjecturam Herwerd. l. c. suo jure turpem dicit. — Deinde in verbis τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατελυσπωμένην ferri nequit particula αὖ media in enumeratione posita, quam quidem in fine enumerationis (3. loco) vides e. c. P. 1070: μὴ — μηδὲ — μηδ' αὖ. V. 81: 74: Ἀμυνίας μὲν φησι, 78: ὁδὶ δὲ φησι Σωσίας, 81: Νικόστρατος δ' αὖ φησιν. Th. 168 sqq.: ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὦν αἰσχρῶς ποιεῖ, | ὁ δὲ Ξενοκλῆς ὦν κακὸς κακῶς ποιεῖ, | ὁ δ' αὖ Θεόγνης ψυχρὸς ὦν ψυχρῶς ποιεῖ (ubi in altero versu codd., fortasse [v. adn. Eng.] etiam R., ὁ δ' αὖ Ξεν. praebent, quod in ὁ δὲ Ξ. recte mutavit Brunck. omnibus edd. probatus; δ' αὖ enim [quod in cod. Aug. in margine additum est] manifesto e proximo versu manavit, idque eo facilius quum hic v. propter similem proximi exitum initio omissus sit, additus deinde a 2. m. in R., falso loco post 170: ὁ δ' αὖ Θεόγνης in Aug.). Accedit quod αὖ h. l. medio in enuntiato post ἐκ τροχιλίας collocatum perversam efficere videtur sententiam: neque enim solum instrumentum devolvendi (τροχιλία) novum infertur, sed omnino tota ratio devolvendi e trochlea (τὸ ἐκ τροχιλίας κατελυσπᾶσθαι), ut collocandum esset αὖ post τὴν δέ. Haec movisse videntur Bergkium (neque enim rationes conj. reddidit) ut αὖ cancellis sepiet. Quod tamen addit in adn. crit. „fortasse praeterea τροχίλιας scribendum“ non intelligo quid sibi velit; fortasse voluit τροχίλιας (τὸν δ' ἐκ τροχίλιας κατελυσπωμένην), ut -αις tribuendum sit errori typhothetae. At vereor ne omnino forma τροχίλια (τροχειλία h. l. praebent R. Aug. Junt., corr. Flor. Chr.) careat auctoritate (v. Passow. lex. s. v. II. 2.

p. 1992 sqq.). Itaque proposuerim potius: τὴν δὲ γ' ἀπὸ τροχιλίας κατειλυσπωμένην (ἀπὸ ante τρο- facile excidere poterat; deinde aliquis suo Marte versum redintegravit), ut ab initio trimetri se excipiant dactylus et tribrachys, ut e. c. Av. 836: ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος. frg. 510: βασκάνιον ἐπὶ κάμνον. Praepositionis autem bisyllabae et quidem pyrrhichicae ita collocatae, ut duae breves syllabae diversorum sint pedum, 29 apud Ar. exstant exempla (pleraque in trim.): praep. ἀπό: Ach. 1023. Eq. 728. 1159. διά: Ach. 537. N. 1230. Th. 414. Pl. 171. 174. 176. κατά: N. 188. 663. P. 241. μετά: L. 438. Th. 631. παρά: Ach. 134. E. 723. ἐπί: Ach. 602. V. 1167. Av. 383. Pl. 1001, frg. 198. (κἀπί: Eq. 169. R. 589. οὐπί: Ach. 504. 510. N. 218. 1502. V. 68. L. 389. τἀπί: P. 283. Av. 1369. E. 82. Pl. 57. 996). περί: L. 932. Th. 246. 256. E. 814. ὑπέρ: Ach. 316. V. 1119. ὑπό: Ach. 1194. N. 855 (ubi quod praebent V. A.: ἐπελανθανόμεν ἐνθὺς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν [cett. codd. plerique ἐπελ. ἄν εἰθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, R. c. metr. ἄν — τῶν ἐτῶν] quamquam ἄν facillime excidere poterat, art. autem saepissime de suo addiderunt librarii [v. §. 30], tamen inde aliquomodo commendatur, quod plerumque in tali substantivorum conjunctione alteri quod in gen. casu attributi loco positum est, articulus adiungitur, et quidem soli: v. Schoemann, ad Plut. Agid. 5, 1: τῶν οἴκων ἀριθμὸν, qui cf. jubet Jacobs, Animadv. ad Athen. p. 18. Krüg. ad Dionys. histor. p. 168. Bernhardy Synt. p. 321. Thuc. VII. 72: ὑπὸ μεγέθους τῶν κακῶν. VIII. 33: ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων. 105: ὑπὸ πλήθους τῶν νεῶν. Xen. An. I. 1. 1: τελευτὴν τοῦ βίου. Pl. Reip. V. 453 B: ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως — quibus addo ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τῆς σκέψεως Dem. 37, 28. Pl. Phaedr. 237 C. διὰ σπανιότητα τῆς γῆς Isocr. IV. 34. ἀνθ' ἡμίσεος τῆς τροφῆς Thuc. IV. 83, 6, ex Ar.: N. 164: ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος. 619: κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν. Th. 894: ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου. E. 396: περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως — et ubi gen. attrib. interpositum vides Av. 1588: περὶ τοῦ πολέμου καταλλαγῆς; utrumque tamen subst. sine art. posuit Xen. Hell. VI. 3, 15: ὑπὸ πλήθους κακῶν). Multo saepius Ar. illa ratione collocavit praep. ἀμφί et ἀντί

quippe quae trochaeum efficiant: ἀντί (quod omnino 48ies usurpavit) 24 locis: Eq. 364. 470. 1043. 1345. 1404. N. 653. 668. 796. V. 210. 1404. P. 1251. Av. 58. L. 1155. 1167. Th. 722. 773. E. 1047. 1111. Pl. 540. 542. 543. 545. 634. frg. Ger. XI. Bgk. — ἀμφί semel: Ach. 1072 (omnino autem Ar. hanc praep. non admisit, nisi ubi elatiore utitur genere dicendi, semel in trim.: Ach. 1072, quater in canticis: N. 595. L. 1257. Th. 95. R. 215, nusquam gen. junctum, semel dat. primarii vi circumdandi Th. 995, cett. locis acc.; locali vi Ach. 1072. L. 1257, translata N. 595. R. 215; in frg. com. bis occurrit: c. dat. locali vi in Philetaer. frg. 18 admodum corrupto, c. acc. translata vi in Axionic. frg. 3 lyr.). —

Ut tandem revertamur ad locum propositum, etiam magis offendo in eis quae sequuntur 723 sqq. τὴν δ' αὐτομολοῦσαν, τὴν δ' ἐπὶ στρούθου μίαν | ἤδη πέτεσθαι διανοομένην κάτω | εἰς Ὀρσιλόχου χθρῆς τῶν τριχῶν κατέσπασα. Quomodo enim τὴν δ' αὐτομολοῦσαν quadrat in h. l., ubi recensentur varia mulierum fugiendi tentamina? τὸ αὐτομολεῖν (cf. Eq. 26. P. 451. Pl. 1150. ἔξαντ. N. 1104) i. e. τὸ ἀποδιδράσκειν (719; αὐτομολεῖν = φεύγειν P. 451—743) commune est mulieribus: propriam habent singulae singularem aufugiendi rationem: alia foramen diducit et perfodit, per quod perrepat (cf. V. 350 sqq. ἔστιν ὀπή δῆθ' ἦντιν' ἂν ἐνδοθεν οἶός τ' εἴης διορίζαι; — πάντα πέγρακται κοῦκ ἔστιν ὀπής οὐδ' εἰ σέρρω διαδῆναι), alia e trochlea conatur sese devolvere (neque tamen effugit;prehenditur enim a Lys.: κατέλαβον 721), alia denique passeri insidens devolare cogitat de arce. Itaque necessario aut verba τὴν δ' αὐτομολοῦσαν corrupta iudicanda sunt aut statuendum est post ea excidisse accuratorem tertii cujusdam fugiendi tentaminis descriptionem, quam deinde jam quarto loco excipiant verba τὴν δ' ἐπὶ στρούθου κίλ. Hoc posterius tamen quum per se minus est verisimile, tum eo displicet quod duo priora tentamina integris describuntur versibus, ut jam idem postuletur de eis quae sequuntur. Itaque censeo verba illa τὴν δ' αὐτομολοῦσαν potius conjungenda esse cum eis quae sequuntur τὴν δ' ἐπὶ

στρούθου μίαν κιλ., librarios autem singulas literas falso inter se conjunxisse ita ut scriberent:

τὴν δ' αὐτομολοῦσαν, τὴν δ' ἐπὶ στρούθου μίαν
quum Aristophanes scripsisset:

τὴν δ' αὖ γε μόλις ἐνθ' ἐνδ' ἐπὶ στρούθου μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοομένην κάτω

εἰς Ὀρσιλόχου χθῆς τῶν τριχῶν κατέσπασα.

ΤΗΝΔΑΥΓΕΜΟΔΙΣΕΝΘΕΝΔ

ΤΗΝΔΑΥΤΟΜΟΛΟΥΣΑΝΤΗΝΔ

ut jam tria tantum describantur fugiendi tentamina et ea integris versibus, primum duobus, alterum uno, tertium utpote audacissimum tribus. Respondent sibi autem τὴν μὲν γε 720, τὴν δέ γε 722, τὴν δ' αὖ γε 723, ut 3. loco αὖ γε indicet gradationem (cf. μὲν — δέ — δ' αὖ: V. 74 sqq. Hermipp. frg. 61, 4 et 12. ὁ — ὁ δέ — ὁ δ' αὖ Th. 168 sqq. μὲν γε — δέ — δ' αὖ R. 290. ὁ μὲν — ὁ δέ — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε κιλ. P. 162 sqq. οἱ γ' ἐμοὶ χρησμοὶ — οὐμοὶ δέ γ' αὖ Eq. 965 sqq.). De corruptelae genere cf. e. c. L. 679 ubi R. Aug. Junt. recte praebent ἔγραψεν ἐφ' ἕπιπων (nisi quod ἔγραψ' scrib. est), cett. vero ridicule ἔγραψε φιλίππων. — Adv. μόλις (de forma v. §. 15) pertinet ad v. κατέσπασα, quod Meinekio (Vind. p. 128) quum „detraxi aegre coeat cum κάτω πέτεσθαι διανοομένην“ mutandum videtur in ἀνέσπασα „e fuga retraxi“ — qua conj. num opus sit dubito: nonne κατέσπασα h. l. significare potest „detraxi eam de passere?“ Ac ne ea quidem mihi probantur, quae idem Mein. disputavit de adv. χθῆς, quod rectissime se habere supra jam demonstravimus (p. 53), et de vocabulo μίαν. Dicit enim quamquam per se nulla sit in v. μίαν offensionis causa, tamen fortasse Μίξαν scribendum esse, cui conjecturae ex eo aliquid roboris accedat, quod etiam moechus prurientis mulieris nomine appelletur (εἰς Ὀρσιλόχου). Hoc quidem argumentum me iudice prorsus nullius est momenti: carpitur enim h. l. solus Orsilochus ut moechus et libidinosus (schol. Ὀρσ. πορνοβοσκὸς καὶ μοιχὸς καὶ ἐπὶ θηλύτητι κομφοδεῖται). Accedit quod vix ferri potest forma Μίχα. Dicit quidem Mein. „nomen Μίχα cum Μίχων, quod prima correpta dicitur L. 679 et Theocr. V.

112, cognatum est legiturque etiam Th. 760 ubi citra necessitatem cum aliis *Μίκκα* edidi praeunte Lobeckio“ (qui id tacite scripsit ad Phryn. p. 718). „Hyperidis oratio *ὑπερ Μίκκας* laudatur a Polluce VII. 191 et X. 39, quod *Μίκκας* viri docti scripserunt, nescio an sine causa“. At in feminarum nominibus consona paenultima syllabae plerumque duplicari solet: cf. *Κύννα* Eq. 765. V. 1032. P. 755. *Κρίτυλλα* L. 323. Th. 898. *Ξένυλλα* Th. 633. *Ἀύσιλλα* N. 684. Th. 375. *Φίλιππα* N. 684. *Κοτυτώ* al. (v. Fritzs. ad Th. 760, qui addit: „nihil egerit si quis formae *Μίκα* patronus nomen *Μικων* in L. 679 et alibi contulerit“). Accedit autem quod *Μίκκα* cohaeret cum *μικκός* (cf. Ach. 909, ubi Vat-Pal. praebet *μικός*), dorica forma adj. *μικρός* (cf. schol. Put. ad Th. 760: *μίκκα* [codd. *Μίκα*] ἀντὶ τοῦ *μικρά*); et haec ipsa forma *Μίκκα* confirmatur inscriptionibus (C. J. 970. 3797 b. Keil. inscr. boeot. LXVII. e. Anal. epigr. 153 n. 1). — Neque tamen recte se habere censeo quod traditum est *μίαν*, etsi Mein. in eo per se nullam offensionis causam esse contendit. Dicitur quidem in enumerationibus, ubi alter alteri opponitur, nonnumquam *εἷς μὲν* pro *ὁ μὲν* vel *εἷς δέ* pro *ὁ δέ* (cf. Hom. γ 421 sqq.: *ὁ μὲν — εἷς δέ — εἷς δ' αὖ*. Pl. Reip. II. 369 D: *εἷς μὲν — ὁ δέ — ἄλλος δέ τις*. Xen. Hell. I. 7, 10: *εἷς μὲν — ἕτερος δέ — ἕτερος δέ*. Ar. Pl. 665: *εἷς μὲν γε Νεοκλείδης — ἕτεροί τε πολλοί*) at tamen *ὁ δέ εἷς* (sive *ὁ μὲν εἷς*), *εἷς* appositivo addito, ita tantum dici potest, ut unus solus opponatur pluribus (ut e. c. Hom. ν 109 sq.: *αἱ μὲν ἄλλαι εὐδον — ἧ δέ μὲν οὐπω πάτετο*. Eubul. frg. 94: *τρεις μόνους κρατήρας ἐγκεραννύω | τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγείας ἔνα | ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δέ δεύτερον | ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου*. Cf. Ar. Eq. 861: *εἷς ὦν*. Pl. 1053: *εἷς μόνος*), quod tamen in Ar. l. non cadit, ubi potius in enumeratione alter alteri opponitur. Quominus autem *εἷς* h. l. ita accipiat, ut prope accedat ad vim pron. indef. *τις* (*ὁ δέ εἷς = ὁ δέ τις = ὁ δέ*), obstat usus veterum Atticorum, qui quidem *εἷς* hoc intellectu („unus aliquis de compluribus, multis“) ita tantum admiserunt, ut addatur subst. (cf. Av. 1292: *εἷς κάπηλος*) vel gen. part.

(cf. Thuc. I. 85: εἰς τῶν ἐφόρων. IV. 40: ἓνα τῶν αἰχμαλώτων. Isae. III. 37: ξενίας φεύγων ὑπὸ ἐνὸς τῶν γρατόρων. Ar. frg. 260: ἐθέλω δίκην | δοῦναι πρόδικον πρὸς τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνί — sic enim haec scribenda esse p. 59 demonstrabo) vel quod saepissime vides ipsum pron. indef. τις (εἰς τις s. τις εἰς s. εἰς γέ τις: cf. Eq. 1301: φασὶν μίαν λέξαι τιν᾽ αὐτῶν ἧτις ἦν γεραιτέρα. frg. 236. 418. Ind. com. dict. V. 1. p. 347). Cf. Schoemann, ad Plut. Cleom. 7, 2. — Itaque μίαν loco illo Ar. ferri nullo modo posse patet. Quid tamen poeta scripserit, difficile est dijudicatu: conjici possit νεαν (quippe quae sit etiam libidinosior ceteris: cf. Th. 478 sqq.), cui tamen praetulerim τινά, ut τὴν δέ — τινά sit „aliam quamdam“ (ὁ δέ τις = ὁ δέ vides e. c. Av. 1444. Pl. 1180. Stratt. frg. 55. ὁ δέ — τις Pl. 1181. Plat. frg. 35. ἔτερος δέ τις L. 414. ἔτερος δέ — τις Pl. 163. Cf. Krüg. I. 50. 1. n. 9.), cujus in locum μίαν statui possit irrepsisse ex interpretamento, adscripto a librario τινά h. l. generis feminini esse indicante. —

Ceterum moneo post v. κατειλνσπωμένην 722 (in vulg. post αὐτομολοῦσαν 723) fortius distinguendum esse (quod solus fecit Brunck. quem secutus est Bekk.): nam duobus prioribus membris (in vulg. tribus) commune est v. κατέλαβον, quum tertium (in vulg. quartum) proprium habeat v. κατέσπασα. Denique liceat totum locum ab omni parte emendatum adscribere:

ἐγὼ μὲν οὖν αἰτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἷτα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μὲν γε πρῶτην διαλέγουσαν τὴν ὑπὴρ
κατέλαβον ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταύλιον,
τὴν δέ γ' ἀπὸ τροχιλίας κατειλνσπωμένην·
τὴν δ' αὖ γε μόλις ἐνθένδ' ἐπὶ στρούθου τινά
ἤδη πέτεσθαι διανοομένην κάτω
εἰς Ὀρσιλόχου χθρὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.

- 34 Frg. 260: ἐγὼ γὰρ εἶ τί σ' ἰδίκηκ' ἐθέλω δίκην | δοῦναι πρόδικον ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνί: sic h. l. emendavit Porson., quum codd. praebeant Photii p. 451, 13: ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἐνί, Suid. s. πρόδικον: ἐνί τῶν φίλων τῶν σῶν. Recte tamen Bergk. (Mein. Com. II. 2. 1056) aliud quid

latere suspicatus est: illud ἐν ἐνὶ τῶν φίλων enim parum commodum videri (recte se habet ἐν c. dat. plur. ap. Pl. Legg. XI. 920 D: ἐὰν ἐν διαιτηταῖς μὴ δύνωνται διαλλάττεσθαι — errore autem ut videtur Frohberger, ad Lys. XXXII. 2 ex hoc Ar. frg. affert: πρόδικον δίκην δοῦναι ἐν τοῖς φίλοις). Jam Cobet. (V. L. p. 173) scribi jussit ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν τινος ex usu illo, quo ἐπὶ c. gen. jungi solet „notioni ejus apud quem causa agitur sive is iudex est vel arbiter sive rex vel magistratus, apud quem quaeritur iudiciumque exercetur“ (cf. Passow. s. ἐπί. Krüg. I. 68. 40. n. 2.; raro hoc eodem intellectu vides ἐπί c. dat.: e. c. Dem. XIX. 234: ἐπὶ ταῖς δικασταῖς ἔλεγες). At si scribitur ἐπί, efficitur ut anapaestus (ἐπὶ τῶν) excipiat tribrachium (πρόδικον), quod non licet in trimetro nisi ubi post tribrachium in fine dipodiae positum finitur enuntiatum, ut post interpunctionem ab anapaesto in initio proximae dipodiae posito novum enuntiatum primum incipiat (cujus licentiae certa exempla duo exstant apud Ar.: Ach. 47: ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν et E. 315: καὶ θοῖμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκείνο ψηλασῶν —; tertio tamen loco Av. 108: ποδαπὸ τὸ γένος; — ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί Dind., probatus Mein. Kockio, recte videtur scripsisse ποδαπὸ τὸ γένος δ' ; cl. P. 187: ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ, ubi particula quae aberat addita est a recc. edd. e R. V. Ceterum de Av. 108 v. infra). Cui legi qui adversantur loci N. 663, L. 1148, Th. 285 ubi media in oratione dipodiam vides e tribracho et anapaesto compositam, emendati sunt ab hom. doctis (v. Enger. ed. Lys. praef. p. XV. sqq.), Ach. v. 928 autem; ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῆ φορούμενος manifesto spurius est (v. adn. Mülleri). Itaque in frg. 260 ἐπί scribi nequit, ut de alia praep. cogitandum sit. Jam Hermannus proposuit παρὰ: sane παρὰ c. dat. saepenumero significat „coram“ (cf. E. 655: ἦν τις ὄφλη παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῶ. 870. Lys. XXIII. 3. Thuc. I. 28, 2: δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν, αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσιν. 73, 1: οὐ γὰρ παρὰ δικασταῖς ὑμῖν οἱ λόγοι ἂν γίνοντο — v. Fried. Rau de praep. παρὰ usu in Curtii Stud. in gram. gr. et lat. III. 2. p. 40 sq.) at de arbitro,

coram quo causa agitur, plerumque dicitur *πρὸς τῷ διακτητῇ* (cf. Dem. XXII. 28. XXXIX. 22. XXXIX. 19. Lys. X. 6 ubi v. Froberg. in append. p. 156 sq. — raro *ἐπὶ τοῦ διακτητοῦ*: Isae. XII. 9). Itaque quum res prorsus e nostro pendeat arbitrio, *πρὸς* praefendum est; neque tamen pro *ἐνὶ* scribendum est *τινι*: nam *ἐνὶ* h. l. propria sua vi videtur accipiendum esse de unico arbitro; plerumque enim arbitri privati tres solebant eligi (v. Frohb. ad Lys. XXXII. 2. — Cf. etiam Dem. XXIII. 14: *ἐπιτρέπουσιν ἐνὶ διακτητῇ κοινῷ Φωκρίτῳ*. — De formula *πρόδικον δίκην δοῦναι* v. Fritzscher. quaest. Ar. p. 263). Neque omnino necesse est *ἐνὶ* h. l. mutetur in *τινι*: Attici enim *εἰς* addito gen. partitivo (h. l. *τῶν φίλων τῶν σῶν*) saepenumero etiam ita usurparunt, ut prope accedat ad vim pron. indef. *τις* (cf. Isae. III. 37: *ξενίας φεύγων ὑπὸ ἐνόσ τῶν φρατόρων* — v. supra §. 33 p. 57).

35 L. 1161 sqq.

ΛΥΣ. τί δ' οὐ δηλλάγητε; φέρε τί τοῦμποδόν;

ΛΑΚ. ἄμες γε λῶμες, αἱ τις ἄμιν τοῦγκυκλον
λή τοῦτ' ἀποδόμεν. *ΛΥΣ.* ποῖον ᾧ τᾶν;

ΛΑΚ. τὰν Πύλον

ἄσπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάδδομες.

ΑΘΗΝ. μὰ τὸν Ποσειδῶ τοῦτο μὲν γ' οὐ δράσετε.

Haec postrema verba Atheniensis Pylum Lacedaemoniis redditurum se esse negantis manifesto corrupta sunt: sententia enim unice haec esse debet: *οὐκ ἀποδοθήσεται ὑμῖν ἡ Πύλος*. Frustra autem Dindorf., secutus Heindorfium ad Pl. Soph. p. 403, *δρᾶν* h. l. non ad actionem, sed ad *πάθος* referendum esse censet quod exemplis non comprobatur. Nam v. 1089 sq. *ἣ που πρὸς ἄρθρον σπασμὸς ἡμᾶς λαμβάνει*; | — *μὰ Δ' ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτερίμμεθα*. — Reiskius („non satis intelligo *ταυτὶ δρῶντες* — an pro *οὕτω διακειμένοι, τοιάδε πάσχοντες?*“), Dindorf. Engerus („i. e. *πάσχοντες*“) perperam *ταυτὶ δρῶντες* (= *ταυτὶ πάσχοντες*) ad verba *σπασμὸς ἡμᾶς λαμβάνει* retulerunt, statuentes ut videtur *ἐπιτερίμμεθα* per gradationem verbo *λαμβάνει* oppositum esse, ut sit responsum recusantis et corrigentis („immo — periimus“), quae tamen oppositio quum per

se admodum frigida est et jejuna, tum nullo modo ferenda propter pron. *ταυτί* quod *δεικτικῶς* dictum est (quare concidit etiam interpretatio Kockii qui ad R. 358 e subst. *σπασμός* verbum *σπᾶν* subintelligere videtur); itaque quum ineptam interpretationem schol. Rav. *συγκόπτοντες, τὰ ἰμάτια συστέλλοντες* recte improbarit Engerus, *ταυτί δρωῶντες* ad obscœnum aliquem gestum referendum videtur (v. P. 290. R. 545. E. 707). Deinde duos illos locos Platonis ab Heind. compositos Soph. 253 A et Phaedr. 268 C aliter se habere facile apparebit sententiarum nexum accuratius consideranti (ceterum altero loco Phaedr. 268 C non *δρᾶν* legitur, sed *ποιεῖν*). Inepte autem addit his locis Pflugk, ad Eur. Alc. 71 (ubi potius excidisse aliquid conjiciendum videtur e verbis schol.) Soph. Tr. 413: *τί ποτε ποικίλας ἔχεις; -σὺ τοῦτο δρῶν κυρεῖς* — sc. *ποικίλων* — et Ar. Pl. 1205: *καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τάναντία | αὐταὶ ποιοῦσιν* — nam longe alia ratio est verbi *ποιεῖν* (et *πράττειν*): Graeci enim et saepe dicunt *πάσχειν* ubi possent etiam *ποιεῖν* vel *πράττειν* (cf. Eq. 515. 864. N. 234. 662. 791. 798. 816. 1198. V. 1014. Av. 1044. 1432. L. 884. E. 860. Pl. 603) et *πράττειν* vel *ποιεῖν* ubi eodem jure dixeris *πάσχειν* (cf. N. 920. Av. 604. εὐπράττειν, κακῶς πρ. sim. Teuffel. ad N. 234. Passow. II. 1. p. 1065. Add. P. 1054 sq. ἡ κέρκος ποιεῖ | καλῶς „cauda bene se habet.“ Hdt. I. 142: οὔτε τὰ ἄνω χωρία τῶν τὸ ποιεῖει τῆ Ἰωνίῃ οὔτε τὰ κάτω, τὰ μὲν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πιεζόμενα, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ). Neque vero idem valet de v. *δρᾶν*: nullo modo verba *δρᾶν* et *πάσχειν* inter se poterant permutari, quae quidem inde ab Homero saepissime inter se opposita inveniuntur, nonnumquam proverbiali fere vi (cf. Hom. ὄ 490. Soph. O. T. 1272. O. C. 267. 272. Phil. 672. Eur. Andr. 731. Bacch. 793. Heracl. 424. Phoen. 480. Ar. L. 1041: οὔτε δρᾶσω φλαῦρον οὔδὲν οὔθ' ὑφ' ἡμῶν πείσομαι. Th. 519: οὔδὲν παθοῦσαι μείζον ἢ δεδράκαμεν. Thuc. II. 40, 4. Antiph. or. III. β. 6.). Jam L. 1165 *δράσετε* (ut mittam ridiculam conj. Bothii *θράξετε* = *ταράξετε*) Cobetus facili negotio mutari jussit in *δράσομεν* probatus Bergkio et Mein. In Vind. tamen (p. 139) Mein. *δράσετε* fortasse servari posse censet personarum vicibus ita

distinctis: *ΑΘΗΝ.* μὰ τον Ποσειδῶ τοῦτο μὲν γ' — *ΛΥΣ.* οὐ δράσετε; | ἄφει' ὡγάθ' αὐτοῖς., ut cunctabundi Atheniensis orationem interpellat Lys. At minime cunctanter illa dicit Atheniensis, sed potius summa confidentia recusat quod Lacedaemonius petivit: quod apparet quum e particulis μὲν γε quibus τοῦτο vel maxime effertur (quarum de particularum conjunctione v. Wehr. de part. nonnullarum apud Ar. usu. Diss. Gott. 1869. p. 18. A. de Bamberg. exerc. crit. in Ar. Pl. Progr. schol. Berol. 1869 p. 4 sq. Cf. Ach. 154. N. 1172. 1382. V. 564. Av. 612. 1136. 1608. L. 589. 720. 1165. R. 290. E. 60. Pl. 665. 701), tum ex addita obtestandi formula ἀπωμοικῆ (μὰ τον Ποσειδῶ) qua qui utitur summa cum vi aliquid negat vel recusat (cf. μὰ τον Ποσ.: Eq. 338. 409. 843. V. 163. E. 748. μὰ τον Ἀπόλλω: Ach. 59. 101. Eq. 14. 870. 1040. N. 732. V. 1366. P. 16. 615. Av. 263. 439. L. 917. 938. 942. Th. 269. 748. R. 508. 951. Pl. 987 [neutram formulam vides in frg. com.]. μὰ τον Διόνυσον: N. 108. P. 109. E. 344. Alexid. 190. μὰ τον Ἡρακλῆ: V. 757. μὰ Δία, μὰ τον Δία: v. Ind. Ar. Meinek. p. 358 et Ind. com. dict. p. 593 sq. οὐ τον Δία om. μὰ: L. 986. 990 (dor.). μὰ τον —: R. 1374. μὰ τὴν Ἀφροδίτην: L. 208. 252. 749. E. 999. Pl. 1069. Phoenicid. 4. μὰ τὴν Δήμητρα: Ach. 708. Eq. 435. 461. 698. 812. 1021. N. 121. V. 1442. L. 271. Th. 225. R. 42. 667. 1222. Pl. 64. 364. anon. 44. μὰ τὴν Ἑκάτην Pl. 1070. μὰ τον κύνα: V. 83. μὰ τὴν γῆν: P. 188. Ind. com. p. 268. μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα: Av. 194. μὰ τὰς κερκνηῆδας: Av. 1335. μὰ τὴν Ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τον Ἄερα: N. 627. μὰ τὴν Ὀμίχλην: N. 814. μὰ τοὺς θεοὺς: Eq. 185. 235. N. 1239. V. 26. μὰ τὸ θεῶ: V. 1396. Th. 383. 566. 719. 897. E. 155. 156. 532. Add. Ind. com. p. 593 sq.). Itaque δράσετε quum nullo modo ferri possit, corruptum iudicandum est: neque tamen scripserim δράσομεν, sed potius πράξετε (*ΠΡΑΧΣΕΤΕ*) ut Atheniensis dicat: „hoc quidem (sc. ut Pylus vobis reddatur) non efficietis, non impetrabitis“, qua de vi verbi πράττειν cf. R. 1414: οὐδὲν ἄρα πράξεις ὠνπερ ἤλθες εἶνεκα; P. 1085: οὐδ' ἐπὶ τῷ παραθέντι [ἐπὶ τῷ γενέσθαι τὴν εἰρήνην] ποιήσεις ὕστερον οὐδέν. (Eq. 1248:

πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον: „oraculum ratum factum est, eventum habet“ Dind.; Kock. conj. κέρανται, Mein. πεπέρανται: cf. V. 799). Pind. J. IV. (V.) 10: κλέος πρόσσειν „impetrare“. S. Aj. 446: ὄπλα πρ. τινί. Plut. Cic. 33: κάθοδον πρ. (cf. Soph. Phil. 1399). Isocr. p. 19 A: παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν „impetrare“. Passow. II. 1. p. 1063. —

Occasione oblata observare liceat e formulis illis ἀπομοιτικαῖς quas §. 35 enumeravi omnibus unam solam μὰ Δία apud Ar. etiam in enuntiatis affirmativis (ἐπὶ κατωμοιτικοῦ: schol. Pl. 187) exstare addita particula ναί: at tamen Ar. ναὶ μὰ Δία 12ies (13ies) tantum dixit: Ach. 88. Eq. 280. 338. V. 134. P. 416. 930. L. (87 ex em. Mein. Vind. p. 118) 1181. R. 189. E. 551. 786. Pl. 187. 890 — quum νῆ Δία 149 locis videas, νῆ τὸν Δία 67ies —, et quidem plerumque (8ies) numeris coactus, semel oppositionis causa Eq. 338: οὐκ αὖ μ' ἑάσεις; — μὰ Δία. — ναὶ μὰ Δία. — μὰ τὸν Ποσειδῶ, denique ter ita ut per numeros etiam νῆ Δία locum habeat: Ach. 88. P. 930. E. 551. In frg. com. non solum ναὶ μὰ Δία vides (Alcae. 26. Eubul. 122. anon. 406) et ναὶ μὰ τὸν Δία (Eup. 257), sed etiam ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω Men. 732 (ex em. Mein.), ναὶ μὰ τὰς Νύμφας Eupol. 79. ναὶ μὰ τὰς κράμβας Eupol. 79. Telecl. 25. ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν Eupol. 73. — Addo alteram quae quidem de omnibus comicis valet observationem usus dicendi. Quum enim obtestandi formulis κατωμοιτικαῖς Ar. usus sit hia [v. Ind. ed. Mein.]: νῆ τὸν Ἀπόλλω, νῆ τὸν Διόνυσον, νῆ τὸν Ἑρμῆν, νῆ Δία, νῆ τὸν Δία, νῆ τὸν Ἡρακλῆ, νῆ τὸν Ποσειδῶ (ναὶ τὸν Διοκλέα Ach. 774. νεὶ τὸν Ἰόλαον Ach. 867. ναὶ τὸν φίλιον Ach. 732, cf. νῆ τὸν φίλιον Pherecr. 92), νῆ τὴν Ἀφροδίτην, νῆ τὴν Δήμητρα, νῆ τὴν Ἐκάτην, νῆ τὴν Πάνδροσον (L. 439), νῆ τὴν Ἀθηναίαν (P. 218: cf. Mein. Vind. p. 40), νῆ τοὺς θεοὺς (constanter addito articulo [nusq. νῆ θεοὺς]: Ach. 776. Eq. 195. N. 781. 1108. 1272. Av. 150. 1026. 1166. Th. 72. R. 152. 930. 980. Pl. 74. 234. 287. 343. 380. 394. 412. 685. Dionys. frg. 2. Henioch. 4. Men. 190, pariter atque μὰ τοὺς θεοὺς: Eq. 185. N. 1239. V. 26. Anaxandr. 3 (καὶ τὰς θεάς). Timocl. 9. Philem. 68. 100. 130. Straton. 1. μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς: Eq. 235 [at

Alexid. 240: *μὰ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ θεούς* om. art.], *νῆ τὸ θεῶ:* L. 51. 113. 148. 452. 683. 731. Th. 875. 916. Pl. 1006. Pherecr. 67. 113. Alexid. 162, *νεὶ τὸ θεῶ:* Ach. 905, *καὶ τὸ σιῶ:* P. 214. L. 81 [Reisig. Synt. cr. p. 17 sq.], 86. 90. 142. 983. 1095. 1105. 1174. 1180, *μὰ τὸ θεῶ:* V. 1396. Th. 383. 566. 719. 897. E. 155. 156. 532. *οὐ τὸ σιῶ* om. *μά:* L. 1171 [cf. *οὐ τὸν Δία:* L. 986. 990)], *νῆ τοὺς κονδύλους* Eq. 411, *νῆ τὸν Ἄερα* N. 667, *νῆ τὸν οὐρανόν* (sola in Pl. fabula: 129. 267. 366. 403. 1043: nusquam in frg. vet. com., sed singulis med. et novae com. frg. locis: Timocl. 13. Philippid. 28), praeter quas formulas in cett. com. frg. vides etiam: *νῆ τὴν Ἑστίαν:* Antiph. 182. Eubul. 62. *νῆ τὴν Φωσφόρον:* Antiph. 58. *νῆ τὴν Ἄρτεμιν:* Eriph. 2. *νῆ τὴν Ἀθηνᾶν:* Nicostr. 28. Alexid. 195. Philem. 75. Men. 460. *νῆ τὸν θεόν:* Philem. 104. *νῆ τὸν ἥλιον:* Alexid. 241. Arched. 3. — communi consuetudine comici ex his obtestandi formulis *κατωμοτικοῖς* omnibus unam solam *νῆ Δία*, licet admodum raro, etiam in enuntiatis negativis admisserunt: Ar. N. 217: *ἀλλ' οὐχ οἶόν τε νῆ Δί.* — *οἰμῶξεσθ' ἄρα.* Th. 640: *νῆ Δία* — *τιθούς οὐκ ἔχει* (ubi per numeros etiam *μὰ Δία* locum habet), Diphil. 32, 25: *κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι ἔστιν ἰδεῖν.* Antiphan. 158, 6: *μεῖζον κακὸν οὐκ ἔστιν οὐδὲν νῆ Δία.* Philetaer. 4: *Πηλεὺς δ' ἔστιν ὄνομα κεραμέως — ἀλλ' οὐ τυράννον νῆ Δία* (*μὰ Δία* Ar. dixit 117ies, cett. com. 12ies, *μὰ τὸν Δία* Ar. 35, cett. 8 locis). Sine ulla causa igitur et hoc postremo loco Mein. in ed. min. *μὰ Δία* scripsit et N. 217 Cobet. (Mnem. I. 419) *νῆ Δί'* conjungi jussit cum eis quae sequuntur: *ἀλλ' οὐχ οἶόν τε.* — *νῆ Δί' οἰμῶξεσθ' ἄρα.* Ceterum hujus observationis id tantum mihi vindicari, quod demonstravi hanc licentiam una sola in formula *νῆ Δία* comicos communi consuetudine admisisse, quod disertis verbis monuerunt neque Brunck., qui in Ind. s. *νῆ* (p. LVIII, vol. I. ed. Bekkeri) de Ar. usu dicit: „*νῆ* semper affirmat, tametsi quandoque negationi junctum occurrit, ut N. 218. Th. 640“, neque Kock. in adn. ad N. 217 (ed. III. — cf. Verisim. p. 256), qui (neglecto ut videtur Brunckio) tres illos cett. com. locos addidit. —

Per anacoluthiam quamdam Attici nonnumquam nom. 37 participiī absolute ponunt, quum subjecto enuntiati primarii, sive sequentis sive antecedentis, diverso aut gen. absol. exspectaris aut casum e praed. enuntiati primarii suspensum (v. Krüg. I. 56. 9. n. 4. 45. 2. n. 2 et 3. II. 45. 1. n. 1 et 2. Valcken. ad Eur. Hipp. 23. ad Phoen. 292. Elmsl. ad Ar. Ach. 334: „Atticum σχῆμα σολοικοφανές, in quo post rectum participiī casum statim sequitur verbum ad diversam personam spectans“. Elmsl. ad Eur. J. T. 663. Herm. ad Eur. J. T. 708. Mein. Com. IV. praef. p. X. Nauck. Stud. Eur. I. 24. Peipers qu. cr. de Pl. Legg. p. 92.). Hujus usus dicendi 8 apud Ar. exstant exempla (ubique antecedit nom. absolutus): a) ubi exspectaris gen. absol.: 1) Ach. 24 sqq.: οὐδ' οἱ πρωτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἄωριαν | ἐλθόντες, εἶθ' οἷδ' ὠστιοῦνται — | — περὶ τοῦ πρώτου ξύλου (v. supra p. 5 sq.). 2) P. 931 sqq.: ἀλλὰ τοῦτό γ' ἐστ' Ἴωνικόν | τὸ ῥῆμ'. — ἐπίτηδες οὖν, ἴν' ἐν τῆκκλησίᾳ | ὡς χερὶ πολεμῆν λέγων τις, οἱ καθ' ἡμένοι | ὑπὸ τοῦ θεοῦ λέγωσ' Ἴωνικῶς οἶ (ex em. Bergleri et Elmsl., soli Dindorfio probata; R. V. vulg. ἐπίτηδές γ' om. οὖν, R. vulg. λέγει, V. λέγοι — v. adn. crit. Richteri, Mein. Vind. p. 47). 3) R. 1437 sq.: εἴ τις πετρώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ | αἴροισεν αὐραὶ πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. 4) Ach. 1182 sq.: πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακίθου πεσὸν | πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξήύδα μέλος „quum penna cecidisset ad saxa, (Lamachus) horrendum edidit carmen“. 5) Pl. 277 sq.: ἐν τῇ σορῶ ννὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν, | σὺ δ' οὐ βαδίσεις, ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν (de part. δέ in enuntiato primario posita v. Krüg. I. 69. 16. n. 4). 6) frg. 509: ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθῆν | τὰ κάρνα μουξέπιπτεν. — b) ubi exspectaris casum suspensum: gen. 7) Ach. 1165 sqq.: ἠπιαλῶν γὰρ οἶκαδ' ἐξ ἰπασίας βαδίζων, εἴτα πατάξειέ τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν μαινόμενος. dat. 8) P. 1242 sqq.: μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχεάς, | ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐν-θεις ὑπόμακρον, | γενήσεταιί σοι τῶν κατακτιῶν κοιτάβων.

Hujus alterius anacoluthiae illius generis exemplum librariorum culpa obscuratum (pariter atque P. 931 sqq.) latere censeo R. 968 sq. ubi codd. praebent:

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς ἦν κακοῖς πον περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῆ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος ἀλλὰ Κεῖος.

Recte quidem Kock, e conj. Velseni, quum Ven. πον omittat (C: κακοῖσι περιπέσῃ), scripsit:

ὃς ἦν κακοῖς τις περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῆ

— nam solum τὸ παραστῆναι de Theramene valet, τὸ κακοῖς περιπεσεῖν de alio quovis ejus socio („wenn ein anderer ins Unglück gerathen ist und er — Theramenes — nahe dabei steht“ Kock.). At vix ferri potest verborum particula καὶ conjunctorum περιπέσῃ et παραστῆ subjecti mutatio nullo vocabulo indicata: quae offensio facillime removetur restituto nom. absol.:

ὃς ἦν, κακοῖς τις περιπεσών, καὶ πλησίον παραστῆ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος ἀλλὰ Κεῖος

„qui quidem si alicui in mala incidenti (κακοῖς περιπεσόντι τινί) vel proxime adstet, tamen ipse extra mala versatur“ — ut jam καὶ significet „vel“ vim adv. πλησίον augens.

- 38 R. 197 sqq. κάθιζ' ἐπὶ κόπην. εἴ τις ἔτι πλεῖ σπεν-
δέτω. | οὔτις τί ποιεῖς; — ὅ,τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ | ἴζω' πὶ
κόπην οὔπερ ἐκέλευές με σύ; — οὐκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐν-
θαδί, γάστρων; — ἰδοῦ. Miror Kockium h. l. ita inter-
pretari: „κάθιζ' ἐπὶ κόπην] nämlich um rudern zu helfen,
Dionysos aber fasst die Worte so auf, als sollte er sich der
Bequemlichkeit halber ans Rudern setzen.“ Immo
„ambigua sunt Charontis verba κάθιζ' ἐπὶ κόπην, quae
primum significant conside ad remum, tamquam remex
qui a Graecis appellari solet πρόσκωπος, interdum etiam ὁ
ἐπὶ κόπη“ (cf. Eur. Alc. 440: ὃς ἐπὶ κόπη πηδάλιῳ τε γέρον
ἴζει); „deinde vero eadem verba significare poseunt conside
in remo, super remo (cf. Hdt. II, 55. VIII, 52. Matthiae
gr. gr. p. 1169 ed. II.): hac igitur locutionis ambiguitate
callide utitur Dionysus qui a Charonte ad remum considerare
remigandi causa jussus in ipso potius remo consederit“
(Fritzsch.), quippe qui sit rerum navalium imperitus (203 sqq.
κατὰ πῶς δυνήσομαι | ἄπειρος ἀθαλάττωτος ἀσαλαμίνιος | ὦν
εἴτ' ἐλαύνειν;). Hanc interpretationem (jam a schol. prolatam;
κάθιζ' ἐπὶ κόπην: ἦγον ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ

παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν. Cf. Bergler: „supra remum sedet“. Dind.: Dion. super remo sedere videt Charon.“) unice probandam esse manifesto docent verba Charontis (200): οὐκ οὖν καθέδει δῆτ' ἐν θάλασσῃ, γάστρων; „nonne ergo huc considens?“ i. e. ad remum, neque vero in remo — ad quae Dion. respondet ἰδοὺ jam tandem ad remum considens. Significat autem ἐπί c. acc. apud Ar. „in summam aliquam rem“ (auf): Eq. 169. N. 147. 255 (καθίξιν ἐπὶ σκίμποδα). 279. 1487. Av. 560. R. 130. 566. 628. frg. 129. „ad aliquam rem“: R. 137. Pl. 656. V. 321. 987. R. 1365. Pl. 675. 683. 686. Ach. 866. Av. 129. R. 436. Pl. 959. 962. 1007. frg. 230 b.

E. 496 sqq. ἀλλ' εἴα δεῦρ' ἐπὶ σκιάσιν ἐλθοῦσα πρὸς τὸ 39 τειχίον παραβλέπουσα θάτερόν πάλιν μετασκεύαζε σαντήν αὐθις ἤπερ ἦσθα. Mein, Vind. p. 194 sq. non intelligit quo sensu dictum sit ἐπὶ σκιάσιν; neque sufficere quod Brunck. dicat ἐπί gen. junctum motum ad locum significare: ἐλθοῦσα enim cum verbis πρὸς τὸ τειχίον conjungendum esse; videri igitur poetam scripsisse ἐπὶ σκιάσιν „in umbra“. At media inter δεῦρο et ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον interposita verba ἐπὶ σκιάσιν nullo modo possunt non arctissime conjungi cum illis, ut nihilominus redeundum sit ad Brunckii interpretationem: „in umbram ad murum abscedunt mulieres ut ibi vestem mutant“. At neglexit Brunck. usum Ar. qui quidem ἐπί c. gen. nusquam dixit de motu (cf. Krüg. I. 63. 40. n. 3) sed constanter de quieto statu („in summa alga re“: Ach. 70. 82. 638. Eq. 754. 771. 956. 968. 1244. N. 218. 1176. 1431. 1502. V. 68. 90. 332. P. 81. 452. 699. 896. 938. Av. 40. 41. 293. 487. 510. 515. 742. 836. L. 31. 60. 231. 232. 389. 395. 561. 575. 723. 732. 846. 923. Th. 693. R. 52. 928. E. 222. 909. Pl. 256. 382. 875. 996. 1014. 1198. frg. 49. 117. 182. 185. 198. 274. 408. „ad, apud“: Ach. 602, L. 103: ἐπὶ Θράκης. V. 288, P. 283, Av. 1369: τὰπὶ Θράκης (χωρία). Eq. 1312: ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν „apud deas, in templo d.“ [cf. Thuc. I. 126]. „in“: V. 354, 557, L. 100: ἐπὶ στρατιάσιν. E. 756: ἐπὶ στοίχων. V. 1516: ἐφ' ἡσυχίας). Accedit autem quod voc. σκιά respuit praep. ἐπί, requirit ut sibi propriam praep. ὑπό: cf. ὑπὸ σκιάσιν Eur.

Bacch. 458. ὑπὸ σκιῇ Hdt. VII. 226. ὑπὸ σκιᾷ Pl. Phaedr. 239 C. ὑπὸ σκιαῖς Xen. Oec. 20, 18. ὑπὸ σκιάν Eur. H. f. 973. ὑπὸ τὴν σκιάν (ἐκαθέζετο) Andoc. I. 38 — quo ab usu cur Ar. recesserit h. l. numeris non coactus prorsus non intellegitur. Itaque scribendum censeo: ἀλλ' εἶα δεῦρ' ὑπὸ σκιαῖς ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τεῖχιον „huc sub umbram abscedens ad murum“: nam etiam c. dat. ὑπό verbis movendi additur, simul quietum statum indicans qui motum excipit: cf. V. 386: ἴν τι πάθω γώ, ἀνελόντες τε καὶ καϊακλαύσαντες θείναί μ' ὑπὸ τοῖσι θρυφάκτοις „sepeliatis me sub cancellis“ et Th. 562: (ἡ γυνή) ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξεν ποτε (τὸν ἄνδρα) [saepius tamen verba movendi etiam apud Ar. a cc. adsciscunt: N. 192. 1300. P. 199. 722. L. 428. Th. 133. Pl. 735]; dat. σκιαῖς autem accusativo σκιάς propterea praetulerim, quod codd. B. Γ. praebent σκιᾶ, cett. σκιᾶς, quod utrumque ex eadem deducendum est cod. archetypi scriptura ΣΚΙΑΙΣ (ΣΚΙΑΣ — ΣΚΙΑΙ). Haud raro autem ὑπό et ἐπί permutantur a librariis: e. c. in verbis ὑπακούειν et ἐπακούειν (de quibus v. adn. Kock.): N. 263. 274. E. 515. ὑπενεγκοῦσαι L. 568 (ἔπεν. V. A.), ἐπαπειλοῦντες V. 670 (ὑπ. V.). — ὑμῶν ὑπακούων V. 318 (Cobet. ἐπακ., cui tamen praeferendum quod Herwerd. append. ad stud. cr. in p. scen. p. 6 conj. ὑμῶν ὄπ' ἀκούων cl. P. 400. 804).

- 40 A v. 339 sq. αἴτιος μέντοι σὺ νῶν εἶ τῶν κακῶν τοῦτων μόνος. | ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες; — ἴν' ἀκολοῦθοίης ἐμοί. Recte haec interpretatur Kock. „Die ironische Antwort des Peithetäros missverstehet absichtlich das ἐπὶ τί der Frage des Euelpides“ — afferre tamen poterat l. simillimum V. 312 sq. ubi quum pueri exclament: τί με δῆτ' ὦ μελέα μῆτερ εἵκτες; respondet chorus patrum ironice: ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχης (recte enim v. 313 choro patrum tribuit Cobet. V. L. p. 67, probatus Bergkio Mein., quum vulg. ambo versus tribuerentur choro puerorum). — Ceterum de formula ἐπὶ τί; „quo consilio, cur?“ cf. N. 256. L. 480 sqq.: ὄ, τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναῖν κατέλαβον ἐφ' ὅ, τι τε μεγαλόπετρον ἄβατον ἀκρόπολιν. L. 1101: ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; — περὶ διαλλαγῶν πρέσβεις (v. p. 24 sq.).

N. 494 sqq. φέρ' ἴδω, τί δρῆς, ἦν τίς σε τύπτῃ; — 41
τύπτομαι, | ἔπειτ' ἐπισχῶν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, | εἰτ'
αὐθις ἀκαρῆ διαλιπῶν δικάζομαι. Kock. dicit in adnot.
„ἀκαρῆ] näml. χρόνον. Plut. 244: ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Anders
Av. 1649. V. 541. 701.“ Haec mihi non probantur. Nus-
quam enim adj. ἀκαρῆς (quo primus usus est Ar., deinde
e comicis Alexis, Xenarch., anon., e scriptoribus auctor
Pl. Axiochi 366 C., Dem., Plut., Aretae., Luc., Alciph.,
Aristid. al.) notioni temporis (χρόνος, ὥρα sim.) attributi
loco additum vides (ἀκαρῆς χρόνος, ὥρα), sed ubique notio
temporis gen. partitivo posita pendet ex adj. illo
neutro ἀκαρές posito: cf. (ἀκαρές ὥρας μόριον Plut. Mor.
1062 A. ἐν ὥρας ἀκαρεῖ ῥοπῇ Euseb. V. Const. II. 12).
ἀκαρές ὥρας Plut. Anton. 28. ἀκαρές χρόνον Plut. Symp. IV.
670 C. ἐν ἀκαρεῖ (τοῦ) χρόνου Luc. Tim. 23 (cf. 3) [v. Hem-
sterh. ad Luc. vol. I. p. 105. Reiz. Lex. Luc. p. 15]. Alciphr.
III. 56. Aristid. XXXIV. p. 439 (146). ἐν ἀκαρεῖ χρόνον καὶ
ὥρας Plut. Mor. 75 C. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης Luc. Philo-
patr. 21. (absol. ἐν ἀκαρεῖ „puncto, brevissimo momento
temporis, repente, subito“ Luc. Asin. 37. Scyth. 8. οὐδ'
ἀκαρές „ne punctum quidem temporis“ Plut.; ἐπ' ἀκαρές „in
momentum temporis“ Aretae.). Cf. Valcken. ad Ammon. I.
4. Koen. ad Gregor. Cor. p. 34. Itaque Ar. Pl. 244:
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Dind. (poet.
scen.) et Mein. recte dat. χρόνῳ mutarunt in gen. χρόνον,
quem praebent Etym. M. Gaisf. 45, 26 et Alciphr. III. 56
qui h. l. manifesto imitatur: ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας
θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνον ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν. N. 496
autem: ἐπισχῶν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, εἰτ' αὐθις ἀκαρῆ
διαλιπῶν δικάζομαι non subintelligendum est χρόνον neque
ad ἐπισχῶν ὀλίγον neque ad ἀκαρῆ διαλιπῶν, sed utrum-
que adj. accipiendum est pro neutro absolute posito, ὀλίγον
singularis, ἀκαρῆ pluralis (cf. Thuc. V. 10, 11: οὐ πολὺ
διαλιπῶν ἐτελεύτησε „haud ita multo post“ = οὐ πολὺν
χρόνον, ὀλίγον χρ., χρόνον διαλιπῶν: Pl. Epist. VII. 345 C.
Phaed. 118. Isocr. de pace 10. Pl. Phaed. 117 E), pariter
atque ceteris 3 locis Ar.: Av. 1649: τῶν πατρῶων
οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι (= οὐδὲ μικρόν, ὀλίγον schol.; cf.

anon. frg. 4: οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι). V. 541: οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμός ἐστι' οὐδ' ἀκαρῆ (schol. οὐδέ βραχύ, οὐδέ τὸ τυχόν). V. 701: πόλεων ἄρχων πλείστων οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρῆ [Brunck. e Suid. s. v. scripsit ἀκαρές] (schol., Ammon. diff. voc. p. 10: βραχύ; cf. Xenarch. 7: τοῦ μὲν ἀκαρῆ παντελῶς | κατέχευε, κατὰ τῶν ἰχθύων δ' ἀπαξάπαν sc. τὸ ὕδωρ, ubi quum Athenaei VI. 225 C cod. B praebeat ἀκαρεῖ, C ἀκαρεῖ, Mein. cogitavit de adv. ἀκαρί, sine causa me iudice: eodem modo enim Ar. N. 496 pro ἀκαρῆ διαλιπῶν codd. dett. pauci praebent partim ἀκαρεῖ [Dobr. s. Harl. 5, Mut. a], partim ἀκαρεῖ [Mut. b., Leid. Ernestii] et Av. 1649 pro οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι edd. vett. paucae [Junt. II. Gel. Port. Lugd. Amst.] ἀκαρεῖ; adde quod V. 541 et 701 Rav. habet ἀκαρῆ pro ἀκαρῆ). Ceterum οὐδ' ἀκαρῆ, μηδ' ἀκαρῆ dixerunt etiam Dem. L. p. 674 et Luc. Denique in frg. com. ter vides ἀκαρῆς praedicative positum, ut referatur ad subj. enuntiati, significans „prope-modum“: Alexid. 142: ἀκαρῆς περιλιππίδωσαι. Men. 746: ἀ. παραπόλωλας. anon. 5: ἀ. κατέπεσον — quod idem significant παρ' ἀκαρῆ (= παρὰ βραχύ) ap. Pl. Axioch. 366 C et simpliciter ἀκαρῆ ap. Alciphr.

- 42 Av. 1011 sqq. Pithetaerus Metonem monet ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ et quaerenti ei τί δ' ἐστὶ δεινόν; respondet: ὥσπερ ἐν Λακεδαιμόνι | ξενηλατεῖται καὶ κεκίνηνταιί τινες | πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστν, ad quae ille quaerit μῶν στασιάζετε; Ante Brunck. distinguebatur commate post κεκίνηνταιί τινες, ut κινεῖσθαι sit „per seditionem ejici“ („aliqui jam sunt ejecti“ Hemst. et Bergl.), ad πληγαὶ συχναὶ autem subintelligatur εἰσίν. At peregrinos expelli e Nephelococcygiis jam satis significavit Pith. verbo ξενηλατεῖται, desideratur autem ad κεκίνηνταιί τινες quod subdole supplerunt Hemst. et Bergl. in versione vocab. ἤδη. Itaque recte fecit Brunck. omnibus fere deinceps edd. probatus, quod inter se conjunxit potius verba καὶ κεκίνηνταιί τινες | πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστν („frequentes per urbem infligi coeperunt plagae“): neque enim intelligo quo jure Dind. olim contenderit τινες πλ. σ. recte dici non posse, sed potius dicendum esse πλ. συχναὶ τινες: saepe enim, etiam ap. Ar. τις substantivo

antecedit. Nuper vero Kock. (cf. progr. schol. Memel. 1864) locum conjectura tentavit hac: *κεκίνηται γρόνες*. | *πληγαὶ συχναὶ καὶ ἄστυ* (sc. *εἰσὶν*): at sine causa me iudice offendit et in locutione *κεκίνηται πληγαί*: cf. enim R. 759: *πρᾶγμα μέγα κεκίνηται ἐν τοῖς νεκροῖσι καὶ στάσις πολλή*. Pl. Reip. VIII. 566 E.: *κινεῖν πολέμονς*. Xen. Symp. 1, 14: *γέλωτα κινεῖν* — et in conjunctis inter se vocabulis *συχναὶ τινες*: exempla enim quae desiderat hujus usus haec sunt: Pl. Protag. 315 D: *ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολλοῖς*. Legg. III. 678 D: *παμπόλλαις τισὶν (γενεαῖς)*. 682 B: *ἐν πολλοῖς τισι χρόνοις*. — Ceterum *ξενηλατεῖται*, quod e conj. Hauptii recte restituerunt Mein. et Kock. (codd. — *τοῦνται*), ante Hauptium proposuit jam John Seager (v. ed. Bekk. IV. p. 200).

Ἐθέλω et *ῥέλω* (v. Krüg. II. §. 39. p. 119).

43

Constanter formam *ἔῥέλω* usurparunt Homerus ceterique epici, fortasse etiam Pindarus (v. Boeckh. not. crit. p. 438 sq.). Idem fere valet de poetis elegiacis: e. c. Tyrtaeus unico loco (XII. 40) *ἔῥέλει* dixit, Solon 5ies *ἔῥέλειν* (IV. 28. XIII. 8. 13. XXXIII. 5. XXXVII. 1), semel *ῥέλειν* (XXVII. 12: *ἀπάλαμνα ῥέλει*, quod tamen facillime in *ἀπάλαμν' ἔῥέλει* mutari potest), Phocylides unico loco *ῥέλω* (frg. XII.) [Pseudophocylides ter *ἔῥέλω*: 21. 159. 160, nusq. *ῥέλω*], Theognis constanter *ἔῥέλω* (27 locis: vv. 70. 104. 139. 225. 285. 286. 328. 352. 388. 391. 447. 468. 473. 606. 613. 651. 673. 852. 858. 861. 919. 938. 1094. 1181. 1279. 1318. 1342); praeterea 7ies *ἔῥέλειν* vides in frg. eleg. Bergk. ed. lyr. (II. pp. 598. 603. 620. 626. 667. 677. 685), nusq. *ῥέλειν*. — Tragici vero in trim. jamb. solam formam decurtatam *ῥέλειν* usurparunt (pariter atque jambographi: cf. Simonid. Amorg. 1, 2, 7, 13. Hipponact. 22. Scythin. 3, 4 Bgk.), quum in anapaestis et in lyricis partibus etiam *ἔῥέλειν* admiserint (cf. Lob. ad S. Aj. 24). — E scriptoribus Herodotus, Thuc. (Popp. proll. I. 1. p. 211. Boehm. ad VII. 18, 2), Xenoph. (Kühn. ad Mem. I, 2, 9; cf. ibid. adn. crit. Sauppilii), Plato (Schneid. ad Civ. III. p. 150 sqq. Lob. ad S. Aj. 24) post consonam literam ubique *ἔῥέλειν*

dixerunt, post vocalem nonnumquam etiam $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$, haud ita saepe tamen (cf. Hdt. I. 24: $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha$, $\theta\epsilon\lambda\eta\sigma\alpha\iota$. I. 109: $\epsilon\acute{\iota}\delta\theta\acute{\iota}\theta\epsilon\lambda\eta\sigma\epsilon\iota$. Thuc. post $\mu\eta\acute{\iota}$: II. 51, 5. V. 35, 3. V. 72, 1. VI. 91, 4; post $\epsilon\acute{\iota}$: VI. 34, 4; Platonis exempla v. ap. Ast. lex. I. 595), quae eadem est ratio oratorum Atticorum, nisi quod vocali antecedente plerumque $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ posuerunt, ita tamen ut $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ quoque admittant, quod accuratissime docuerunt G. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 157 sq. et M. Meier. Opusc. acad. I. 172 sq., a quibus tamen ita dissentio, ut Sauppium Ep. cr. p. 36 secutus apud scriptores Atticos pedestri sermone usos post literas vocales per aphaeresim $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ potius quam $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ scribendum esse censeam. Lysiam constanter $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ dixisse et post cons. et post vocalem ostendit Pertz. quaest. Lys. II. p. 7. — Jam restant poetae comici: solo de Ar. disputavit Meier. l. c. p. 171, neque tamen satis accurate, ut quaestio denuo sit instituenda et in cett. com. extendenda.

A) Forma $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ apud Ar. praeter impf. $\eta\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\lambda\omicron\nu$ et aor. $\eta\theta\acute{\epsilon}\lambda\eta\sigma\alpha$ (Ach 57. 538. Eq. 231. Av. 555. L. 527) 37ies invenitur: 1) 16ies in anap. (dim. et tetr.): Eq. 791. N. 917. V. 720. 722. Av. 581. L. 543. 597. R. 1065. E. 584. Pl. 512. 523. 528. 613. frg. 16, antecedente vocali elisa N. 939 bis: $\delta\rho\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$. — $\kappa\acute{\alpha}\gamma\omega\gamma\acute{\iota}\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$; deinde 2) 5ies in canticis, vulgari tamen sermone compositis: Eq. 991. V. 291. 1456. E. 897, antecedente vocali elisa: V. 536: $\sigma\acute{\iota}\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$; denique 3) 16ies in trim.: et quidem a) 14ies ita ut forma $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ anapaestum complectatur: in 1. pede: Ach. 354. L. 111. 134. Pl. 378. frg. 156, in 2. p.: N. 798. 1232. E. 182, in 3. p.: R. 101, in 4. p.: R. 613. Pl. 467, in 5. p.: Av. 1598. Pl. 375. frg. 260 — antecedente vocali elisa: N. 1232 ($\tau\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}$). R. 613 ($\delta\epsilon\upsilon\tau\acute{\epsilon}$). frg. 260 ($\eta\delta\acute{\iota}\kappa\eta\kappa\acute{\iota}$). b) bis in tribracho, in 4. pede: Av. 1597: $\nu\acute{\nu}\nu\ | \tau\acute{\iota}\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\mu\epsilon\nu\ \epsilon\acute{\iota}\delta\omicron\kappa\epsilon\acute{\iota}$ et P. 852: $\sigma\acute{\upsilon}\gamma\acute{\alpha}\rho\ \acute{\epsilon}\theta\epsilon\lambda\eta\sigma\epsilon\iota\ | \varphi\alpha\gamma\epsilon\acute{\iota}\nu$. Flagitatur igitur forma $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ numeris quater tantum: N. 1232. P. 852. R. 613. frg. 260, quum ceteris 12 locis omnibus per numeros etiam $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ locum habeat.

B) Decurtata forma $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ 23 locis exstat apud Ar. [Meier. l. c. 20 tantum affert om. N. 801. L. 1216. E. 1017;

addo praeterea L. 1080: ὅπερ σέλει in oratione Laconis], e quibus tamen 1) unus — Th. 908 — desumptus est ex Eur. Hel. 562 (ut Av. 851: ὁμοροθῶ, συνθέλω ex Soph. — frg. 435); deinde 2) 6ies θέλειν exstat in formulis ἦν θεός θέλη P. 1187. Pl. 347. 1188. ἦν θεοὶ θέλωσι Pl. 405. εἰ θεός θέλοι R. 533. ὅσ' ἂν θεός θέλη P. 939, in quibus alteram formam ἐθέλειν omnino vix umquam admitti censet Meierus. Sane praeter Ar. e comicis etiam Alexis illam formam repudiavit: ἂν θεός θέλη frg. 226, ἂν θεοὶ θέλωσι 242 — add. mon. 671: θεοῦ θέλοντος — neque minus oratores Attici: ἂν θεός θέλη Lys. XIII. 1. Dinarch. II. 3. Dem. IV. 7 (quo de l. errat Frohb. ad Lys. XIII. 1 — cf. Saupp. ep. crit. p. 36). XXV. 2. ἂν (ἐάν) οἱ θεοὶ θέλωσι: Antiph. I. 20. Dem. II. 20. Aesch. III. 57 — et Xenophon: ἂν (ἐάν, ἦν) θεός θέλη Hell. II. 4, 17. An. VII. 3, 43. Cyr. V. 4, 21. ἦν ὁ θεός θελήσῃ Cyr. II. 4, 19. ἦν οἱ θεοὶ θέλωσι Cyr. VII. 1, 9. An. VII. 3, 31. At tamen, quae Meierus prorsus neglexit, forma ἐθέλειν in illis formulis non solum duobus Xen. locis omnibus libris tradita est: Hell. V. 1, 14: ἐάν θεός ἐθέλη et Hipparch. 9, 7: θεῶν συνθελούντων, sed etiam constanter (13ies) usurpata est a Platone: ἂν (ἐάν) θεός ἐθέλη: Phaed. 80 D. Alcib. I. 127 E. 135 D. Theaet. 151 D. Lach. 201 C. Hipp. Maj. 286 C. Jon. 530 B. Legg. III. 688 E. V. 739 E. VI. 752 A. 778 B. εἰ θεός ἐθέλοι Legg. VII. 799 E. VIII. 841 C. [plurali prorsus abstinuit Plato in his quidem formulis]. — Ceterum recte observavit Scheibius Vind. Lys. p. 65 in illis formulis singularem θεός constanter articulo carere (v. 28 quae supra congressi exempla; add. formulas ἐάν μὴ θεός διδῶ Men. frg. 414 et σὺν θεῶ δ' εἰρήσεται Eur. Med. 625. Ar. Pl. 114 — v. infra), quod quidem certa quadam ratione fiat; singularem enim θεός quoniam omne divinum, numen divinum complectatur, nominis proprii vices sustinere. Unus tamen locus fugit Scheibium neque in eo adhuc quisquam videtur offendisse: Xen. Cyr. II. 4, 19: ἦν ὁ θεός θελήσῃ, ubi tamen quum ex regula dixerit Xen. praeter 4 locos supra allatos etiam ἦν θεός διδῶ Oec. 7, 12. ἦν θεός μὴ ἀποκωλύῃ Oec. 5, 13, quin articulus delendus sit non dubito (vix enim

defenditur dativo τῷ θεῷ Hell. VII. 4, 9: ὅ, τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾗ. Pl. Apol. 19 A: τοῦτο μὲν ἴτω ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. [Criton. 43 D: εἰ ταύτη τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτη ἔστω]. — Alterum vero quod affirmat Scheibius plurali θεοί in illis formulis praemitti solere articulum (ell. Antiph. I. 20. Dem. II. 20. Aesch. III. 57. Xen. Cyr. VII. 1, 9. An. VII. 3, 31), comicorum quidem usu non comprobatur, quippe e quibus Ar. dixerit Pl. 405: ἀλλ' ἦν θεοὶ θέλωσι νῦν ἀφίξεται, ubi quominus scribamus: ἦν δ' οἱ θεοὶ θέλωσι obstat Alexid. frg. 242: ἀγορανομίσεις ἂν θεοὶ θέλωσι σύ (servarunt tamen comici discrimen illud in locutionibus πόλλ' ἀγαθὰ δοῖεν οἱ θεοὶ Antiph. 162. Alexid. 93 et ἐὰν μὴ θεὸς διδῶν Men. 414): adde quod Xen. Hipparch. 9, 7 dixit θεῶν συννεθελόντων.

Ut redeamus ad usum formae θέλειν apud Ar. enucleandum, 7 illis locis subductis 3) restant 16 (10 in trim., 3 in tetr. tr., 1 in tetr. j., 1 in dim. j., 1 in lyr.), e quibus 6 excusationem habent ab elatiore fereque tragico genere dicendi: a) Av. 407 (dim. jamb.): καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων; (κλύειν quod usurpavit Ar. etiam Av. 417 [dim. j.]: ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν, est verbum poeticum: Eq. 813 et Pl. 601: ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἶα λέγει desumpsit ex Eur. Telepho [frg. 723 N.] et Med. 169; e cett. com. κλύειν solus usurpavit Pherecr. frg. 143: σοὶ τε γὰρ κλύειν | ἐμοὶ τε λέξαι θυμὸς ἠδονῆν ἔχει). b) Ach. 198 (trim.): βαῖν' ὅποι θέλεις „schreit wohin dich's gelüstet“ (idem significat in sermone vulgari V. 1009: ἀλλ' ἔτε — ὅποι βούλεσθε. Cf. Th. 957 [lyr.]: βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν). c) Av. 926 sqq. (lyr.): σὺ δὲ πάτερ κίστορ Αἴνας, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε (= Pind. frg. 71 Boekh. 82 Bgk.) δὸς ἐμὶν ὅ, τι περ τεῖ κεφαλῆ θέλης πρόφρον δόμεν ἐμὶν τεῶν (malim tamen quum Pindarus solam formam ἐθέλειν usurpasse videatur [v. supra] coronide appicta κεφαλῆ θέλης). d) Ach. 426 (trim.): ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα; et e) R. 1442 (trim.): ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν Ar. dicentem fecit Euripidem. Denique f) R. 1468 (trim.): αἰρήσομαι γὰρ ὄνπερ ἢ ψυχὴ θέλει parodia statuenda videtur loci Euripidei (v. Ribbeck. ed. Acharn. append. p. 316 n. 134).

Jam ceteris 10 locis forma θέλειν occurrit in ser-

mone vulgari meroque attico (6 trim., 1 tetr. j., 3 tetr. tr.) ita tamen ut (uno tantum loco excepto L. 1216) lenissima mutatione, plerumque coronide tantum appicta, restitui possit forma legitima ἐθέλειν, quam equidem revocare minime dubito. Antecedit enim 1—3) ter -η, in locutione ἦν δέ μὴ θέλη: N. 801 (798: ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν), V. 493 (tetr. tr. — ubi jam Hirschig. et Mein. scripserunt 'θέλη), E. 1017: de aphaeresi cf. Krüg. II. 14. 9. n. 7. c. — 4—5) bis -οῦ: Ach. 318 (tetr. tr.): ὑπὲρ ἐπιξήρον θελήσω τήνδ' ἔχων ὑμῖν λέγειν et 355: ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξ. λέγειν (antecedit 354 in 1. pede: ἐθέλειν τ' ἀκούσαι): de aphaeresi cf. Krüg. l. c. n. 7. c. [Ceterum mirum neque satis perspicuum iudicium de Ar. usu tulit Lobeck. ad Aj. 24: „apud Ar. Ach. 355 in duobus continuis senariis se subsequuntur ἐθέλειν et ἐμοῦ θέλοντος quae ordinaria (?) est forma excepto μηδ' ἐθέληση in anapaestis Av. 555⁴.] 6) semel -αι: V. 521 (tetr. tr.): τούτοισί γ' ἐπιτρέψαι θέλω (ubi jam Hirschig. 'θέλω scripsit probatus Mein. in adn. cr.): de aphaeresi cf. Krüg. l. c. n. 9. Denique 7) semel -ει: L. 473 (tetr. j.): ἐπεὶ θέλω γὰρ σωφρόνως ὥσπερ κόρη καθῆσθαι — de aphaeresi cf. Soph. Phil. 360: ἐπεὶ δάκρυσα (Nauck. ἐπεὶ ἐδάκρυσα per synicesim). Ar. L. 605: χωρεῖ 'ς τὴν ναῦν. frg. 460: πωλήσει 'ς Χίον. frg. inc. 60 Bgk.: χωρεῖ 'πὶ γραμμῆν. Krüg. l. c. n. 10.

Deinde alia neque tamen minus leni ratione forma ἐθέλειν restituitur 8) E q. 713 (trim.): ἐγὼ δ' ἐκείνον καταγελῶ γ' ὅσον θέλω, ubi scribas lenissima mutatione ὅσ' ἂν ἐθέλω (cf. P. 939: ὅσ' ἂν θεὸς θέλη. N. 1151: ἦντιν' ἂν βούλη. 809: ὅσ' ἂν κελεύης. Ach. 356: ὅσ' ἂν λέγω. V. 537: ὅσ' ἂν λέξη. Pl. 912: καθ' ὅσον ἂν σθένω. R. 259: ὁπόσον ἢ φάρυξ ἂν ἡμῶν χανδάνη. — De ictu in particula ἂν posito cf. N. 118. 755. E. 474 al.) et 9) Th. 412 (trim.): ὡστ' οὐδεὶς ἔτι (v. p. 14 §. 10) | γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦπος τοδί· | δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή, ubi scribas aut γαμεῖν ἐθέλει aut γῆμαι' θέλει (cf. L. 597: οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταίτην. Omnino autem Ar. verbo ἐθέλειν 23 locis inf. praes. junxit, 18ies inf. aor., semel ambos conjunctos Pl. 613: ἐθέλω — εὐωχεῖσθαι καὶ — καταπαρδεῖν,

semel denique inf. perf. R. 613: ἐθέλω τεθνηκέναι); perperam Meier. l. c. quippe qui in fine versus formam θέλειν numerorum lege excusari censeat, cogitavit de transpositione verborum: γυναῖκα διὰ τοῦπος τοδὶ γαμεῖν θέλει: immo facile apparet necessariam esse verborum τοῦπος τοδὶ in fine versus collocationem, ut continuo subsequatur sententia illis verbis indicata: δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή. Denique 10) L. 1216 (trim.): ἄνοιγε τὴν θύραν. παραχωρεῖν οὐ θέλεις; (sic Mein. e conj. Scaligeri; Enger. Dind. Bgk. e conj. Bentl. ἄνοιγε τὴν θύραν σύ. παραχωρεῖν θέλεις; codd. ἄ. τὴν θύραν· οὐ παραχωρεῖν θέλεις;) verba graviter corrupta sunt ut totus locus; certe Ar. constanter dixit οὐκ ἐθέλειν Ach. 538. Eq. 991. N. 798. V. 1456. P. 852 (οὐ — ἐθ.). Av. 581. R. 101. 1065. E. 182. Pl. 375. An poeta scripsit: παραχωρῆσαι θέλεις; s. παραχωρεῖν σύ γ' ἐθέλεις;? — Librarios nonnumquam formam decurtatam vel contra numeros intulisse vides e N. 917: οὐδείς ἐθέλει (anap.): R. V. θέλει. N. 1232: ταῦτ' ἐθέλήσεις: V. ταῦτα θελ. vitioso anap. N. 798: οὐκ ἐθέλει: A. Mut. οὐ θέλει. L. 597: θέλει c. metr. R. Aug. Junt.

De cett. com. usu haec observavi.

Apud vet. com. poetas ἐθέλειν ter vides (Cratin. 420. Hermipp. 4, Plat. 168: οὐκ ἐθέλ.), nusq. θέλειν, contra ap. med. et nov. com. poetas nusquam ἐθέλειν (nisi semel in aor. ἠθέλησα Criton. 3), sed constanter (4 et 30 locis) θέλειν: Antiph. 283. Alexid. 108. 188. Eriph. 1 (οὐ θ.). — Philem. 92. 97. 127. 186 (ter, bis οὐ θ.). 202. Men. 52. 110 (οὐ θ., codd. οὐκ ἐθ. contra numeros). 525. 536. 549. 699. Diphil. 92. Phoenicid. 4. Callipp. 1. Nicol. v. 34. mon. 114. 190. 223. 232. 236. 240. 269. 285. 384. 488. 631. 678. anon. II. 746 (V. 52). — Nullo modo probari potest quod in trimetris ap. Stob. flor. CVIII. 3 servatis sive sunt ex Eur. Antigona desumpti (Nauck. trg. gr. frg. p. 325. 614) sive sunt Menandri (Dobr. Adv. II. 360. Mein. Com. V. p. CCLXXXIII), inde a Grotio scribitur μὴ οὐδὲν ἐθέλε λυπεῖν σαντόν (codd. θέλε): nam neque Eur. in senariis quidem formam ἐθέλειν usquam admisit neque omnino ea usus est Menander; scripserim igitur potius: μὴ οὐδὲν θέλε σὺ λυπεῖν σαντόν: facile enim σὺ ante λυ- excidere poterat. Imp. θέλε

autem vides mon. 114. 269. 285. 384. 488. μή θέλε Antiph. 283. mon. 631. 678, nusquam ἔθελε.

Solet Ar. ἔκ ubi propria sua vi motum indicat quo quid 44 ex interioribus quibusdam partibus removetur verbis addere cum eadem praep. compositis: v. Ach. 574. 987. 1181. Eq. 699. N. 33. 123. 802. V. 925. 1427. P. 443. Av. 662. L. 410. 575. 866. Th. 511. R. 547. E. 442. Pl. 430. 463. 733. frg. 360. Bis tantum invenitur apud verba cum praep. ἀπό composita: Eq. 786 (tetr. an.): ἀπελαύνειν τινὰ ἐκ τῆς πόλεως (ἐξελαύνειν ἐκ τῆς οἰκίας N. 123. 802 tr. j.) et frg. 56: ἀποδιδράσκειν ἐκ διδασκάλου; quinque ap. verba simplicia (N. 71. V. 552. E. 65) e quibus duo sunt, quae proprie vim movendi non habent: frg. 206: τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον (i. e. τὸν ἐνόητα τῇ πινακίδι κηρόν Poll. X. 58) „dictum in legatos qui nimia voracitate in itinere ceram ex tabellis quas perferre debebant comederunt“ Bergk. (cf. Eq. 699. V. 925: ἐκφαγεῖν τι ἔκ τινος) et N. 37: δάκνει με τις δήμαρχος ἐκ τῶν στρωμάτων — per praegnantem brevitate*m* i. q. δάκνων μ' ἐξελαύνει (ut V. 456: παῖε τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας = παίων, πληγαῖς ἀπέλανε; add. L. 575: ἐκραβδίξειν τινὰ ἐκ τῆς πόλεως „virgis caesum expellere“, quod v. comp. novavit Ar.: κραβδίξειν L. 587). Teuffelius conjungi inter se vult verba δήμαρχος ἐκ τῶν στρωμάτων (qua ex eadem sententia profecta est inepta conj. Fritzsche ad Th. 910: δάκνει με δήμαρχός τις οὐκ τῶν στρωμάτων) cl. 709 sq. ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι (conjungas ἐκ τοῦ σκ. ἐξέρποντες): at hac ratione tollitur ambiguitas loci, quae quidem in eo consistit, quod et κόρις vel ψύλλα excitat aliquem e stragulis lecti mordendo et δήμαρχος eo quod ἄγει εἰς τὴν οἰκίαν τοὺς ἐνεχυραζομένους τὰ χρήματα (241) i. e. εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦντας τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν (schol.).

Eadem fere est ratio praep. ἀπό quam Ar. ubi propria sua vi motum indicat, quo quid e propinquitate loci vel rei removetur, plerumque jungit verbis cum eadem praep. compositis: v. Eq. 20. 728. N. 216. 1254. 1296. V. 883. P. 1221. Av. 674. 893. L. 539. 1001. 1083. R. 852. 962. Pl. 66. 678; semel tantum junxit verbo cum praep. ἔκ composito: Th.

691: τὸ παιδίον | ἐξαρχάσας μου φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιθίου (Pl. 678: ἀφαρχάζοντα τὰς ἰσθάδας ἀπὸ τῆς τραπέζης) [huc non pertinet Eq. 1296: ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τῆς σιπύης, ubi ἐξέρχ. significat „domo exire“: cf. 1299: ἐξελθε καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ], septies verbis simplicibus: N. 277. V. 51. 456. P. 159. Pl. 604. Th. 827: πολλοῖς ἀπὸ τῶν ὄμων ἐρριπται τὸ σκιάδειον. V. 1370: ἀπὸ τύμβου πεσῶν (= καταπίπτειν ἀπὸ τινος N. 1273. Av. 840).

45 Ab altera parte Ar. verbis cum praep. ἐκ compositis locali intellectu simplicem gen. sine repetita praep. non junxit nisi ubi elatius poetarum dicendi genus imitatur: 1) L. 707: τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελέλυθας δόμων; (ubi v. 706: ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλευμάτων teste schol. ex Eur. Telepho desumptus est; v. 707 „Ar. fecisse aut aliunde adiecisse videtur“ Enger.). 2) N. 1165: ὦ παῖ ἐξελθ' οἶκων (= Eur. Hec. 173 sqq.). 3) E. 11: ὄφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων in prologo tragico (ἐξείργειν τινὰ θύραζε Ach. 825). 4) P. 1287: πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει = Hom. II 267: ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοῆ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Credo tamen Ar. si ἐκ νηῶν ἐχέοντο legisset in codice suo Homeri, procul dubio scripturum fuisse ἐκ πύργων δ' ἐχέοντο: aut igitur memoria eum fefellit aut legit in cod. suo νηῶν ἐξεχέοντο (antecedit autem 259: αὐτίκα δὲ σφίγξουσιν εὐκίστες ἐξεχέοντο sc. νηῶν. Cf. 9 515: ἰππόθεν ἐκχύμενοι. μ 306: ἐξαπέβησαν νηός. Θ 329: ἔκπεσε χειρός etc.). Denique 5) V. 1232: φήσει γὰρ [sc. Κλέων] ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν | καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελαῖν aut consilio Ar. Cleoni utpote in convivio versanti (1219 sqq.) elatiorem tribuit sermonem aut leni mutatione καὶκ pro καὶ scribendum est (cf. Eq. 699: εἰ μὴ σ' ἐκφάγω | ἐκ τῆσδε τῆς γῆς — quae sunt verba ejusdem Cleonis, Eq. 796. L. 575. N. 123. 802. Pl. 430. 463).

Diversa est ratio verborum removendi cum praep. ἀπό compositorum, quibus Ar. nonnumquam etiam simplicem gen. addidit non solum ubi tragicorum s. lyricorum poetarum sermonem imitatur: Ach. 449: ἀπελθε λαῖνων σταθμῶν. 450: ἀπωθοῦμαι δόμων. 456: ἀποχώρησον δόμων. N. 288: ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον ἀθανάτας ἰδέας. 705: ὕπνος

ἀπέστω ὀμμάτων, sed etiam ubi vulgarem sermonem non excedit: V. 384: ἄρ' ἀπαλλαχθεῖτε μου; Av. 940: ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται (Pl. 66: ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ). E. 1046: ὃ γλυκίτατον τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου. Ach. 582: ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα. 1120: φέρε τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοῦλυτρον (Av. 674: ἀπολέπειν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα).

Verbis cum praep. σύν compositis Ar. sine ullo 46 intellectus discrimine modo μετά c. gen. addidit modo simplicem dat., qui tamen longe praevalet: μετά enim 10ies vides: Ach. 277. Eq. 229, 597. N. 475. P. 816. 1116. L. 1221. Th. 432. E. 1095. Pl. 504, dativum 54 locis: Eq. 478. 1287. 1325. 1333. N. 1404. V. 475. 885. 1187. 1222. 1256. 1273. 1460. P. 416 sq. 708. 1356. Av. 414. 415. 419. 650. 705. 857. 1098. 1486 bis. L. 142. 182. 246. 404. 540. 843. 1088. Th. 158. 975. 1061. R. 81. 868 sq. 959. E. 38. 340. 619. 622. 861. 869. 898. 1009. 1104. Pl. 43. 321. 437. 775. frg. II. 1177 bis (praeterea constanter ubi refertur ad objectum enuntiati: Av. 701. Th. 891. Pl. 853). Nusquam vero Ar. praep. σύν repetivit ut e com. Cratin. 1: ἡῆχον σύν ἀνδρὶ θεῖῳ — Κίμωνι — αἰῶνα πάντα συνδιατριψεῖν (in lex. Passow. II. 2. 1690 errore affertur συνδ. τινί), e tragicis Eur. Heracl. 26 sq.: ἐγὼ δὲ σύν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις | καὶ σύν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς, quibus duobus locis manifesto convincitur foede errasse Cobetus qui N. L. 464 tamquam pontifex ex cathedra illam structuram omnino a veteribus abjudicavit („nusquam σύν repetitur“). Itaque non mutandi sunt 5 loci Xenophontis praep. σύν amantissimi (v. Mommsen. progr. schol. Francof. 1874), qui solus ut videtur e scriptoribus Atticis illam structuram admisit apud verba συστρατεύεσθαι An. V. 6, 24. VII. 3, 10. Hell. II. 4, 36. συστρατοπεδεύεσθαι: An. II. 4, 9. συνεισπίπτειν An. VII. 1, 18 (μετά τινος Ar. E. 1095). Eadem ratione verbis cum praep. σύν compositis ἅμα c. dat. addiderunt Eur. Tr. 801: συναριστεῖν ἅμα τινί. Hdt. V. 79: συνδιαφέρειν τι ἅμα τινί (μετά τινος Ar. Eq. 597). Aeschin. I. 56: συμπλεῖν ἅμα τινί. Aliter se habent Soph. Tr. 1237: συν-

ναίειν τινὶ ὁμοῦ et Eur. Hel. 104: *ξινόλλυσθαί τινι ὁμοῦ* (cf. Soph. Tr. 719 sq.) ubi ὁμοῦ adverbium est per pleonasmum additum, dat. autem pendet ex ipso verbo.

47 In verbis quae sine ullo intellectus discrimine modo cum praep. *εἰς* componuntur modo cum praep. *ἐν*, Ar. pariter atque ceteri com. *ἐν* longe praetulit. Sunt autem haec fere verba:

1) *ἐμβαίνειν* 5ies vides: Av. 202. 266. R. 188. 190. 1407 (Herm. 12. Stratt. 66. Men. 23. mon. 356), *εἰσβαίνειν* ter: Ach. 745 (in oratione Megarensis). Av. 208. L. 755 (Eupol. 42. Alexid. 115. Xenarch. 4). Mirum iudicium tulit Mein. qui quidem Av. 202 et 266 *ἐμβαίνειν* in *ἐσβαίνειν* mutavit (266 certe in adn. cr.: „*ἐσβάς*, vulg. *ἐμβάς*“ — in ipsis verbis poetae tamen errore *ἐμβάς* reliquit): sane tribus illis locis Av. 202—208—266 quippe qui sibi respondeant (*ἐς τὴν λόχμην*), concinnitatis causa unum idemque compositum restituendum est, at facile intelligitur potius uno loco — 208 — *ἐσβαίνε* in *ἐμβαίνε* mutandum esse, praesertim quum prorsus ejusdem corruptelae exemplum occurrat R. 190, ubi quum 188 antecedit omnibus libris traditum *ταχέως ἔμβαίνε*, R. V. perperam praebent *ἐσβαίνε* (V. *εἴσβ.*) δῆ, quod improbandum esse rectissime jam monuit Fritzschi (cf. adn.) probatus recc. edd.

2) *ἐμβάλλειν* Ar. 39ies dixit: Ach. 573. 679. 1077. Eq. 377. 602 bis. 1083. 1362. N. 1450. 1460. V. 200. 331. 481 (*παρεμβ.*). 554. P. 223. 249. 258. 609. 631. 701. 1307. 1312. Av. 1143. 1146. L. 246 (*ξυνεμβ.*). 562. 1223. Th. 222. R. 206. 574. 754 et 789: *τὴν δεξιάν τινι* „dextram injicere“ (= *τὴν χεῖρα* V. 554; cf. Diphil. 43). E. 405. 717. Pl. 1109. frg. 10. *τί τινι* „in caput alcjs injicere, dejicere alqd“: Ach. 511. N. 1489. V. 204 (cf. *ἐμπίπτειν εἰς τι* N. 378. L. 309 = *τινὶ* N. 384. V. 203. Pl. 180. Hdt. VIII. 37. Theogn. 869. = illabi Hor. C. III. 3, 7), ceteri com. 17ies (v. Ind.), qui idem nusquam dixerunt *εἰσβάλλειν*, quod apud Ar. ter occurrit; procul dubio corruptum ex *ἐμβάλλειν* V. 1056: *τὰ νοήματα σώζουσ' ἀντῶν* (sc. *τῶν ποιητῶν*) *ἐσβάλλετ' ἐς τὰς κιβωτοὺς μετὰ τῶν μύλων*; neque vero Ach. 762 in oratione Megarensis nec P. 746 in tetr. an., quibus

duobus locis significat „incursionem facere“, quod tamen in trimetris in sermone attico Ar. pariter atque Antiph. 205 et Diph. 43, 29 ἐμβάλλειν dixit: P. 701 (ubi numeris etiam εἰσέβαλον admittitur) et Ach. 1077, quo altero loco Blaydes. εἰσέβαλον scribi jussit, quod apparet improbandum esse, etsi Ar. „incursionem“ εἰσβολήν dixit Eq. 597 in tetr. tr., ut „aditum“ Ach. 1075. Eq. 857. E. 1107 et metaph. „initium“ (schol. ἀρχή, ἀφορμή) R. 956. 11⁴ (cf. Antiph. 190. Men. 195 [Com. V. p. CCLII]), contra „impetum“ ἐμβολήν frg. 496 (ut Eubul. 75): cf. ἐμβολος frg. 3¹1. — Ceterum constanti consuetudine videntur Attici dixisse ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλλειν: cf. Eq. 1362. N. 145'. R. 574. Pl. 1109. Alexid. 152. Pl. Gorg. 516 E. Xen. Hell. I. 7, 20. (Bk. Anecd. p. 219. Schol. Ar. E. 1089. Pl. 431). Theophil. 12: ἐμπεσεῖν εἰς Λαίδα — ἢ Βάραθρον. Thucyd. (qui alias verba cum ἐν praep. composita non cum praep. εἰς, sed cum dat. construere solet, quare Herwerd. Anal. cr. p. 4 Π. 48, 2 ἐς τὴν πόλιν ἐνέπεσε mutari jussit in ἐσέπεσε) I. 134, 4: καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν ἐς τὸν Καιάδαν οὐδ' ἔπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν (at II. 67, 4: ἀπέκτειναν πάντας καὶ ἐς φάραγγας ἐσέβαλον et ibid. τοὺς ἐμπόρους ἀποκτείναντες καὶ ἐς φάραγγας ἐσβαλόντες, ubi tamen nonnulli codd. praebent ἐμβαλόντες, quod nescio num sit reponendum ut altero loco ἐνέβαλον). Herodotus vero, quippe qui omnino verbo ἐμβάλλειν prorsus abstinerit, VII. 133 dixit: ἐς τὸ βάραθρον — ἐς φρέαθ ἐσβαλόντες.

3) εἰσδύεσθαι „irrumperе, irrepere“: Pl. 204 (Antiph. 118. Anaxil. 33. Xenarch. 4. Apollod. Car. 23), ἐνδύεσθαι: V. 1020 (Sannyr. 8. Philem. min. 1).

4) εἰσπίπτειν bis: Eq. 468: εἰς τὸ βουλευτήριον. E. 1095: συνεισπίπτειν (εἰς τὴν οἰκίαν), in frg. com. ter (Cratin. min. 12. Men. 533. Apoll. Car. 23); ἐμπίπτειν 11 ies (10ies in frg. com.): V. 121: εἰς τὸ δικαστήριον; „insuper in aliquid“ s. „ad aliquid“ (auf, an): εἰς τι: N. 378. L. 309. τινί: N. 384. V. 203. Pl. 180; metaph. λόγος ἐμπίπτει „sermo incidit“ L. 858 (Antidot. 2). κακὸν ἐμπίπτει τινί: L. 997 (ἔλεος Philippid. 9). λόγοις ἐμπίπτειν R. 903, 945. — ἐπεμπίπτειν P. 471.

5) εἰστιθεῖναι ter: R. 1386. 1394: εἰσέθηκε, 1388:

εἰσέθηκας (cf. εἰσήνεγκε 1405), nusquam in frg. com.; ἐν-
τιθέσθαι 10ies (Pherecr. 41. 89. 149. Alexid. 126. 181);
Ach. 290. Eq. 51 (med. ἐνθού „sume offam“ — cf. ἐνθεσις
Eq. 404. Ind. com. p. 371). 717. 1369 (ἐντεθεῖς ἐν καταλόγῳ
sc. τῶν ὀπλιῶν). N. 59. V. 1161. P. 1243 (infigere). Av. 1003.
R. 973. E. 346.

6) εἰσπνεῖν „adflare“: δάδων αὔρα τις εἰσπνευσέ με
R. 314 (metri causa), ἐμπνεῖν frg. 303: οἶον ἐπέπνευσ' ὁ
μιαρὸς φασκωλὸς μοι τοῦ μύρον (= προσπνεῖν R. 337: ὡς
ἦδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν). Cf. V. 912: ἔμοιγέ τοι
τροπὸν κάκιστον ἐνήργηγεν (Ach. 351: ἐντιλᾶν τινί τινος).

7) ἐνάλλεσθαι: R. 39 „(fores) insultare“ (cf. Soph. O.
T. 1260). V. 1305: ἐνήλλετο (praetulerim quod conj. Lenting.
ἀνήλλετο), εἰσάλλεσθαι Eubul. 8 (ἀσπὸν εἰς μέσον | κατα-
θέντες εἰσάλλεσθε — Suid. s. ἀσκολιάζειν c. metr. ἐνάλλεσθε).

8) ἐγκρούειν: παιτάλους εἰς τὸν τοῖχον V. 131: „pulsare
choream“ R. 374 (cf. 330: ἐγκατακρούων), εἰσκρούειν: frg.
263 e conj. Mein. (II, 298): codd. ἐκκρουσαμένους τοὺς πύν-
δακας (an ἐγκρουσαμένους?). Pherecr. 104: τῆς χοίνικος τὸν
πύνδακ' εἰσέκρουσεν — qui solus videtur hoc verbum usurpasse.

9) ἐνδέχεσθαι „accipere, recipere“: λόγους Eq. 632.
Th. 1129 (λόγ. εἰσδ.: Pl. Reip. VIII. 560 D), οὐκ ἐνδέχεται
„fieri non potest“ Diphil. 32 (cf. Ast. lex. Pl. I. 641. 711),
εἰσδέχεσθαι „admittere“ Ach. 392: σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ
εἰσδέξεται (Suid. οὐ προσδέξεται, Cobet. Mein. οὐχὶ δέξεται
quod videtur probandum ell. frg. 318: ἀγὼν πρόφασιν οὐ
δέχεται. Pl. Crat. 421 D: οὐ μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέ-
χεσθαι [de quo l. errat Müller.]. Zenob. II, 45).

ἐγκυλίνδειν vero quod dixit Pherecr. 149 (ἐαντόν ἐγ-
κυλῖσαι πράγμασιν) Ar. non usurpavit, sed εἰσκυλίνδειν Th.
651. 767 (ἐαντόν, τινὰ εἰς πράγματα), quum utroque loco
numeri ἐγκυλίνδειν non respuant.

48 Data occasione monuerim codd. Ar. in verbo εἰσφέρειν
constanter praebere formam εἰς, nusq. ἐς, et ante vocalem
(ubique flagitante metro): P. 229. L. 650. Th. 505. R. 1405.
E. 807. 810. Pl. 228. frg. 208 — et ante cons.; Ach. 893.
N. 547. V. 413. 1216. (P. 1195). L. 651. R. 850. E. 793. 866. Pl. 793.
ἀντιεσφέρειν: L. 654. εἰσφορά: Eq. 924, qui usus confirmatur

titulis Atticis qui quidem semper *εἰσφέρειν* et *εἰσφορά* habent (Wecklein. Cur. epigr. p. 59). Perperam igitur in hoc quidem verbo ante cons. ubique *έσ-* scripserunt Dind. et Mein., recte ubique *εἰσ-* Bergk. In ceteris tamen verbis compositis et in ipsa praep., ubi sequitur litera consonans, utra forma usus sit Ar. ambiguum est: codd. saepius *ές* praebent quam *εἰς*, permultis tamen locis fluctuant, accurata autem lectionum codd. notitia culpa Velseni adhuc sola in Eq. fabula non caremus. Ante vocalem vero Ar. et in praep. et in compositis constanter forma *εἰς* usus est, quod etiam post Porson. ad Eur. Hec. praef. p. LVI, Elmsl. et Dind. ad Ach. 42, Fritsch. ad Th. 657, Enger. ad Lys. 1 sq., Weckl. l. c. p. 59 sq. accuratius illustrare juvabit.

1) In praep. ipsa et in adv. *εἴσω*

a) forma *εἰς* numeris flagitatur 80 locis: Ach. 28. 81. 172. 1186. Eq. 657. 663. 805. 854. 935. 1110. 1249. N. 269. 378. 384. 557. 558. 585. 702. 996. 1005. 1204. V. 123. 124. 331. 382. 402. 562. 645. 971. 1020. 1102. 1310. P. 161. 223. 536. 555. 563. 569. 585. 865. 995. 1126. 1329. Av. 436. 619. 1006. 1057. L. 585. 770. 1064. 1066. 1070. 1211. Th. 531. R. 69. 364. 731. 877. 1350. E. 12. 270. 289. 352. 490. 674. 675. 740. Pl. 361. 411. 493. 621. 874. 899. 919. 1088. frg. 169. Ger. 8 Bgk. inc. 55 Bgk. 100 Bgk. bis.

b) non flagitatur 49 locis: Eq. 90. 147. 193. 915. N. 508. 853. 1180. V. 1444. P. 367. 879. 966. 1022. Av. 805. L. 188. 190. 725. 743. 915. Th. 265. 452. 457. 651. R. 118. 172. 185. 1262. 1479. E. 62. 101. 511. 711. 728. 819. 1047. 1059. Pl. 52. 231. 235. 768. 983 bis. 998. 1012. 1201. frg. 6. 15. 205. 471. inc. 60 Bgk. —

quibus 129 locis fere omnibus codd. omnes *εἰς* praebent (P. 161: R. V. c. metr. *ές ἀνάξ.* P. 536: *εἰς ἀγρόν* R. V. B. C., vulg. *ές ἱπνόν* c. metr. V. 382: *έσω* Ven. c. metr. P. 966: *ές έσπέραν* vulg., *εἰς* cod. Victor. E. 1047: *ές έσπέραν* vulg., *εἰς* B [Pl. 998. 1201: *εἰς έσπέραν* omnes codd.], P. 367: *ές ἀντίκα μάλα* codd. omnes, Mein. [v. infra]. L. 725: *ές Ὀρσιλόχον* codd. omnes, Mein. [v. infra]).

c) 10 tantum locis numeris postulatur forma *ές*: at hi loci omnes excusationem habent partim a dialecto non

Attica: Jonica frg. 460 (trim.): ἐς Ἐφεσον, οἱ δ' ἐς Ἀβυδον (ubi quum forma ἐς prorsus necessaria sit, concidit Bergkii lacunam statuentis conjectura: εἰς Ἐφεσον..... | οἱ δ' εἰς Ἀβυδον), partim ab elatiore fereque tragico genere dicendi: P. 139 (trim.): ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάρους (de producta ante γρ vocali contra Ar. usum v. adn. Richteri, Kock, et Teuffel, ad N. 320). Th. 1122 (trim.): πεσῶν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος. R. 1352 (lyr.): ὁ δ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα (R. ἐπ'). Th. 1149 (lyr.): ἤκατε δ' εὐφρονες Ἰλαοὶ | πότιναι ἄλσος ἐς ὑμέτερον. L. 786 (lyr.): γείγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν (εἰς c. m. R. Aug. Junt. Voss. apogr., fortasse omnes codd.). E. 959 et 967 (lyr.): καὶ ποιήσον τόνδ' (τήνδ') ἐς εὐνὴν τὴν ἐμὴν ἰέσθαι. P. 947 (lyr.): νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζει (sc. τὰ πράγματα) [Dind. εἰς, cui repugnat ant. 1031: φρενὶ πορίμω τε τόλμῃ];, ubi tamen nescio num sit scribendum ἐπ' ἀγαθὰ μεταβ. cll. N. 588 sq.: φασὶ — ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ' ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. Th. 725 (lyr.): τάχα δὲ μεταβαλοῦσ' ἐπὶ κάχ' ἑτερότροπά τις σ' ἐπέχει τύχη (sed Pl. Reip. II. 381 B: μεταβάλλειν αὐτὸν εἰς τὸ βέλτιον); certe ἐπὶ in εἰς corruptum vides N. 704: ἐπ' ἄλλο πῆδα νόημα φρενός (R. C., cett. ἐς vel εἰς). Eadem ratione ἐς excusatur frg. 471: ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπύχω κόρω, | Ἄρης κατέσκηψε, ubi tamen numeris etiam εἰς admittitur.

Inde apparet R. 186: τίς εἰς τὸ Ἀθήνης πεδίον ἦ' ὄνον Πόκας; (sc. βούλεται) e cod. Barocc. per synicesim (Krüg. II. 13. 6) scribendum esse ἦ' εἰς ὄνον Πόκας (etsi ἐς ad elisionem commodius est: Wecklein. l. c.), deinde frg. 6 quum praep. exciderit in codd. Benth. perperam restituisse: ἐγὼ δ' ἰὼν | πέψω πλακοῦντ' ἐς ἐσπεραν χαρίσιον, quum numeri εἰς non respuant, tum perperam Mein. codd. secutum scripsisse P. 367 (trim.): ἐς ἀντίκα μάλα et L. 725 (trim.): ἐς Ὀρσιλόχον, quum neutro loco ἐς numeris flagitetur, denique rejiciendam esse conj. Hermanni Eq. 1336 pro ἐγὼ poetam ἔσω scripsisse censentis (v. Wecklein. l. c.).

2) In compositis a) εἰς numeris flagitatur 94 locis: Ach. 11. 14. 202. 725. 839. 916. Eq. 4. 599. 655. N. 195. 326. 546. 782. 804. 996. 1212. V. 177. 500. 560. 579. 606. 687.

774. 826. 842. 891. 1008. 1283. 1499 P. 49. 229. 260. 288. 427. 746. 840. 1050. 1207. 1219. 1302. Av. 296. 646. 647. 656. 1524. L. 246. 636. 650. 779. 867. Th. 395. 495. 505. 597. 877. 905. 930. 1075. 1150. R. 314. 503. 507. 512. 517. 550. 669. 812. 959. 972. 981. 1386. 1388. 1394. 1405. E. 807. 810. 925. 986. 1037. Pl. 228. 231. 234. 237. 242. 249. 406. 762. 791. 872. 957. 1088. 1168. frg. 246. 343.

b) non flagitatur *εἰς* 28ies; Ach. 379. 970. Eq. 661. N. 125. 498. 499. 543. 845. 1149. V. 107. 130. 840. 847. P. 73. 1296. Av. 278. 642. 1173. 1209. 1669. Th. 651. R. 518. 520. E. 983 bis. Pl. 1091. 1094. 1183; ubique fere codd. omnes praebent *εἰς* (N. 543 solus Ven. *ἐσῆξε*. Av. 642: *ἐσέλθεται* Ald. 1173: *ἐσέπτει* R. V. I. A. 1669: *ἐσίγαγ'* R. V. Ald.).

c) frg. 75: *πῶς ἐσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον*; rideri videtur Eur.; dubitatur tamen et de numeris (codd. Athen. III. 95 D praeter unum A; *εἰσίδω*, unde Dind. trim. constituit, Bergk. ap. Mein. II. 1138 ex A versum dochmiacum) et de verbis ipsis (H. Jacobi conj. *πῶς ἐσθίω τὸ ῥύγχος ἔτι κεκαυμένον*);

d) Itaque procul dubio qui jam soli restant 2 loci, quibus *ἐσ-* numeris postulatur, corrupti sunt iudicandi, quippe quibus *ἐσ-* prorsus nullam habeat ab oratione excusationem:

1) V. 147 (trim.): *αἰτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἢ τηλία*; (*εἰ σέρρειν* metro postulatum vides Eq. 4. Th. 1075), ubi quum R. Junt. Phot. s. v. *ἐσ-* omittant, hh. docti varia proposuerunt; Elmsl. (ad Ach. 42) Bergkio probatus: *αἰτὰρ οὐκέτι ἐρρήσεις γε, ποῦ 'σθ' ἢ τ.* (fortasse respiciens ad 126: *οὐκέτι αὐτὸν ἐξεφρείομεν*), Dind. Hermann. (in schedis): *αἰτὰρ οὐ γὰρ ἐρρήσεις γε, ποῦ 'σθ' ἢ τ.* (cf. Ach. 487) probati Mein. et Weckleinio l. c. p. 69, denique Fritzsche ad Th. 657: *αἰτὰρ οὐκ ἀπερρήσεις γε· ποῦ 'σθ' ἢ τ.*; Mihi tamen propter significationem verbi *ἔρρειν* (de qua cf. Valck. ad Eur. Hipp. 793. Kock. ad N. 789. R. 1192) aptius videtur statuere Philocleonem qui illa dicit cum exsecratione jubere patrem in aedes redire quam negare eum esse evasurum: itaque proposuerim potius: *αἰτὰρ οὐ κάτω 'ρρήσεις γε*; (cf. V. 278: *κάτω κύπτων*. frg. 349: *κύψασα κάτω = κατακύπτειν* frg. 554. *βλέψον κάτω — βλέπε ἄνω* Av. 175 = *ἀναβλέπειν* Pl. 676; de aphaeresi v. p. 18) vel, quod tamen exemplis con-

firmare non possum (cf. tamen Eupol. 234: *ὡς μάλιστα ἀνήρ-
ρησα*, quod v. compositum hoc uno l. occurrit): *ἀτὰρ οὐ
κατερρήσεις γε*; (schol. *ὡς ἂν τῷ καπνῷ φησὶν, οὐκ εἰσε-
λεύσει μετὰ φθορᾶς*; [in R. glossa est: *οὐκ εἰσελεύσῃ*]. Phot.
μετὰ βίας εἰσελεύσῃ. Cf. L. 1240: *οὐκ ἐρρήσετε*; P. 500: *οὐκ
ἐς κόρακας ἐρρήσετε*; Cratin. 126: *οὐκ ἀπερρήσεις*; Pher. 68,
Amips. 23: *ἔρρ' ἐς κόρακας*. N. 783, P. 1294, E. 169, Plat.
163: *ἄπερρε*. V. 1329: *εἰ μὴ ῥρήσετε*); sequitur autem statim
v. 148: *δύον πάλιν*.

2) Altero loco Th. 657 (tetr. an.): *χρὴ — | ζητεῖν εἴ ποῦ
κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε καὶ περιθρέξαι | τὴν πύκνα
πᾶσαν* codd. praebent c. metr. *εἰσελήλυθε*, quod in *ἐσελ.*
primus correxit Bentl.; idem proposuit *εἰσήλυθε* quod nullo
modo ferri potest, etsi non displicuit Porsono: „neque enim si
recte habet *ἦλυθον* in lyr. versu Av. 953, ideo etiam tolera-
bile est in anapaestis“ (Fritzschn.). Elmsl. ad Ach. 42 conj.
εἰσηλυθεν, quod Dindorfio, etsi *ἐσελήλυθε* defendi possit in
anap., tamen longe probabilius videtur. At aor. minus ac-
commodatus est sententiae quam perf., quippe quia signifi-
cetur status ex actione ingrediendi profectus. Itaque Fritzschn.
simul aurium convicium in *ἐσελήλυθε* deprehendere sibi visus
scripsit *ἀνελήλυθε* cll. 281. 585. 623. 1045. Engerus vero
(qui recte aurium convicium accedere negat) et Wecklein. l.
c. *ἐσελήλυθε* (quod retinuit etiam Mein.) h. l. ut in ana-
paestis nihil habere censent offensionis, quod mihi tamen
non persuaserunt, consideranti Ar. in dim. et tetr. an. 10 ies
ante nomina quae a vocali incipiunt, 8 ies in compositis se-
quente vocali *εἰς* ita posuisse, ut numeri *ἐς* respuant: N.
269. 996. 1005. V. 562. P. 161. Av. 619. R. 364. E. 674.
Pl. 493. frg. inc. 100 Bgk. — N. 996. V. 382. 402. 560. 579.
606. 687. P. 746. Itaque me iudice aut e conj. Fritzschnii
ἀνελήλυθε scribendum est aut quod ipse excogitavi *εἰσήκει*
(cf. *εἰσήκοντα* V. 606. *μεθήκω* Eq. 937. E. 534. *προήκων* N.
513), ut statuatur *εἰσελήλυθε* ex interpretamento irrepsisse
(cf. Pl. 1190 ubi omnes codd. praebent *ἦκων* praeter unum
Ven. e quo solus Bergk. sine causa recepit *ἐλθών*).

Rejiciendas autem esse apparet conjecturas Brunckii Eq.
970 scribi iubentis *καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιών, ἔν' οὐτοσί |*

αὐτῶν ἀκούση (R. *ἰών*, B. *ἰών* suprascripto *εἰς*, A. C. V. Γ. Δ. Θ. *εἰσιών*: quod manifesto irrepsit ex interpretamento), Hirschigii V. 1088 conjicientis: *εἴτ' ἐσεπτόμεσθα θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους* (R. *εἶτα δ' ἐπόμεσθα*, V. *εἶτα δ' ἐπόμεσθα*, cett. *εἶτα δ' ἐσπόμεσθα*) — *εἰσέπτειτο* vides Av. 1173; poterat certe *ἐπεπτόμεσθα* (cf. Av. 48. 118) —, denique Meinekii (Vind. p. 12) Ach. 685 *ἐαυτῷ* quod sensu caret in *ἐσάττων* (ante eum Hamak. *ἐσάττει*) mutandum esse censentis, quo loco ab interpretibus miserrime tractato (de quo fortasse alio l. accuratius disputare licebit) potius *ἐπάρτων* scripserim cl. Ach. 1171 (*εἰσάρτειν* „irrumperere“ vides N. 543. 996).

Jam quum demonstratum sit Ar. ante voc. *ἐς* consulto fugisse et semper *εἴσω* dixisse (cf. etiam Elmsl. Mus. Cantabr. I. 180. ad Med. 88. Ellendt. lex. Soph. I. 453. Mein. Vind. p. 67) non possum non consentire cum Weckleinio cui l. c. consentaneum videtur poetam etiam ante cons. plerumque *εἰς* usurpasse, quum probabile sit tragicos *ἐς* praeferre solitos esse, quod et ad urbaniores et ad antiquiores usum pertinuisse videatur. Omnino autem crebriorem fuisse apud Atticos formae *εἰς* usum inde colligi potest, quod in certis quibusdam locutionibus (*ἐς κόρακας*, *ἐς μακαρίαν*) decurtatam formam *ἐς* legitimam fuisse diserte testatur Helladius in Phot. bibl. 535, 6, 2 — quem usum (neglectum a Kockio in adn. ad Av. 28) optimi Ar. codd. cum fide exhibent: *ἐς κόρακας*: Ach. 864. Eq. 892. 1314. N. 123. 133. 646. 789. 871. V. 51. 458. 835. 852 [*εἰς* Rav.]. 982. P. 19. 117. 500. 1221. Av. 28. 889. 990. Th. 1079 bis. R. 187. 189. 607. Pl. 394. 604. 782. frg. 80. 512 (cf. Pher. 68. Amips. 23. Nicoph. 2. Antiph. 195. Alexid. 93. Men. 864. Hipparch. 1). *ἐς μακαρίαν* (*ἄπαγε*): Eq. 1151 [super *ἐς* scripsit in Γ sec. γρ. καὶ *εἰς*] (cf. Antiph. 234. — Ar. R. 85: *ἐς μακάρων ἐνώχίαν*); add. *ἐς κεφαλήν* (*σοι*): Ach. 833. N. 40. P. 1063. Pl. 526. 650. 651 (cf. etiam Reisig. Conj. p. 252).

Denique moneo falsissimum esse quod Fritzsche, ad Th. 657 contendit, quum qui post Aristotelem vixerint *εἰς* et *ἐς* in exiguo posuerint discrimine, Menandrum ne dubitasse quidem umquam utrum *εἰς* an *ἐς* praestare videatur, quare

improbat conj. Elmsleji in Men. frg. 22: ὅταν δὲ τοῦμόν ἐσίδω χωρίον scribendum censentis ἐπίδω. Constanter enim Men. et in ipsa praep. et in compositis ante voc. usurpavit formam εἰς, et ita ut numeris flagitetur (64. 83. 98. 116. 237. 393. 505. 518. 538. 572. 585. 816. mon. 364. 675. 699. εἶσω: 530), et ubi numeri εἰς non respuunt ([178]. 196. 334. 353. 390. 476. 572. 578. 708. [838]), formam εἰς ne ante cons. quidem usquam videtur admisisse (66. 112. 162. 164. 195. 227. 229. 237. 238. 263. 279. 313 bis. 337. 350. 354. 386. 393. 396. 397. 409. 416. 454. 470. 504. 505 bis. 512. 519. 525. 526. 533 bis. 538. 543. 569. 582. 643. 688. 708. 787. 816. 864. 1015. 1028). — Neque minus constanter ceteri et antiq. et med. et novae com. poetae ante voc. sola videntur usi esse forma εἰς: certe H. Jacobi in ind. com. dict. [cui tamen noli nimiam fidem habere: e. c. e Men. locis supra allatis 27 omisit 8] s. praep. εἰς et comp. 28 antiq., 49 med., 34 nov. com. (praeter Men.), 3 anon. com. frgg. locos congressit, quibus εἰς vides ante voc., plerumque numeris flagitatum, ab altera parte autem omnino 4 tantum locos, quibus εἰς numeris postulatur: at 1) Hermipp. 8: φέρε νιν ἀγγίλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω Suid. s. ἀγγίλαι et grammatici Bekk. p. 328, 25 cod. Seguer. praebent ἐγώ, quod recte praetulit Elmsl. ad Med. 88, 2) Phryn. 2 quae tradita sunt sine sensu: ἦν ἔσωθεν γῆν τε μή recte emendd. Mein. et Dind. ita: ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μή, 3) anon. frg. 182: ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν procul dubio Sophoclis est (v. Leutsch. ad Diogen. IV. 49): restat igitur solum 4) Eubul. frg. 40 ap. Ammon, diff. verb. p. 50: ἔσω — ἀντί τοῦ ἔνδον. Εὐβουλος: ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτε τις γέρων ἔσω, δέον εἰπεῖν ἔνδον: at huic testimonio, praesertim quum verba poetae vehementer corrupta sint, prorsus nullam censeo habendam esse fidem: constanter enim omnes com. (23 locis) εἶσω de motu usurparunt qui fit in interiora (Ar. Eq. 1110. 1249. N. 508. 853. V. 382. 402. 971. 1444. P. 1020. Av. 436. 1057. L. 1066. Th. 265. R. 1479. E. 511. Pl. 231. 768. 1088. Cratin. 384. Theopomp. 70. Alexid. 85. Men. 530. Euphron. 10): perperam enim Ar. Av. 1057: ἀπίομεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενὶ | θύσοντες εἶσω τοῖς θεοῖσι τὸν

κράγον Brunck. conjunctis verbis θύσ. εἶσω vertit „intus sacrificaturi“: immo εἶσω pertinet ad ἀπίωμεν (= εἰσίομεν), cujus liberioris vocabulorum collocationis haud pauca apud Ar. exstant exempla: cf. Ach. 98 sq. N. 1148 sq. P. 77. 111 sq. L. 390. Th. 811 sq. E. 490. 683. Pl. 119. 204 sq. 356 sqq. frg. 512: οὐκ εἶ λαβὼν θύραζε τὰ ψηφίσματα καὶ τὴν ἀνάγκην ἐς κόρακας ἐντενθενί; add. Kock. ad Av. 95. Bamberg. progr. schol. Berol. 1869 ad Pl. 204 sq. — Huc pertinet etiam:

P. 710 sq.: ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνον τί σοι δοκῶ, | 49
 ᾧ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας; cujus l. sententiam me judice nec veteres nec recc. interpretes perspexerunt. Schol. quum interpretetur: οἱ διὰ χρόνον ἐσθλιότες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς· ἐπεὶ οὖν ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη (i. e. Ὀπώρα ἢ πόρνη) πρὸς ἀμφοτέρω ἐπαιξεν — conjungit inter se διὰ χρόνον κατελάσας quod significare putat συνεχῶς συνουσιάζας „per aliquantum temporis, aliquantisper, aliquamdiu concumbens“: at haec significatio praep. διὰ (quam vides in formulis δι' ἡμέρας „per totum diem“: V. 485. P. 56. R. 260. 265. E. 63. δι' ἡμ. ὄλης: P. 27. ἀεὶ δι' ἡμ.: N. 1053 [= δι' ἡμέρας ὄσημέραι: Hermipp. 1 „quotidie totumque per diem“ = ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας: Amphid. 42]. διὰ νυκτός: frg. 118. δι' ἔτους: V. 1058. δι' ἐνιαυτοῦ: frg. 476. διὰ παντός ἀεὶ: P. 399; cf. Ind. com. dict. p. 304) prorsus aliena est a locutione διὰ χρόνον, in qua διὰ potius distantiam et intervallum indicat „post aliquantum temporis“: v. P. 570. V. 1252 (cl. 1476). L. 904 (cl. 899). Pl. 1055 (cl. 1045). Pherecr. 126. Telecl. 41 = διὰ πολλοῦ χρόνου: V. 1476. Pl. 1045. Men. 22 (qua de praegnanti vi vocis χρόνος cf. Froberg. ad Lys. I. 12. 15. XXXII. 5). — Jam vero quod Brunck. vertit „numquid detrimenti capturus tibi videor, si longo post tempore Oporam subagitavero“ ratione carere facile apparet. Denique Dindorf. probatus Richtero διὰ χρόνον cum verbo βλαβῆναι conjungi vult, ut sententia haec sit: „an tibi videor aliquo tempore interjecto damnum habiturus?“, quod admodum mire dictum est. Quid voluerit poeta intelligitur ex eis quae Mercurius respondet prorsus neglecta ab inter-

pretibus: οὐκ εἴ γε κικεῶν' ἐπιπίοις βληχονίαν, in quibus quum εἴ c. opt. aor. actionem significet tempore praeterito iteratam (Krüg. I. 54. 12. n. 5): „si quotiescunque cum Opora concubueris re patrata (ἐπι-) biberis misturam“ (cf. schol. 1169), necesse est διὰ χρόνον conjungatur cum v. κατελάσας et ita quidem ut significet „interdum“ (von Zeit zu Zeit), qua eadem distributiva fere vi e. c. Soph. dixit Phil. 759: μή με ταρβήσας προδοῖς: ἤκει γὰρ αὐτῆ [sc. ἡ νόσος] διὰ χρόνον „von Zeit zu Zeit, in Absätzen“ Schneidew. (cf. etiam Alexid. 215: δι' ἡμέρας πέμπτης „quinto quoque die“. Eubul. 93: διὰ δωδεκάτης ἡμέρας. [Ar. Pl. 584: δι' ἔτους πέμπτον „quinto quoque anno“ — qui v. tamen procul dubio spurius est: v. Bamberg. progr. schol. Berol. 1869 p. 33]). Non opus esse autem transpositione verborum: ἄρ' ἂν βλαβῆναι σοι δοκῶ τι διὰ χρόνον | — τῆς Ὀπώρας κατελάσας; satis superque docent loci supra congesti.

50 Ex adverbis in -θεν exeuntibus quae apud Ar. 22 inveniuntur: πρόσθεν ἔμπροσθεν, ὀπισθεν ἐξόπισθεν, ἄνωθεν, κάτωθεν (N. 231. 1281. Av. 1140. 1562. P. 313), ὑπένερθεν (N. 977. R. 1067), χαμᾶθεν (V. 49. frg. inc. 61 Bgk.), ἔνδοθεν, ἔξωθεν (N. 974), ἄνωθεν (Av. 1184. Pl. 674), ἔνθεν (Av. 748. L. 625. R. 826), ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν, αὐτόθεν (Ach. 116. Eq. 330. E. 246), διχόθεν (P. 477), πανταχόθεν (L. 1007), οἴκοθεν (N. 268. P. 522. Pl. 803), ἔωθεν (Ach. 278. N. 1195. Av. 147. 1287. Th. 375. 494. Pl. 1121), θεόθεν (P. 944 lyr., Plat. frg. 168 hexam.; est Homeri et tragg.), μητρόθεν (Ach. 478), δήπουθεν (V. 296. P. 1019. Av. 187. Pl. 140), totidem 22 in frg. com. (praeter illa etiam ἐπίπροσθεν, ἀγρόθεν, θύραθεν, πόρρωθεν, nusquam vero ἄνωθεν, ὑπένερθεν, διχόθεν, μητρόθεν), 5 tantum nonnumquam etiam ν littera finali abjecta occurrunt (cf. in universum Lob. ad Aj. 441. Krüg. I. 11. 14. n. 2. II. 9. 4. n. 3 et 4): πρόσθε ἔμπροσθε (ἐπίπροσθε), ὀπισθε ἐξόπισθε, ἄνωθε.

1) Quum ἄνωθεν 15ies inveniatur apud Ar., 6ies in frg. com. (ante voc.: V. 817. P. 225. 821. Av. 844. 1509. 1526. 1551. Th. 1181. E. 1103. Lysipp. 1. Metag. 6. Philem. 75. Apoll. Car. 3, ante cons., nusquam metro postulante: Ach. 433. Eq. 313. V. 204. P. 1243. Av. 1002. 1522. Alcae.

19. Eubul. 90), formam decurtatam solus Ar. semel admisit in cant. anap. E. 698: ἄνωθ' ἐξ ὑπερφύου.

2) ὀπισθεν vides ante voc. V. 1376. Av. 299. Th. 158. E. 482. Cratin. 22. Anaxandr. 34, in fine versus (sequente vocali ab initio proximi v.) V. 1327, ante cons.: metro flag. Pl. 1209, non flag. L. 1170. Eupol. 344 (fluctuant codd. Et. M. 529, 8 inter -εν et -ε), nusquam ὀπισθε, quod tamen restituendum videtur E. 482 (tetr. jamb. chori), ubi quum μή πού τις ἐκ τοῦπισθεν ὦν τὸ σχῆμα παραφυλάξῃ ferri vix possit, Mein. Vind. p. 194 proposuit ἐκ τοῖπισθ' ἰών, quamquam etiam alia possunt tentari, velut ἐκ τοῦπισθ' ἰδών s. ὄρων.

3) ἐξόπισθεν vero singulis tantum locis occurrit, ante voc.: R. 286. Axionic. 1, ἐξόπισθε ante voc. ε eliso: R. 286 (in verbis Dionysi). Philem. 119. anon. 411, ante cons. metro flagitante Ach. 260. 868. Eq. 23.

4) πρόσθεν vides ante voc. ap. Ar. 6ies: Ach. 242. N. 779. L. 185. 302. Th. 645. E. 129, in frg. com. ter: Men. 578. mon. 435. Dionys. V. p. CCXXI, ante cons. metro flag. bis ap. Ar.: V. 337. 1517, in fine v. (sequente cons. ab initio proximi v.): Ach. 43, πρόσθε ante voc. eliso ε ap. Alexid. 96, ante cons. metro flag.: R. 287. Ephipp. 4. Antiph. 18. 87 [codd. c. m. -εν]. Philippid. 27, non flag. Eq. 751: ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε. χρεὶ παρέν' ἐς τὴν πύκνα et R. 287 in verbis Dionysi πρόσθε νυν ἴθι, ubi tamen quum comici omnino decurtatam formam ita tantum admittant ut numeri pleniorē respuant, πρόσθεν restituerim (litera finalis ν facillime interciderē poterat quippe quae notari soleat lineola tenui: v. Bast. diss. palaeogr. pp. 740. 762), ut jam R. 287 in verbis Xanthiae et Dionysi inter se colloquentium sibi respondeant πρόσθε et πρόσθεν (ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ πρόσθε. — πρόσθεν νυν ἴθι) ut 286 vice versa ἐξόπισθεν et ἐξόπισθ' (ἴθι). — Ceterum e scriptoribus constanter πρόσθεν dixit Thucyd. (v. Bétant. s. v.), Plato raro πρόσθε (Schneid. ad Civ. I. p. 125 sq. Ast. III. 201).

Denique 5) ἔμπροσθεν vides ante voc.: V. 871. Hagesipp. 1, 3. Damox. 3. (Dionys. V. p. CCXXI), in fine singularis v. Eupol. 68, ἔμπροσθε ante cons. flag. metro:

Hegesipp. 1, 20 (2 codd. -εν). Nicom. 1 (cod. -εν), pariter atque *ἐπίπροσθε* Antiph. 267.

- 51 E. 404 sqq.: *τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν; — σκόροδ' ὄμοῦ τρίψαντ' ὀπῶ | τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ λακωνικοῦ | σαντοῦ παραλείγειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας*. Miror neque Meinekium neque A. de Bamberg qui de h. l. disputaverunt (Vind. p. 193 — Z. f. d. Gym. W. XX. 1866 p. 223) offendisse in gen. *σαντοῦ*, quippe qui manifesto adversetur legi illi sermonis Graeci, qua genetivi pron. reflexivi, nisi forte partitiva vi accipi possunt, collocantur attributi instar aut inter articulum et nomen aut post nomen iterato articulo. Cf. Krüg. I. 47. 9. n. 12. II. 47. 9. n. 6 qui h. l. neglecto P. 880: *εἰς Ἰσθμια | σκηνὴν ἐμαντοῦ τῶ πέει καταλαμβάνω* scribi jussit *ἐμαντῶ τῶ πέει*, prorsus neglectus a recc. edd. omnibus. Eadem ratione procul dubio E. 406 scribendum est *σαντῶ παραλείγειν τὰ βλέφαρα* (antecedit dat. 402: *ὃς αὐτὸς αὐτῶ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώζετο*): et praebent dativum edd. ante Invern. et codd. (A. B. I.) praeter unum Rav., e quo Inv. primus gen. *σαντοῦ* (quem vides etiam ap. Suid. s. *γλάμων*) recepit, ortum manifesto librarii errore e pari exitu verborum quae antecedunt *τοῦ λακωνικοῦ*. — Tertio loco Ar., qui legi illi adversatur, frg. 488: *ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδαλὰς λαβὼν | τασδί κατάξον τὴν κεφαλὴν σαντοῦ λίθῳ* (Bergk. Mein. *τῆ κεφαλῆ* e conj. Dobraei, contra quam disputat Fritzs. ad Th. 1011) Krüg. II. 47. 9. n. 6 pro *σαντοῦ* proposuit *σύ σου*, quod tamen minus placet: ubi enim pron. ad subj. enuntiati refertur, reflexivo opus est, nisi forte pronomini aliqua vis tribuitur, ut in opposito (cf. Krüg. I. 51. 2. n. 1; neglexit h. usum etiam Mein. E. 406 conjiciens *σοῦ περιλείγειν τὰ βλέφαρα* et Av. 658, ubi *τούτους ἄγων μετὰ σαντοῦ* [cf. V. 1004: *σε- ἄγων μετ' ἐμαντοῦ*], quum R. et Suid. praebent *σοῦ*, C *τοῦ σοῦ* in *ἄγων μετὰ σοῦ νῦν* mutavit e conj. Köchlyi); itaque malim aut *σαντῶ*, aut *τὴν κεφαλὴν τὴν σήν* (s. *τῆ κ. τῆ σῆ*), ut statuatur *τὴν σήν* (s. *τῆ σῆ*) propter homoioteleuton excidisse (ut e. c. Pl. 914 *τοῖς* inter *νόμοις* et *κειμένοις* in R. V., N. 270 *ιεραῖς* post *κορυφαῖς* in V., N. 800 *τῶν* post *εὐπτέρων* in R., N. 1006 *λευκῶ* post *καλάμῳ* in R.

V.), deinde *σαντοῦ* versus redintegrandi causa additum esse ab interpolatore. — Ceterum totidem 3 Ar. locis pron. refl. 3. pers. *αὐτοῦ* contra legem illam collocatam vides: N. 516. 905. Av. 475 (v. de his ll. Krüg. l. c. n. 7).

Contra genitivi pron. pers. *ἐμοῦ* (*μου*) *σοῦ* *αὐτοῦ* *ἡμῶν* *ἐμῶν* *αὐτῶν* gen. partitivi instar nomini cum art. conjuncto aut anteponuntur aut postponuntur (ubi nomen pendet e praep., pron. aut praepositioni antecedit: cf. Eq. 910: *μου* *πρὸς* *τὴν* *κεφαλήν*. V. 8. 713. N. 466. V. 394. Ach. 646. V. 487, aut nomini postponitur: Ach. 866 *ἐπὶ* *τὴν* *θύραν* *μου* [sic Bekk. solus, fortasse e Rav., cett. *μοι*]. Pherecr. 88: *πρὸς* *τῇ* *κεφαλῇ* *μου*), interponuntur nonnumquam ubi articulum excipit vocabulum aliquod, adv. s. particula: cf. R. 485: *εἰς* *τὴν* *κάτω* *μου* *κοιλίαν*. Av. 1110: *τὰς* *γὰρ* *ἐμῶν* *οἰκίας*. L. 168: *τὼς* *μὲν* *ἄμῶν* *ἄνδρας*. Krüg. I. 47. 9. n. 16. II. ibid. n. 5 (L. 416: *τῆς* *μου* *γυναικός* recte transposuit Mein.: *μου* *τῆς* γ., Krüg. l. c. conj. *μοι* cl. Pl. Phaedr. 236 E: *ὁ* *δὲ* *μοι* *λόγος* *ὄρκος* *ἔσται*). — Neglexit autem hanc quae de gen. pron. pers. collocatione valet legem G. Hermannus, qui quidem Eq. 503 sq. verba *ἡμεῖς* *δ'* *ἡμῶν* *πρόσχετε* *τὸν* *νοῦν* | *τοῖς* *ἀναπαίστοις* quum dimetris anap. nullus hic locus sit, ad unum tetram. contraxit ita ut scriberet: *ἡμεῖς* *δ'* *ἡμῶν* *πρόσχετε* *τὸν* *νοῦν* *καὶ* *τοῖς* *ἡμῶν* *ἀναπαίστοις*. Meinekio, qui vitium non perspexisse videtur, displicet *ἡμῶν* *καὶ* *τοῖς* *ἡμῶν* *ἀναπαίστοις*, quare conj. (Vind. p. 57) *χαίροντες* *τοῖς* *ἀναπαίστοις*: at cf. de figura illa quae vocatur *ἐν* *διὰ* *δυοῖν* N. 561: *ἦν* *δ'* *ἐμοὶ* *καὶ* *τοῖσιν* *ἐμοῖς* *εὐφραίνησθ'* *ἐρέη-* *μασιν*. Eq. 803: *ὑπὸ* *τοῦ* *πολέμου* *καὶ* *τῆς* *ὀμίχλης* (*νέφος* *πολέμοιο* P. 1090. Hom. P 243). 811: *πρὸς* *Ἀθηναίους* *καὶ* *τὸν* *δῆμον*. 1310: *ἐκ* *πένης* *καὶ* *ξύλων*. Pl. 334: *τῇ* *βαδίσει* *καὶ* *τῷ* *τάχει*. Teuffel, ad N. 13. Itaque scripserim: *ἡμεῖς* *δ'* *ἡμῶν* *πρόσχετε* *τὸν* *νοῦν* *τοῖς* *δ'* *ἡμετέροις* *ἀναπαίστοις*, ut *δ'* *ἡμετέροις* statuatur propter homoioteleuton excidisse.

P. 386 sqq. Chorus commonefacit Mercurium pristino-⁵²rum sacrificiorum his verbis: *μηδαμῶς* *ὦ* *δέσποθ'* *Ἐρμῆ* (sc. *λακίης*: 382) — *εἴ* *τι* *κεχαρισμένον* *χοιρίδιον* *οἶσθα* *παρ'* *ἐμοῦ* *γε* *κατεδηδοκῶς*, *τοῦτο* *μὴ* *γαῦλον* *νομίζων* *ἐν* *τοιούτῳ* *πράγματι*. Offendit in gen. *παρ'* *ἐμοῦ* Cobetus dat. *ἐμοί* restitui

jubens, quod fecit Mein. Sane Pl. 1120 ipse Mercurius dicit πρότερον εἶχον παρὰ ταῖς καπηλίαις πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἐρμῆν ἐσθίειν i. e. „hospitaliter exceptus apud cauponas“ — at nihilominus gen. loco de quo agitur optime se habet. Dixit enim poeta χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ κατεδηδοκώς praegnanti quadam brevitate ita, ut κατεδηδοκώς contineat simul vim accipiendi = παρ' ἐμοῦ λαβῶν s. δεξάμενος κατεδηδοκώς = „porcellum a me acceptum“ (i. e. sacrificatum) — qua eadem ratione παρὰ c. gen. usurpavit L. 562: ἄνδρα φηλαρχοῦντ' εἶδον ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γράος (sc. περιάμενον) „pultem emptum ab anu“ et Av. 982: χρησμὸς ὃν ἐγὼ παρὰ τὰ πόλλωνος ἐξεγραψάμην (sc. λαβῶν) „oraculum ab Apolline acceptum“.

53 Av. 1189 sq. πόλεμος αἴρεται, πόλεμος οὐ γαρὸς | πρὸς ἐμέ καὶ θεούς: Kock, quum in 1. ed. h. l. perperam interpretatus sit ita: „der Krieg erhebt sich (als Person gedacht) gegen beide, gegen Vögel und Götter“ jam in 2. ed. (1876) intellexit sententiam hanc potius esse: „der Krieg wird erhoben gegen die Vögel (von den Göttern) und gegen die Götter (von den Vögeln)“. Neglexit tamen diserte monere poetam structura illa primo obtutu satis mira circumscrisisse notionem praep. „inter“ („bellum exardescit inter nos et deos“) cui quae respondeat lingua Graeca non habet (cf. Pl. Crat. 403 D: ἵνα μὴ μαχώμεθα ἐν τοῖς λόγοις ἐγὼ τε καὶ σύ „inter nos“).

54 Av. 1519: ὡσπερὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν ἄνευ θνητῶν: interpretes monere poterant haec praegnanti quadam brevitate dicta esse pro (ἅτ') ὄντες ἄνευ θνητῶν, dictione praepositionali vicem gerente enuntiati causalis — „jejunium agimus quum careamus sacrorum primitiis“; similiter L. 143: χαλεπὰ γυναικας ὑπνῶν ἐστ' ἄνευ ψωλῆς μόνας. Cf. e carminibus theoticis: Wolfr. Parc. 466, 19: vinster âne schîn. Nib. 1310, 4: blôz âne kleit. Walth. 7, 23: frîe rose sunder dorn.

55 R. 545 sqq. οὗτος δ' ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος εἶδε κατ' ἐκ τῆς γνάθου πύξ πατάξας μουξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους. Kock. αὐτός interpretatur „jam per se ipse, auch

ohnedies“, commendans tamen quodammodo quod conj. Bergk. probatus Mein. *καὶ τός*. Sane pron. *αὐτός* simillimo intellectu („injussu, sponte“) usurpavit Ar. Pl. 965: *ἐγὼ γὰρ αὐτός ἐξελέλθθα*. 1169. Th. 66 (= *αὐτόματος* 1190. L. 431). L. 1125, at loco de quo agitur quum inter se opponantur potius indoles et actio singularis, *αὐτός*, quo quis opponitur alii, ferri nequit: flagitatur potius sententia quod satis exigua mutatione restitui potest adv. *πάντως* „omni modo, prorsus, omnino“: cf. Pl. 273: *πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα ἡγεῖσθαι μ' εἶναι*; in enuntiatis negativis: P. 1147. E. 604, 704; (= certe, utique, jedenfalls“, ubi notum quoddam atque certum profertur argumentum: Ach. 956. Eq. 232. 799. V. 603. Av. 935. L. 495. Th. 805. 851. 984. 1012).

Pl. 1126: *οἴμοι πλακοῦντος τοῦ ἔν τετραδί πεπεμ- 56*
μένον: miror prorsus neglectam ac ne commemoratam quidem esse ab edd. omnibus (etiam a Mein. Vind. p. 224) emend. Elmsleji (ad Ach. 343) praep. *ἐν* deleri iubentis: solet enim simplici dativo significari quo mensis die aliquid fiat (v. Krüg. I. 48. 2. n. 1): cf. *τῇ πανσελήνῃ*: Ach. 84. *τῇ νομηνίᾳ*: N. 1191, 95, 96. Theopomp. 47. *ταῖς νομηνίαις*: Ach. 999. *ἐνῆ τε καὶ νέᾳ*: N. 1127. 1197. *τετράς* — *τῇ δέ*: Hesiod. Op. 795. *τετράδι*: id. 809. 819. *τῇ τετραδί*: Men. 309. — Hesych. s. *τετράδι μέντ' οἶχου*; proverb. *τετράδι γέγονας*: Plat. 207. Aristonym. 6. Amips. 33. Sannyr. 7. Vit. Ar. p. XXVII a. Schol. Plat. Bekk. p. 331. Zenob. VI. 7. Suid. s. v. Mein. ad Men. frg. p. 110; add. *τῇ τριακάδι*: schol. N. 1196.

E. 65 sq. *ἄγωγε. τὸ ξυρόν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας | ἔρριμα 57*
πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὄλη | καὶ μηδὲν εἶην ἔτι γυναικὶ προσφερής: Mein. Vind. p. 185 offendit in voc. *πρῶτον*: „quum dicit *πρῶτον* se novaculam abjecisse e domo, quivis exspectet aliud illatum iri quod abjecta novacula fecisset, ut in primae mulieris oratione (60: *πρῶτον μὲν γε*, 62: *ἔπειτα*) factum videmus: nihil vero infertur; itaque aut lacunosus est locus aut quod probabilius videtur scribendum *ἔρριμα πρῶτην*“: at hoc admodum frigidum est atque jejenum, omnis autem offensio facillime tollitur ita ut *πρῶτον* interpretemur „ante omnia“ (cetera enim eadem se fecisse atque

mulierem *A*, *m. B*, quae illa dicit, indicat voc. *κᾶγωγε* 65), qua de significatione cf. Eq. 50. 488. N. 78. 247. 1213. Av. 381. L. 497. E. 657. 986. 990. V. 55 (R. V. edd. recc.; *πρότερον* vulg. Mein.) — N. 507 (Ven.; R. cett. *πρότερον* = *πρὸ τοῦ καταβαίνειν εἶσω*, quod h. l. videtur praeferendum: cf. P. 1074 ubi R. V. recc. edd. recte *πρότερον* exhibent, vulg. *πρῶτον*, quum loco respondenti 1107 omnes recte praebeant *πρότερον*); — add. *πρῶτον πρὶν λέγειν* Ach. 383. Th. 380, inverso ordine *πρὶν ἄν* — *πρῶτον* E. 1017 (cf. *πρότερον* — *πρὶν* Av. 700. R. 673. E. 588. 620. 649. *πρὶν* — *πρότερον* Eq. 761). *πρὶν* — *πρῶτον* dixit e. c. etiam Lysias XIII. 17: *εἶλοντο πρὶν τὴν ἐκκλησίαν γενέσθαι τούτους πρῶτον εἰς διαβολὰς καὶ κινδύνους καταστῆσαι*, ubi sine causa *πρότερον* scripserunt Westerm., Herwerd., Frohb.

- 58 P. 1053: *ὅπτα σὺ σιγῇ κᾶπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος* (sc. τὸν ὀβελίσκον): in his verbis *ᾶπαγε* (τὸν ὀβ.) quod quidem unam singularem actionem significat „remove veru“, me iudice adversatur sententiae loci manifesto notionem status conditionisque perpetuae flagitanti: „cave ne lumbum attingas, abstine lumbo veru“ (schol. *οἶον πρόσεχε μὴ ἄψη ἀντῆς· ταύτη γὰρ μαντιεύονται*). Itaque scribas *κᾶπεχ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος* (cf. R. 1224: *κᾶπέχου τῆς ληκύθου*), ut jam *ἀπό* adverbii fere instar verbo statum significanti junctum indicet alqd loco distare, remotum esse ab alqo „procul a“, qua vi quater occurrit apud Ar. (ter in frg. com.): P. 601: *ποῦ ποῦ ἦν ἦδε* (sc. ἡ Εἰρήνη) *ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον*; apud v. *ἀπέχειν τι* P. 162, 163: *τὴν εἴν' ἀπό τινος*. L. 719: *τὰς γυναῖκας ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν* (Crat. 16. Philem. 11. Euphron. 11). Eodem intellectu unus e com. Ar. semel usurpavit adv. *ᾶπωθεν* e. gen.: Pl. 674: *χύτρα τις κειμένη ὀλίγον ᾶπωθεν τῆς κεφαλῆς του γαδίου*. Idem solus semel admisit etiam *τηλοῦ* e. gen., neque tamen propria significatione „procul a“ (Krüg. II. 47. 29. n. 1. Passow. II. 2. 1184 = *τηλοῦ ἀπό τινος* Hes. Th. 304, ut *τῆλε τινός, ἀπό τινος* saepe ap. Hom. et cett. epp.: Passow. p. 1882), sed ita potius, ut gen. sit partitivus: N. 138: *τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν* „procul hinc habito in agris“ (cf. Av. 1704: *πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς*. P. 1171: *τηνικαῦτα τοῦ θέρους*. Av. 1498: *τηνίκα ἔστι τῆς ἡμέρας*;

Krüg. I. Π. 47. 10. n. 4). Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς. — πόρρωθεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. — ἀμφίβολον πότερον λέγει πόρρω τῶν ἀγρῶν ἑαυτὸν κατοικεῖν ἢ ἐν τοῖς μακρῶν καὶ πολὺ τῆς πόλεως ἀπέχουσι. λέλεκται δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον, ὅπερ οὕτως ἔχει: τηλοῦ γὰρ οἰκῶν βίσιον ἐξιδρυσάμην (Kock. „der Schluss des Verses sieht wohl wie eine Parodie aus; aber Eur. frag. 877 N. das die Schol. citiren, liegt zu weit ab“). Coniuncti quidem facillime possit poetam scripsisse: τηλοῦ γὰρ οἰκῶ γὰρ ἔχω ἄγρῳ (cf. R. 28: ἔχω γὰρ. L. 743: μολὼ γὰρ. Eq. 420: κατὰ ἄν τοςούτιφ. Krüg. II. 14. 9. n. 4; de sing. ἀγρός sine art. posito v. §. 30 p. 40 sqq.); at videtur vulg. defendi simili adv. πόρρω usu (cf. Xen. An. IV. 3. 28: πρόσσω τοῦ ποταμοῦ προβαίνειν. Pl. Euthyphr. 4 B: πόρρω σοφίας ἐλαίνειν. Protag. 310 C: πόρρω τῶν νυκτῶν. Krüg. I. 47. 10. n. 4. Passow. II. 1. 1037 sq.). — Hoc ipsum adv. πόρρω (cf. Ach. 646. N. 213. 217. V. 192. P. 198. Av. 1483. Cratin. 320. Plat. 66. Antiph. 196. Anaxil. 21) nusquam comici gen. junxerunt ut loci distantiam indicet „procul a“ (ut e. c. ap. Pl. Legg. VIII. 800 C: πόρρω τῶν βωμῶν. Xen. An. III. 2. 22. Cyr. II. 4. 17. Krüg. I. 47. 29. n. 1): semel metaphoricè (cf. Pl. Reip. IX. 581 E. Phaed. 96 E. Soph. 234 C. Heind. ad Lys. 212 A) occurrit ap. Ar.: V. 192: πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης καὶ παράβολος „sine arte“ h. e. natura et ingenio (schol. οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ οὐδ’ ἀπὸ μελέτης ἀλλὰ φύσει. Cf. 1281 sqq.); ἀπό vero nusquam metaphoricè vides usurpatum a com. (e. c. pro ἀπὸ καιροῦ „intempestive“ Pl. Theaet. 187 E Ar. dixit μὴ ἄν καιρῶ: R. 358, pro ἀπ’ ἐλπίδος „praeter spem“ παρ’ ἐλπίδας: P. 793). — Verbo ἀπεῖναι „abesse“ Ar. gen. sine praep. junxit N. 705 (lyr.): ἕννος ἀπέστω ὀμμάτων „absit ab oculis“. Eadem ratione inde ab Hdt. et Thuc. constanter dicitur ἀποκλῆειν τινὰ τινος et proprie et translate (cf. e com. Ar. L. 423: ἀποκλέλλμαι τῶν πνυλῶν. Timocl. 23: τῆς θύρας ἀποκλήμην; occurrit autem etiam dat.: V. 334: σ’ ἀποκλήων τῇ θύρα. 775: οὐδεὶς σ’ ἀποκλήσει θεσμοθέτης τῇ κίγκλιδι), quare V. 601 ubi tradita sunt: σκέψαι δ’ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἴων μ’ ἀποκλήεις [μ’ add. Hirschig.] καὶ κατερύκεις, quum sententia h. l. unice apta manifesto haec sit: „collige ex his

(quae modo enumeravi) a quibus me excludas et arceas com-
modis“, recte scripsit Mein. ex em. Ἰαμακ. ἀπὸ τῶνδ', quod
conjungatur cum verbo σκέψαι, ut jam non opus sit conj.
Bergkii satis audaci σκέψαι δέ μ' ὅσων ἀγαθῶν οἶων τ' (cf. autem
de sententia Eq. 807: γνώσεται οἶων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθο-
φορᾷ παρεκόπτου, de coll. verborum ἀγαθῶν οἶων N. 1072:
σκέψαι — ἡδονῶν ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι. Av. 143. Eq.
1218 al., denique de usu illo praep. ἀπό, quo apud verba
cognoscendi, judicandi, colligendi indicat unde proveniat
sententia, quo nitatur judicium: E. 780. Eq. 427. N. 385.
Pl. 577. V. 76. Alexid. 294).

59 Ἔνδον et ἐντός.

ἔνδον ap. Ar. 51 locis occurrit, 28ies in frg. com.,
ubique fere (50—26 locis) significans „domi“: Ach. 330 (ubi
errat Blaydes.: v. Müller.). 395. 396 bis. 397 bis. 399 bis.
Eq. 63 (τοὺς ἔνδον ut Mnesim. 4 = τοὺς ἔνδοθεν Pl. 228.
964 = τοὺς ἐν τῷκίᾳ V. 827 = τοὺς οἰκίας Eq. 65. N. 5.
7. R. 982. Pl. 26. Ind. com. p. 688 sq.). 1393. N. 879. 1361.
V. 70. 110. 198. 561. P. 1150. 1152. Av. 1107. L. 149. 454.
495. 510. 516. 894. 1201. Th. 41. 397. 794. 881. 884. R.
514. 520. 757. E. 225. 336. 375. 950. 1036. 1062. Pl. 393.
626. 643. 795. 819. 822. 893. 1138. frg. 203. 279. Ind. com.
p. 369. Restant 3 loci, 1 Ar., 2 cett. com.: illo Th. 1187
ἔνδον in oratione Scythae significat „sub veste“ (ut εἶσω
ap. Dem. XIX. 251. 255: εἶσω τὴν χεῖρα ἔχειν, ἐντός ap.
Xen. R. L. 3, 4: τῷ χεῖρε ἐντός τοῦ ἱματίου ἔχειν; errare
videtur de Dem. Fritsch. in adn.), ap. Herm. 2: τὰ δ' ἔνδον
οὐδὲν διαφέρεις δράκοντος et Men. 641: ἔξωθὲν εἰσιν οἱ δο-
κοῦντες εὐτηχεῖν | λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι
locutio τὰ ἔνδον animum significat et ingenium hominis.
Nusquam com. adverbio ἔνδον gen. addiderunt (sed ἔνδον
ἐν ταῖς οἰκίαις Philem. 28 ut ἔνδοθεν ἐν τῷ σώματι Hegesipp.
1, 15), nisi Ar. Th. 41 in cant. anap. quo elatum tragg.
(praecipue Agathonis) genus dicendi imitatur: ἐπιδημεῖ γὰρ |
θίαςος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων. Quare nullo modo probari
potest conj. Bergkii V. 1115 sq. (tetr. tr.) pro οἱ μένοντες
ἡμῶν τοῦ φόρου | τὸν πόνον κατεσθίουσιν scribi jubentis
ἔνδον οὐρόφου „intra tectum“ quod Ar. (pariter atque

cett. com.) dixisset potius *ἐντός τούροφου*: hoc autem e verbis traditis vix potest elici. — Adv. *ἐνδοθεν* quod vides ap. Eupol. 159 et Posidipp. 22, Ar. nusq. admisit, quod neglexit Dawes. Misc. cr. p. 211 sq. — Denique *ἐνδοθεν* 25ies occurrit ap. Ar., 9ies in frg. com.; plerumque significans „e domo“: Ach. 805. Eq. 101. 110. N. 1164. V. 177. 350. 833. 861. P. 233. 310. L. 199. 456. 1197. 1223. 1241. Th. 238. 794. E. 337. Pl. 228. 961. frg. 285 (de attractione articuli v. p. 30). Ind. com. p. 39; de interioribus rerum dictum: Men. 528, nubium: N. 405, corporis: Eq. 377. Antiph. 87. Hegesipp. 1, animi: R. 814; *χόλον ἐνδοθεν ἔξει* et L. 512: *ἀλοῦσαι τὰνδοθεν* (schol. *τὴν καρδίαν λυπούμεναι*) = *τὰ ἐνδον* Herm. 2. Men. 641 (simul enim alius loci ratio habetur: v. Krüg. I. 50. 8. n. 13).

ἐντός Ar. 5ies tantum usurpavit, ubique gen. junctum ut significet „intra fines spatii alicujus“: Ach. 44: *ἐντός τοῦ καθάρματος*. L. 847: *οὐντός τῶν φυλάκων ἐσιώς*. frg. 291: *μηδὲ γείεσθ' αἶτ' ἄν ἐντός τῆς τραπέζης καταπέση*. Av. 390: *τῶν ὀπλων ἐντός* „intra castra“ (*ἐν ὄπλοις* L. 633. R. 1532 = armatus). E. 984: *τὰς ἐντός εἰκοσιν* sc. *ἔτων* „quae intra 20 annos natae sunt“. Perperam igitur Fritzs. Th. 67 sq.: *χειμῶνος οὐν | οὐντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥῆδιον* pro *οὐντος* scripsit *ἐντός* quod sit „domi“, quod Ar. (pariter atque cett. com.) dixit potius *ἐνδον*, etiam ubi elatiore utitur genere dicendi (Th. 881. 41); neque omnino offendendum est in part. *οὐντος* ab initio trimetri collocato (cf. *οὐντων*: E. 1134. Men. 477. 642. *οὐν*: R. 205. *οὐσα*: Eur. Bacch. 314. *οὐντες*: Eur. Cycl. 709. — *εἰσίν*: Th. 391), *χειμῶνος οὐντος* autem dixit Ar. etiam Eq. 883. V. 445. R. 1188. E. 421 (cf. anon. 225). — In frg. com. *ἐντός* 6ies vides: Dionys. 3: *τὰντός* (interiora piscis). Herm. 1: *ἐντός ἔχων τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ*, c. gen.: *ἐντός πυλῶν*: Posidipp. 21, *ἐ. τῶν ὀδόντων*: Antiph. 202, (*ἄς εἰ φάγοι*) *τις ἐντός ἐξήκοντ' ἔτων* „nondum sexagenarius“: Amphid. 20 (opp. *τὰς ὑπερεξηκοντέεις* Ar. E. 982. Cf. Pl. Legg. XII. 593 B: *ἐντός δραχμῶν πενήκοντα*. Ar. E. 1025: *οὐ κύριος ὑπὲρ μέθιμονόν ἐστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι*), denique *πᾶς ὁ φύσεως ἐντός*: Damox. 2, 34. — *ἐντοσθεν* (v) quum proprium sit epicorum (v. Passow.) omnino non invenitur apud Atticos.

60 Ἔξω et ἔκτός.

Quum Attici omnes constanter ἔξωθεν dicere soliti sint (e com. cf. Ar. N. 974. Men. 641), nusquam fere ἔκτοσθεν (praeter unum Soph.: El. 803), comici jam id sibi habent proprium, quod constanter dixerunt ἔξω: Ar. 13ies, cett. 14ies: de statu: Ach. 398. V. 658. R. 970. 1179. Antiph. 167 (= praeter). Dionys. 3. Philem. min. 1. Men. 159. 196. Euphron. 4. de motu: Ach. 1097 sq. 1118. N. 406. 1388. 1510. P. 1316. Av. 497: προκύνειεν ἔξω τείχους. Pl. 1196. Stratt. 65. Antiph. 74. 114. 118. 232. Mnesim. 4. Men. 167. Posidipp. 21: ἐβιάδιζες ἔξω τῶν πυλῶν (ubi respondet ἐντός πυλῶν [cf. Ar. Av. 497 et 390] ut ἐνδον Ach. 398 sq. Dionys. 3. — Men. 641: ἔξωθεν — τὰ δ' ἐνδον) —

ἔκτός vero prorsus vitent. Nam ap. Cratin. 197 pro ἔκτός οὐ πολλοῦ χρόνον manifesto ἐντός „intra haud longum tempus“ scribendum est, quod fecit Mein. in ed. min., ap. Ar. autem R. 994 sq.: ὅπως μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας ἔκτός οἴσει τῶν ἐλαιῶν excusationem habet ἔκτός a dictione proverbiali (schol. ὅστις πέρα τοῦ δέοντος ἐπραττέ τι ἔλεγον ὡς ἐκτός τῶν ἐλαιῶν φέρεται. ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν. Cf. Pl. Cratyl. 414 B: οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥσπερ ἐκτός δρόμου φερόμενον „quod proverbii formam habet et simile est notissimo extra oleas vagari“ Ruhnken.).

Restat solus alter Ar. locus V. 1284 sqq. (tetr. cret.): εἰσὶ τινες οἳ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην | ἦνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος | καὶ με κακίαις ἔκνυσε· καὶ δ' ὅτ' ἀπεδειρόμην | ἔκτός ἐγέλων μέγα κεκραγόντα θεώμενοι, ubi numeri quidem ἔξω non prorsus respuunt: nam vocalis finalis corripitur in thesi ante voc. non solum in versibus dactyl. et anap., sed etiam in vv. paeon. et cret. (v. Christ. Metr. p. 20. 418). Omnino autem et ἔκτός (sic R. V. C. I. Bekk. Mein.) et οὐκτός quod e cett. codd. (qui habent οἳ κτός — et sic vulg.) scripserunt Dind. Hirsch. Bgk. Richter h. I. omni caret sensu: nam neque certus quidam locus significatur verbis poetae (ut N. 973 sq. ἐν παιδοτρύβου — τοῖς ἔξωθεν), extra quem versentur ridentes illi („qui foris erant“ Brunck.) neque οὐκτός ullo modo significare potest „ii qui procul a periculo erant“ ut interpretatur Bergk. frg. Ar. p. 49 sq.

(= Mein. Com. I. 2. 937 sq.), quum cett. interpretes inde a schol. taceant omnes. (Ceterum ne id quidem mihi probatur quod idem Bergk., quem secutus est Ribbeck, in ed. Eq. p. 306, verba μέγα κεκραγότα ad Cleonem refert „qui vociferatione et clamore plurimum valebat“ [cf. 596: Κλέων ὁ κεκραξιδάμας. Eq. 137; κεκράκτης adn. Kock, Eq. 487]: immo ad Ar. ipsum referenda sunt propter ἀπεδειρόμην: nam ἀποδειρόμενον, κνιζόμενον, ἵπποταρατιόμενον, θλιβόμενον [1289] consentaneum est clamare et lamentari [quod verbo κράζειν significatur e. c. etiam Pl. 722] neque quidquam valere argumenta Ribbeckii affirmantis: „Ar. würde von sich selbst nicht so gesprochen haben“ — „ein Schreien während der besagten Execution hat an sich wenig Wahrscheinliches“ facile quivis intelliget. Aegre autem caremus ad v. Θεώμενον objecto με [etsi antecedit ἀπεδειρόμην: cf. V. 606], quod equidem non dubito inserere e R. V. Γ. qui praebent κεκραγότα μ' οἱ Θεώμενοι articulo e. metr. illato [v. §. 30 p. 37], ut statuatur synicesis: κεκραγότα με | Θεώ|μενοι, de qua v. p. 31. P. 906. Th. 280. E. 270). Apparet igitur ἐκτός corruptum esse: et me quidem iudice poeta scripsit: ἐκ τότ' ἐγέλων = τότε ἐξεγέλων (quo v. comp. usi sunt Hom. Hes. Xen. Pl. Reip. V. 573 C: γέλωσ ἐγγελῶν „risus effusus“; metaph. Eur. Tr. 1176: ἐγγελῆ φόνος), ut dicantur risisse iidem quos v. 1284 significavit poeta verbis εἰσί τινες οἱ. Tmesis autem (qua de cf. Valck. ad Eur. Hipp. 934. Reisig. Conj. p. 211. Kock. Teuffel, ad N. 792. Pierson. N. M. Rhen. XI. 119—28. Krüg. II. 68. 46. n. 3. 48. n. 1—4) h. l. aptissima est, quippe quo Ar. risum captans elatius poetarum genus dicendi imitetur (cf. e. c. Hom. h. Dion. 30: ἐκ ποῖτ' ἐρεῖ). Hac sola enim ratione Ar. tmesim admisit, et quidem 18 locis (5 trim., 1 tetr. j., 1 tetr. tr., 1 tetr. anap., 10 lyr.), praepositionis ἀπό in v. ἀπολλύναι -νοθαί: N. 792. 1440. Av. 1506. Pl. 65, ἐκ in ἐξόλλυσθαι: Av. 1070 (πάντ' ἐκ φοναῖς ὄλλυται — em. Reisig. Conj. p. 219; codd. e. metr. φοναῖσιν ἐξόλλ., vulg. ἐν φοναῖς ὄλλυται quod perperam defendit Pierson. l. c. codd. neglectis: v. infra), ἐν in ἐμπήγνυσθαι: V. 437 (em. Bergler.: ἐν τί σοι παγήσειαι, codd. ἐν), κατὰ in καταχεῖν: Ach. 295. καταπέτεσθαι: Av. 1456 (em.

Dobr. κατ' αὐ πέτωμαι, codd. κατ'). κατέχειν: L. 262. καταλαβεῖν: L. 263. καταβάλλειν: R. 1047, ἀνά in ἀναπειθεῖν: V. 784. ἀνέρεσθαι: R. 1160 (ἀνά δ' ἔρεσθον: em. Bergk., codd. ἀναδέρετον, Brunck. Dind. ἀναδέρεσθον), περὶ in περικυκλοῦν: Av. 346, ἐπί in ἐπικαλεῖν: L. 1280. 81. 83. 85 (ἐπί δὲ κάλεσον — ἐπί δὲ — ἐπί δὲ — ἐπί τε: qua de epinalepsi cf. Hom. *A* 447. *Σ* 483. *Θ* 68, Eur. H. f. 1055. Hdt. III. 36. 126. Krüg. II. 68. 50. n. 9), nusquam praep. ἀντι πρό σύν εἰς διά ὑπέρ ἀμφί παρά πρὸς ὑπὸ μετὰ (nam V. 1454 Krüg. II. 68. 48. n. 3 perperam probavit conj. Reisigii Conj. p. 211: μετὰ τι πείσειται). — Ex Hom. desumpsit Ar. P. 1092 (hexam.): ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκἀη (= *A* 464. *B* 427. *γ* 461. *μ* 364) et 1274 (hex.): σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς (= *A* 446. *Θ* 60); Eq. 1038 (hex.) vero: περὶ σκύμοισι βεβηκῶς vix necesse est statuatur tmesis cll. Hom. *P*. 6. 133 sqq. v 14. — Praeterea Cobet. (V. L. p. 90) E. 733 (trim.) scribi jussit: (κινναχύρα) πολλοὺς περὶ κάτω θυλάκους τρέψασ' ἑμούς (codd. πολλοὺς κάτω δὴ θυλ.) cll. Phot. p. 418, 4: περὶ κάτω τραπήσειται· ἀντι τοῦ περιτραπήσειται κάτω, συνήθως λέγουσιν et Strattid. frg. 35: δεινῷ περὶ κάτω τετραμμένῳ; deinde Mein. (Vind. p. 174) R. 1028 loco conclamato conj.: ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἰὰν ἤκουσ' ἀπὸ Λαρείου τεθνεῶτος (codd. c. metr. ἡνίκ' ἤκουσα περὶ *A*.) ut ἀπὸ „per tmesim admodum usitatam“ a τεθνεῶτος separatam sit, quod tamen vix probari potest (fortasse ante v. ἤκουσα propter similitudinem excidit sive in illo ipso latet nomen Ἄτοσσα, ut lacuna statuta: ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' Ἄτοσσ' (ἤκουσ') || | || παρὰ Λαρείου τεθνεῶτος poeta hoc fere sumatur dixisse: „gavisus sum, quum Atossa cladem Persarum acciperet a Dario“ [v. Aesch. Pers. 800—23 ubi D. umbra victoriam Plataeensem praedicit], qua ratione jam apte v. 1029 Atossae opponitur chorus: ὁ χορός δ' εὐθὺς τὰ χεῖρ' ὥδι συγκρούσας εἶπεν ἰανοῖ); denique O. Schneider. (Philol. XXXIV. 433 sq.) relegans ad Bernhardy Synt. p. 197 Piersoni disputationis immemor E. 202 (trim.) loco difficillimo et admodum obscuro conj.: ἐκ δ' ὀρίζεται | Θρασύβουλος „über die Grenze wird Thr. geworfen“ (codd. ἀλλ' ὄρ.). — Interposuit autem Ar. inter praep. (quae ubique antecedit) et verbum a) plerum-

que (14ies) unum tantum vocabulum: particulas *δέ*: L. 1280. 81. 83. R. 1106. *τε*: Av. 346. L. 1285. *γάρ*: N. 792. 1440. Av. 1506. *οὐν*: R. 1047 (v. infra). *αὖ*: Av. 1456 (cf. Hom. *A* 362); pron. encl. *σε*: Ach. 295. Pl. 65; subst.: Av. 1070: *ἐκ φωναῖς ἄλλνται*. b) duo vocabb. encl.: *τοί με* V. 784: *ἀνά τοί με πείθεις* (cf. Eur. Or. 1047: *ἔκ τοί με τήξεις*). *τί σοι*: V. 437: *ἐν τί σοι παγήσεται*. c) plura vocabb.: L. 262 sq. (lyr.): *κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας, κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν*. — Particulae *οὐν* interpositae (ut in dor. et jon. dial. *ῶν*: cf. Epicharm. ap. Ath. VI. 235 E: *κάπ' ῶν ἡχθόμαν*. Anthol. XII. 226. Gregor. Cor. p. 446 c. intrp.; de Hdt. Krüg. gr. II. 68. 47. n. 2) quum nullum aliud apud poetas atticos exstet exemplum (nisi quod *μὲν οὐν* interposuit Amips. com. frg. 36 trim. — v. infra) *κατ' οὐν ἔβαλεν* R. 1047 sane in suspicionem vocandum videtur, praesertim quum *οὐν* admodum frigide ac sine ulla vi in fine fere enuntiati positum sit; accedit quod codd. vehementer fluctuant; de emend. tamen adhuc ambigitur (Valck. ad Hipp. 934: *κάτω γ' ἔβαλεν*. Thiersch. inepte: *κάτωπέβαλεν* = *κάτω ἀπέβ*. Kock.: *κατὰ νοῦν σ' ἔλαβεν*). — Denique verba supra congesta perlustranti facile apparebit Ar. usum tmesis liberiolem esse quam c. c. Pindari quem quidem Bossler. (de usu praep. ap. Pind. p. 66) demonstravit praep. a verbo suo fere nusquam sejunxisse nisi in eis verbis in quibus primariam vim concretam quam maxime servarit. — In frg. com., ni fallor, 5 exstant tmesis exempla: praep. *ἐν*: anon. 347 (trim.): *ἐν δ' ἐκίρνατο οἶνος, κατὰ*; Hermipp. 62 (hexam.): *κατὰ πᾶν δ' ἔχει ὑπερεφές δῶ* et Amips. 36 (trim.): *κατὰ μὲν οὐν ἔφαγε* (v. supra), *περὶ* Stratt. 36 (trim.): *δεινὴ περὶ κάτω τετραμμένω* (v. supra p. 102), *ὑπό*: Metag. 1 s. Aristag. 1 (hexam.): *ἀνδρῶν φορηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθῶ ἔλυσαν*.

Ut redeat unde deflexa est disputatio, quum demonstratum sit adv. *ἐκτός* prorsus alienum esse a com. sermone, jam apparet nullo modo probari posse quod Eq. 728: *τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπι' ἀπὸ τῆς θύρας*; quum R. et Ambros. praebeant *ἐκ τῆς θ.*, Velsen. e conj. Bothii scripsit *οὐκ ἄπι' ἐκτός τῆς θύρας* (ut cogitentur illi jam

limen ipsum intrasse, versari in ipsis foribus) quod Ar. dixisset potius ἔξω τῆς θ.; neque omnino h. l. opus est conj.: ἀπὸ τῆς θ. [de praep. ita collocata ut duae syllabae diversorum sint pedum v. p. 54] rectissime se habet: adstant enim illi foribus; prorsus eodem modo codd. inter ἀπό et ἐκ fluctuant quum ἀπό unice verum sit N. 1296: οὐκ ἀποδιώξεις σαιτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας; (R. V. alii Ald. perperam ἐκ: omnia enim ibi extra aedes aguntur: cf. 1254: οἴκον ἀπολιταργεῖς ἀπὸ τῆς θύρας;) et P. 1221: ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας (codd. praeter R. V. perperam ἐκ). Cf. etiam Ach. 864: οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; et V. 456: παῖτε τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

- 61 Av. 108: Kock, qui contendit, si scribatur h. v. (cf. p. 59) ποδαπὸ τὸ γένος δ'; — ὄθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαὶ e conj. Dindorfii δ' inserentis (cl. P. 187: ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; ubi particula quae aberat e melioribus libris addita est), h. trimetrum praeter V. 979: κατὰβα κατὰβα κατὰβα κατὰβα. — καταβήσομαι unicum esse ap. Ar. qui a θ̄ incipiat anapaestis, neglexit Ach. 536: Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήγισμ' ὄπως et L. 864: γέρε νυν καλέσω καταβῆσά σοι. ταχύ νυν πᾶνν (cf. Antiph. 20, 5: ἐρίγον· διὰ τὴν ἐπικαρπίαν γὰρ τῶν ἄδρῶν); addo Th. 1226 ubi probo (quae Engero „displicet propter numeros“) conj. Brunckii trim. sic redintegrantis: τρέχε νυν τρέχε νυν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας quum codd. alterum τρέχε νυν omittant (ut Eq. 911: ἐμοῦ μὲν οὔν. — ἐμοῦ μὲν οὔν alterum ἐ. μ. ο. om. Ven. et Ambros.) [minus probabiliter Reisig. ἀλλά initio versus supplevit, Mein. Vind. p. 161 τρέχε in fine v. repetiit]. Omnino autem Ar. 59 locis (Rumpel. Philol. XXVIII. 620 affert 55 om. Ach. 181. N. 173. Av. 1588. Pl. 164) θ̄ anapp. admisit in trim.; plerumque, 26ies in 1. 2. 4. pede: (Ach. 833. N. 62. 173. 756. 790. 1187. V. 2. 1157. 1418. 1424. P. 195. Av. 192. 1218. 1584. L. 112. Th. 340. 575. R. 47. 549. 854. 1200. 1228. E. 538. Pl. 843. 874. 1036); 5ies in 1. 2. 5. p. (N. 845. P. 186. L. 11. R. 195. Pl. 164), quater in 1. 3. 4. p. (Ach. 181. 922. Eq. 466. Av. 1588), nusquam in 1. 3. 5. p. (cf. Fritzs. ad R. 488. Ind. lect. Rostoch. 1831 hib.), 7ies in 1. 4. 5. p. (Ach. 72. 1177. N. 52. 1192. E. 733. Pl. 678. 768), 6ies in 2. 3. 4. p. (Ach.

439. Eq. 1228. V. 205. P. 274. 898. Av. 140), semel in 2. 3. 5. p. (Eq. 218), Sies in 2. 4. 5. p. (Ach. 1087. Eq. 1044. P. 113. 206. Av. 1540. 1541. R. 1246. E. 190), semel denique in 3. 4. 5. p. (N. 50). Valet igitur in illa licentia haec lex (quam Rumpel l. c. diserte enucleare neglexit), ut trium illorum anapaestorum certe duo continui sese excipiant, quare nusquam anapp. vides in 1. 3. 5. p. Praeterea Ar. bis 4 anapp. admisit: in 1. 2. 3. 5. p. L. 864, in 1. 2. 4. 5. p. Pl. 815, denique semel 5 anapp. V. 979 (v. supra).

E. 491: τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὄραν, ὄθενπερ ἢ στρα- 62
τηγὸς | ἔσθ' ἢ τὸ πρᾶγμ' εὐροῦσ' ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις.
Meinekio (Vind. p. 194) permire dictum videtur ὄθενπερ ἢ
στρατηγός ἐστιν, pro quo expectasse se dicit ὄθενπερ ἢ
nisi doceri possit ἔξ οἰκίας εἶναι recte dici de eis qui e domo
prodeant; quare suspicatur poetam scripsisse ὄθενπερ ἢ στρα-
τηγός | ἢ λθ' ἢ κιλ. Miror Mein. non vidisse ὄθενπερ ἢ
στρ. ἐστι paullo latiore quidem sensu accipi posse de origi-
ne i. e. de domicilio mulieris: „unde oriunda est“ i. e.
„ubi habitat dux“ („wo sie zu Hause ist“): cf. V. 266: οὐκ
τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστής „qui ortus est ex hac domo,
qui habitat in his aedibus“. Pl. 435: ἢ καπηλὶς ἢ κ τῶν γει-
τόνων (Nicostr. 22); eadem ratione qui in foro mercaturam
faciebant (cf. Eq. 1245) in universum dicebantur εἶναι ἔξ
ἀγορᾶς Eq. 181 (= ἀγόραιοι 218), singuli nomen accipiebant
a singulis fori partibus ipsis a rebus quae prostabant appel-
latis: N. 1065: οὐκ τῶν λύχνων (= ὁ λυχνοπώλης). Av. 13:
οὐκ τῶν ὀρνέων (= ὁ ὀρνεοπώλης).

Σύν et μετά.

63

Quum antea inter praep. σύν et μετά hoc tantum crederetur intercedere discrimen, ut illa proprie connexum indicet quo quid cohaeret cum alio („Cohaerenz“), haec societatem qua quid una versatur cum alio („Coexistenz“ — Krüg. I. 68. 13 et n. 1), nuper accuratissime demonstravit Tycho Mommsenus (progr. schol. Francof. 1874) σύν fere proprium fuisse poetarum et Xenophontis, μετά scriptorum, ita tamen ut σύν temporum progressu omnino magis magisque obsoleverit. Jam quum comicos poetas, ubi non elatiore utantur genere dicendi (Hor. A. poet. 93),

purissimos vulgaris Attici sermonis testes esse constet, operae pretium videtur accuratius inquirere, quibusnam illi rationibus *σύν* admiserint. De Ar. Mommsenus nihil docet nisi *σύν* 22 locis occurrere, *μετά* 85 (immo 84: errasse videtur de E. 173: *έμοι δ' ίσον τῆσδε τῆς γῆς μέτα* i. e. *μέτεσσι*): at singuli loci accurate examinentur necesse est — Ac primum quidem ex illo 22 locorum numero eximendi sunt 7, quos Ar. e tragicis desumpsit: a) R. 1289: *σύν δορὶ καὶ χειρὶ πράκτορι* ex Aesch. Ag. 110. b—e) V. 1081 et P. 357: *σύν (ξύν) δόρει σύν (ξ.) ἀσπίδι* (= *μετὰ ἀσπίδος καὶ δόρατος* Thuc. VI. 58, 2. Xen. Hell. II. 3, 48) e *Μώμφ* fabula Soph. s. Achaei (frg. 27 N.). f) Th. 1034: *γαμηλίῳ μὲν οὐ ξύν παιῶνι δεσμίῳ δέ* et g) R. 1207: *ξύν παισὶ πεντήκοντα* ex Eur. *Andromed.* frg. 122 N. et *Archel.* frg. 229 N. Praeterea 2 locis *σύν* exstat in locutionibus fere proverbialibus: L. 1039 (tetr. tr.): *κάστ' ἐκέينو τοῦτος ὀρθῶς κοῦ κακῶς εἰρημένον* | *οὔτε σύν πανωλέθροισι* [sc. *γυναξίν*] *οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων* (schol. *ἐν παροιμίᾳ τοῦτ' ἔλεγον* cll. *Susarion.* frg. II. 3 et *Hes. Op.* 58) et Pl. 114: *σύν θεῶ δ' εἰρήσεται* (cf. infra *σύν θεοῖς*), quam eandem formulam vides ap. Eur. *Med.* 625. His 9 locis subductis jam 13 tantum restant quibus Ar. in proprio sermone *σύν* admisit, quum *μετά* c. gen. usurparit 84 locis. Intercedit autem in singulis metris inter *σύν* et *μετά* haec ratio: in trim. *μετά* 42 locis vides (Ach. 141. 249. Eq. 229. N. 1466. V. 786. 788. 1004. P. 1116. Av. 34. 155. 196. 1345. 1428. 1672. 1686. 1692. L. 112. 141. 438. 904. 1221. Th. 432. R. 782. 1196. E. 123. 243. 543. 849. 1066. 1095. 1138. 1143. Pl. 54. 175. 231. 383. 823. 843. 891. 1081. frg. 245. 398) *σύν* ter (L. 1143. R. 1199. frg. 156), in tetr. tr. *μετά* quater (Eq. 597. 1289. Av. 753. R. 697) *σύν* bis (N. 580. V. 1085), in anap. *μετά* 11ies (Eq. 771. N. 1006. V. 349. 692. Av. 658. 660. R. 1513. Pl. 504. 564. 614. frg. 50; semel in hexam.: P. 1110) *σύν* ter (V. 359. L. 555. 558), denique in lyr. *μετά* 26ies (Ach. 277. 661. 1148. Eq. 590. N. 464. 475. 1451. V. 320. 1057. 1247. 1269. P. 116. 765. 775. 784. 816. 1132. 1156. 1330. Av. 739. L. 349. 479. 544. R. 414. E. 964. frg. 421) *σύν* 5ies (N. 604. Av. 1723. Th. 102.

716. R. 445). — Jam transeamus ad usum praep. *σύν* illustrandum.

1) Primum *σύν* quater personarum nominibus additum vides plurali numero positum (nusquam singulari, cui Ar. constanter *μετά* junxit): a) comitatum significans R. 445 (lyr.): *ἐγὼ δὲ σύν ταῖσιν κόραις εἴμι καὶ γυναιξίν*, qui ceteris, etiam lyr. partium locis omnibus praep. *μετά* indicatur, nisi quod L. 1143 (trim.) Lysistrata, elatiore genere dicendi constanter fere uti solita, dicit: *ἐλθὼν σύν ὀπλίταισι τετρακισχιλίαις | Κίμων ὄλην ἔσωσε τὴν Λακεδαιμόνα* (ubi vero exercitus pro instrumento accipi potest [Krüg. I. 48. 15. n. 18] etiam Ar. dat. instrum. sine praep. usurpavit: P. 746: *πολλῇ στρατιᾷ. Ach. 622: νασι καὶ πεζοῖσι*). b) Vim auxilii habet *σύν* in formula *σύν (τοῖς) θεοῖς* „diis adjuvantibus“ (cf. Pl. 414: *σύν θεῶ δ' εἰρήσεται*): V. 1085 (tetr. tr.) *ἔσωζόμεσθα ξὺν θεοῖς* et R. 1199 (trim.) *σύν τοῖσιν θ.* — *σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ*, qua a formula (de qua cf. Lob. ad Aj. 779) *μετά* omnino alienum fuisse videtur, nisi quod Soph. Aj. 950 dixit: *οὐκ ἂν τὰδ' ἔστη τῆδε μὴ θεῶν μετὰ* „nisi deis intercedentibus“ (idem solus dixit eodem sensu *θεοῖς ὄμοῦ* Aj. 767); praeterea *μετὰ θεῶν* e Pl. Ep. VIII. 355 fin. attulit Herm. ad Viger. p. 641 n. 16; addo Eur. Suppl. 591: *δαίμονος τοῦμοῦ μετὰ | στρατηλατήσω κλεινός*.

2) Deinde 5ies Ar. *σύν* rerum notionibus junxit, plurali num. positum: a) quater ita ut significet quibus quis instructus sit: N. 604 (lyr.): *Παρνασίαν ὅς κατέχων πέτραν σύν πείκαις σελαγεῖ βάρχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων κωμαστίης Διόνυσος* (schol. *μετὰ δῆδων*) „faces tenens, quassans“ (cf. Eur. Bacch. 306: *ὄψει Διόνυσον ἐπὶ Δελφίσιν πέτραις πηδῶντα σύν πείκαισι*, Jon. 714 sqq. Bacch. 145. Ar. R. 340. S. Ant. 1146. Eur. Hypsip. prol. ap. Ar. R. 1211. Eur. Alc. 915), quod Ar. N. 543 vulgari sermone usus dixit *δῆδας ἔχων*. Ceteris 3 locis (anapp.) vides formulam *ξὺν ὀπλοῖς* [forma *ξύν*, ubique tradita, semel V. 359 numeris flagitatur] „armatus“ (= *ἐξοπλισμένος* L. 454. *ἐν (τοῖς) ὀπλοῖς* R. 1532. L. 633. *ὄπλα λαβών* Eubul. 20; cf. V. 364. Av. 388): V. 359: *ξὺν ὄ. ἄνδρες ὀπλίται διαταξάμενοι κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται*. L. 555: *ἦν παύσωμεν ξὺν ὄ. ἀγοράζοντας καὶ μαινο-*

μένων. 558: περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὄ. ὥσπερ κορύβαντες. (Praeter Ar. constanter σὺν s. ξὺν (τοῖς) ὄπλοις de armatura dixerunt Eur. [cf. Hec. 110. H. f. 1383. J. A. 212. 229. 1432] et Xen.; μεθ' ὄπλων Aeschines: I. 5 et III. 123; utrumque Thuc. [ξὺν: II. 2, 1. 90, 6. IV. 14, 2. V. 11, 1. 50, 4. VI. 105, 2. VIII. 32, 2. μεθ' ὄ.: I. 6. V. 55] et Plato [σύν: Legg. VII. 763 A. μεθ' ὄ.: Reip. VIII. 551 B]: de exercitu [τὰ ὄπλα = οἱ ὀπλιταί] ξὺν ὄ. Xen., μεθ' ὄπλων Aeschin.: II. 82, utrumque Eur. [ξὺν: Phoen. 511. Jon. 1292. B. 51. J. A. 754. μεθ' ὄ.: Or. 573. J. A. 65 — cf. S. Ant. 115] et Thuc. [ξὺν: V. 50, 3. μετὰ: IV. 78, 2 = μεθ' ὀπλιῶν V. 52, 2, quod Xen. constanter dixit σὺν ὀπλιταῖς; ap. Lys. XIV. 8 tamen μετὰ τῶν ὀπλιῶν significat „inter hoplitas“). b) Res cum re connectitur praep. σὺν frg. 156 (trim.): δίδωμι χιλίας δραχμῶν. — δέχομαι: διαχιλία γὰρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου (sc. δραχμαῖς) — quam rationem summae computandae, qua compluria in unum quasi corpus coalescunt („inclusive“), Attici constanter praep. σὺν alias vitata videntur significasse. Certe Lysias et Aeschines quum constanter μετὰ dixerint, σὺν sola illa ipsa ratione admiserunt, ille bis, hic semel (quum μετὰ ap. Aesch. 74, ap. Lys. 102 locis occurrat): Lys. XXI. 2 et 4: ἀνήλωσα σὺν τῇ τοῦ τρίποδος (τῆς σκευῆς) ἀναθέσει πεντακισχίλις δραχμῶν (ἑκκαίδεκα μνῶν). Aesch. II. 162: ἦσαν οἱ κλητοὶ καὶ συνδειπνοῦντες σὺν ταῖς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρεσβείαις οὐκ ἐλάττους ἢ διακόσιοι. Atque etiam Isaeus qui 58ies μετὰ (Mommsen. l. c.: 57), 7ies σὺν usurpavit, ubicunque illam rationem significat, praep. σὺν utitur: cf. VI. 33: αἶγας ἀπέδοτο σὺν τῷ αἰπόλῳ τριῶν καὶ δέκα μνῶν. VIII. 8. 35. XI. 42. Addo Thuc. V. 74, 3: ἀπέθανον Ἀθηναίων ξὺν Αἰγινήταις διακόσιοι. IV. 124. VII. 42. VIII. 95, 3.

3) Denique quater abstractis notionibus plerumque singulari num. positis junctum σὺν modalem ut ita dicam atque circumstantialem vim praebet. a) Semel hac vi rationem indicat qua quis versetur in rebus agendis: N. 580 (tetr. tr.): ἦν ἢ τις ἐξοδος [sc. Ἀθηναίων] μηδενὶ ξὺν νῶ, quod fortius et elatius quam ἄνευ νοῦ s. ἀνοήτως (Eq. 545. L. 518)

proverbialis fere dictionis speciem habet (cf. Pl. Crit. 48 C: οὐδενὶ ξὺν νόῳ. — Arr. An. IV. 26, 3: ξὺν οὐδενὶ κόσμῳ = οὐδενὶ κόσμῳ Ar. frg. inc. 101 Bgk.; cf. κόσμῳ Av. 1331. σώφρονι x. frg. 60). Dicitur autem non solum σὺν νόῳ (Hdt. VIII. 86. 138. Pl. Reip. X. 619 B), sed etiam μετὰ νοῦ (Men. 770. Nicom. 1. Pl. Menex. 88 B), quod supra p. 13 restitui Ar. N. 464, plerumque vero simplici dat. νόῳ (v. lexx.). E frg. com. huc pertinet solum Philisc. 2: σὺν ῥαθυμίας; ceteris locis omnibus hac significatione vides μετὰ (bis in med., 10ies in nov. com. frg.: v. Ind. com. p. 620), quod Ar. semel tantum usurpavit: frg. 398: ἄκουσον θυμοῦ δίχα καὶ κρῖνον μὴ μετ' ὄξυρρυγμίας (= ἄνευ ὄξ.), ubi tamen elatius tragg. genus dicendi imitatur (quod apparet ex adv. δίχα praep. vicem sustinente, qui usus tragg. [et Xenoph.] proprius ap. com. non cernitur nisi in frg. inc. Anaxandr. 55), quum in vulgari sermone rationem agendi designet simplici dativo (ut ὄργῃ Ach. 530. δόλῳ L. 623. σιγῇ P. 1053. σιωπῇ Eq. 1212. Av. 1217. Th. 660. E. 527), adverbii, participii (ut ὄργῃν ἔχων V. 243. 1030. παίζων R. 523 = μετὰ παιδιᾶς, σκώπτων P. 173 = μετὰ σκώμματος, εὐνοῶν N. 1410 = μετ' εὐν.), alio quovis modo. b) Ceteris 3 locis qui omnes exstant in lyr. partibus σὺν ex usu quodam elatissimi poetarum sermonis proprio eoque μετὰ prorsus respuente cum nomine suo praegnanter vicem sustinet totius enuntiati, modalis atque circumstantiali vi externam rerum conditionem describens, cui actio vel status aliquis ita junctus est, ut simul causalis quidam nexus intercedere cogitetur (quod nos dicimus „bei“). α) Th. 102: ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἔλευθέρα πατρίδι χορεύσασθε βοᾶν „cum patria libera“ i. e. „quando nunc patria libera est“, quem l. (fortasse desumptum ex Agathonis tragici carmine alqo) hh. dd. variis et pravis tentarunt conjecturis (v. intpp. et Mein. Vind. p. 146). β) Th. 716: τίς ἂν σοὶ, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκαις ἔργοις; „cum improbis istis factis“ = ἐπεὶ ἄδικα εἰργάσω „bei deinen ruchlosen Thaten“, ubi contra Mein. qui miratur (Vind. p. 155) neminem adhuc haesisse in verbis ξ. ἀ. ἔ., in quibus praep. nullo pacto explicari possit, quare conj. σοῖς ἀδ. ἔ., jam Herwerd. (anal. cr. p. 52) cf. jussit

Ter. Eun. I. 2, 72: egon' quicquam cum istis factis tibi respondeam? et Tac. Germ. 26, 3 (c. adn. Kritzii). γ) Causa efficiens, e qua quid necessario provenit, hac ratione indicatur Av. 1723: περιπέτεσθε μάκαρα μάκαρι σὺν τύχῃ i. e. μάκαρι τύχῃ συνόντα καὶ οὕτω μάκαρα γενόμενον „beata sorte fortunatum“ (= μάκαρος ἐκ τύχης: Soph. Phil. 1326: νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης): cf. S. O. T. 17: σὺν γῆρα βαρεῖς = συνόντες γῆρα καὶ βαρυνόμενοι αὐτῷ (= ἐν γῆρα βαρὺς Aj. 1017). O. C. 1663: σὺν νόσοις ἀλγεινός. Phil. 1223: σὺν σπουδῇ ταχύς. Ant. 1266: νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες. Pind. Ol. II. 18: λάθρα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαιμόνι γένοιτ' ἄν. (Bossler. de usu praep. ap. Pind. p. 27 sq.); pervulgata autem inde ab Homero consuetudine, in qua quis versatur, qua quis utitur conditione, ei conjunctus dicitur atque consociatus (cf. ex Ar.: N. 1399. 1404. V. 1460. Pl. 321. 437. 504. 564. frg. 503).

Jam totius disputationis summa haec est: Ar. ubicunque σὺν usurpavit, μετὰ certis de causis vitavit: sive quia μετὰ dici omnino non poterat (Th. 102. 716. Av. 1723 = 3, b) sive constantem vel certe praevalentem alqm sermonis gr. usum secutus (frg. 156 = 2, b. — σὺν θεοῖς: V. 1085. R. 1199. ξὺν ὄπλοις: V. 359. L. 555. 558) sive denique eo consilio ut orationem graviorem redderet et elatiorem (L. 1143 trim. N. 508 tetr. tr. N. 604. R. 445 lyr.).

Singularia autem duo licet observare: 1) Ar. σὺν singulari numero non junxisse nisi notionum abstractarum (N. 508. Th. 102. Av. 1723) et 2) nusquam apud Ar. σὺν cum nomine suo partem objecti efficere (ut e. c. ap. Hom. δ 75 ι 199. Pind. Ol. XIII. 41. P. XI. 20. J. III. 90 [Bossler. l. c. p. 26 sq.]. Soph. Tr. 257. Eur. Hec. 10. 1148. Alc. 382. frg. trag. adesp. 244 N. Antiph. or. II. α 4: οὐ γὰρ ἂν σὺν τῷ ἀκολούθῳ διέφθειρεν αὐτόν. Andoc. II. 7), quum μετὰ hac ratione Sies videas usurpatam (N. 1451. V. 1004. Av. 658. R. 1513. E. 1183. V. 1057 [q. l. addas ap. Becker. et Herm. Charicl. I. 354]. P. 1110. frg. 421; cf. e com. frgg. Amips. 19. Diod. 3; add. Pind. Ol. XI. 49. Pl. Reip. IX. 591 B).

In frg. com. quum μετὰ 71 locis inveniatur (10 antiq., 30 med., 23 nov. com., 6 anon., 2 monost.), σὺν Sies tantum

occurrit: praeter formulam *σύν θεοῖς* ap. Men. 391 [qui praeter monost. elatiore genere dicendi insignia constanter — 15ies — *μετά* dixit ut omnes nov. com. poetae] 4 antiq., 1 med. com., 2 monost. locis: 1) ap. personarum nomina: Cratin. 1 (trim.): *συνδιατρίβειν αἰῶνα σύν τινι* (cf. p. 79). mon. 302: *κακῶ σύν ἀνδρὶ μηδ' ὄλωσ' ὁδοιπόρει*. 488: *σύν τοῖς φίλοισιν εὐτυχεῖν αἰεὶ θελε*. 2) ap. rerum notiones: Pherecr. 124 (tetr. an.): *ὄχαιοι βοτράων μετὰ ναστίσκων ὀχτειύσονται θερμοῦ σύν ἔννει καὶ λειριοπολφανεμώναις* [de variatione praep. cf. S. Ant. 115: *πολλῶν μεθ' ὅπλων ξύν θ' ἵπποκόμοις κόρυθεςσιν*. Eur. Andr. 1060. frg. 322 D. Cycl. 68. Phoen. 789. 1116. Or. 1071 sqq. Xen. Hell. V. 1, 11], ubi quum conjuncti sint numeri sing. et plur., antecedit sing. (pariter atque ap. conj. *ὡς* praep. instar acc. junctam, quum ap. praep. *μετά* vice versa priorem locum tenere soleat gen. plur.: v. infra). Plat. 146: *σύν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' ἀνασκαλεύεται* (videntur tamen verba *σύν ἐλαίῳ* corrupta esse: v. Mein.), Eupol. 372: *σύν φθοῖσι προπεπωκώς*, ubi quum praeter haec 3 verba nihil servatum sit, quid sibi velit *σύν* non satis perspicuum est; videtur tamen ex usu quodam poetarum fere proprio instrumentalem adsciscere significationem („quum pateris propinasset“), qua quis cogitatur conjunctus atque consociatus agere cum re, cujus vi et ope alqd efficit (cf. Hom. *δ* 161. Pind.: Bossler. l. c. p. 27. Aesch. Pers. 755. Sept. 885; Thuc. I. 84, 2. Xen. Cyr. VIII. 7, 13). Denique 3) semel ap. notionem abstractam: Philisc. 2 (trim.): *οὐκ ἔστιν — σύν ῥαθυμίᾳ | τὰ τῶν πονούντων μὴ πονήσαντας λαβεῖν* (v. supra). —

De formarum *σύν* et *ξύν* usu Ar. admodum difficilis est quaestio. Constat antiquiorem formam *ξύν* ante Euclidem per-
volgatam fuisse et tempore belli Pelop. alteri *σύν* paullatim
cessisse (cf. Cauér. de dial. Att. vetustiore [in Curtii Stud. in gr.
gr. et lat. VIII. 2] I. p. 286 sq.). In inscriptionibus ol. 90—92
(420—412) fere tempus definitur, quo scriptura *ξύν* magis
magisque obsolevit; postea semper *σύν* legitur in titulis
(Wecklein. Cur. epigr. p. 57 sq.). Thuc. grammatici diserte
testantur constanter *ξύν* scripsisse (cf. Marcell. vit. §. 52.
Et. Magn. 311, 6: *ξύν Θουκ. ἀντὶ τοῦ σύν καὶ τὰ ἄλλα τὰ
ὅμοια. οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες*). Inde jam Ar. Weckleinio

et Cauero ll. cc. $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ nisi vel metri vel euphoniae causa scripsisse non videtur, quam consuetudinem codd. cum fide seruarint. Sane codd. plerisque locis $\xi\acute{\upsilon}\nu$ praebent: at 1) haud raro etiam omnes $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ exhibent, permultis autem locis fluctuant; deinde 2) librarii $\xi\acute{\upsilon}\nu$ intulisse saepius numeris $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ postulantibus convincuntur: certe e Dind. adn. Oxon. (et Eq. adn. cr. Velseni) 3 tantum locos mihi enotavi, ubi codd. c. metr. $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ praebent (Ach. 715: Γ , Th. 601: omnes [videtur tamen inter $\sigma\acute{\upsilon}$ et $\sigma\nu\nu\acute{\epsilon}\xi\epsilon\nu\mu\epsilon$ excidisse potius part. $\gamma\epsilon$], R. 800: Rav. Mut. Suid.), 6 vero ubi codd. $\xi\acute{\upsilon}\nu$ exhibent c. metr. (Eq. 479: Θ . \mathcal{A} . Γ a l. m. L. 540: R. Aug. Junt. R. 807: F. Barocc. E. 614: B. Γ . 619: omnes) vel contra dialectum (dor.: L. 93 omnes codd.: cf. 995). Accedit denique 3) id quod hh. dd. prorsus neglexerunt, quod multo saepius $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ numeris flagitatur quam $\xi\acute{\upsilon}\nu$: in ipsa praep. (14ies) $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ 6ies (L. 1143, R. 1199, frg. 156 trim. R. 445 tetr. j. L. 1039 tetr. tr. Av. 1723 lyr.), $\xi\acute{\upsilon}\nu$ bis (N. 580 tetr. tr. V. 339 anap.) [ceteris 6 locis: V. 1085 tetr. tr. L. 555, 558 tetr. anap. N. 604, Th. 102, 716 lyr. codd. ξ . praebent praeter N. 604 ubi in omnibus libris exstat $\sigma\acute{\upsilon}\nu$]; in compositis, quae in ipsis fabulis 508ies fere leguntur (in frg. 24 locis), $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ 83 (ter), $\xi\acute{\upsilon}\nu$ 22 locis (semel): ut per singulas fabulas haec ratio intercedat inter $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ et $\xi\acute{\upsilon}\nu$: Ach. 1:1. Eq. 9:3. N. 7:1. V. 8:3. P. 7:0. Av. 10:1. L. 5:3. Th. 8:3. R. 12:1. E. 8:3. Pl. 5:2, per singula metra autem haec: trim. 44:10 [$\sigma\acute{\upsilon}\nu$: Ach. 577. Eq. 220. 468. 479. 655. N. 793. 794. 1479. V. 21. 32. 50. 1251. P. 37. 668. 936. 1115. Av. 805. 1206. 1685. L. 178. 1179. Th. 156. 158. 178. 270. 624. 891. 975. R. 403. 408. 413. 807. 868. 869. E. 15. 16. 69. 446. Pl. 326. 646. 847. 1162. frg. 204. 399. $\xi\acute{\upsilon}\nu$: Eq. 1233. L. 39. Th. 475. 691. R. 800. E. 6. 472. 715. Pl. 1147. frg. 503]; tetr. (dim.) j.: 8:2 [$\sigma\acute{\upsilon}\nu$: Eq. 432. 854. N. 1037. 1426. 1438. V. 233. L. 540. E. 486. $\xi\acute{\upsilon}\nu$: Eq. 427. Th. 553]; troch.: 11:5 [$\sigma\acute{\upsilon}\nu$: V. 266. P. 618. 639. Av. 1079. 1086. 1756. R. 598. 903. 999. 1490. frg. 406. $\xi\acute{\upsilon}\nu$: Ach. 715. Eq. 595. N. 590. V. 1273. L. 1016]; anap.: 12:4 [$\sigma\acute{\upsilon}\nu$: Eq. 1317. V. 570. 691. P. 745. Av. 209. 544. 704. L. 577. Th. 40. E. 614. 619. Pl. 504. $\xi\acute{\upsilon}\nu$: V. 673.

Av. 546. L. 585. Pl. 503]; dactyl. 2:0 [*σύν*: N. 475. Eq. 1053 hexam.]; denique lyr. 6:1 [*σύν*: Eq. 1291. Av. 1761. L. 621. R. 385. 398. E. 296. *ξύν*: V. 633]. — Quae quum ita sint, vix crediderim Ar. *σύν* non scripsisse nisi ubi numeri *ξύν* respuant (consentiens cum Fritzschio ad Th. 601); quamquam autem verisimile videtur ratione illa quae cernitur in titulis eadem etiam Ar. temporum progressu magis magisque ad formam *σύν* inclinasse, tamen ad certum iudicium pervenire non possumus, dum accurata codd. lectionum notitia caremus; de euphonia autem admodum lubricam esse quaestionem ipse Weckleinus concessit (cf. Reisig. Conj. Lobeck. paral. diss. 1). — In frg. com. longe praevalere formam *σύν* vides ex Ind. Jacob. p. 975—988; *ξύν* 28 ius tantum occurrit (in comp., nusq. in ipsa praep.): 16 antiq., 8 med., 4 nov. com. locis: Cratin. 166. 191. Pherecr. 9. 33. 145. Telecl. 41. Herm. 44. 71. Eupol. 35. 302. Plat. 66. 86. Aristomen. 2. Stratt. 47. 51. Theop. 32. | Antiph. 16. 74 (bis). Eubul. 105 (bis). Aristophont. 12. Cratin. min. 9. Alexid. 126. | Men. 435. mon. 398. Nicol. v. 19. anon. 115 — nusquam tamen numeris flagitatum nisi ap. Eubul. 105 (bis) in hexam.: *ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγων* [*ἀσύνετος*: Philem. 123. *συνετός*: Dionys. 7. Apollod. 13. *ξυνετός*: mon. 398], quare in frg. Athenionis v. 45 [Mein. IV. 558] quum codd. Athen. XIV. 660 E praebeant: *ἡμαρτον*. — *ἀλλὰ δεῦρο συνέσιθι* | *μοι* trim. redintegrandi causa scripserim potius: *ἀλλὰ δεῦρό νυν συνέσιθι* | *ἐμοί* (ut NYN excidisse statuatur ante ΣYN) quam quod Mein. scripsit e conj. Dobr. *σὺ ξυνεσίθι* | *ἐμοί*.

Conjunctionem *ὡς* Ar. non minus 43 locis (cett. com. 64 8 ius tantum [Eup. 222. Antiph. 189. Anaxandr. 56. Aristophont. 10. Dionys. 1. Ap. Car. 23. Crobyl. 5. anon. 207], Lysias 13 ius; v. Frohb. ad I. 10) praep. instar eodem intellectu atque *ἐπί παρά πρός* accusativo personae junxit, ad quam quis tendit s. pervenit, plerumque (34 locis) in trim., bis in tetr. tr. (Av. 317. 754), quater in anap. (Eq. 501. V. 1042. R. 1509. Pl. 495), ter in lyr. partibus (Ach. 675. N. 1164. Th. 1020). Nusquam eam vides apud collectiva, quae quidem apud Ar. solam adsciscunt praep. *πρός* (Eq.

Hdt. VI. 19: *γυναῖκες καὶ τέκνα*. Pl. Reip. IX. 578 E: *γ. καὶ παῖδας*). De significatione praep. *ὡς* tria licet observare: a) „domum, in aedes alcjus“ significat *ὡς τινα* Ach. 394. V. 1042. E. 933. 1005. 1013. 1028. 1084. 1088. Pl. 89. 97. 404. 495. 1201. 1203, ap. vv. *εἰσιέναι* E. 925. *εἰσέρχεσθαι* Pl. 237, 242 quibus duobus locis sibi respondentibus (*ἦν μὲν γὰρ ὡς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχῳ — ἦν δ' ὡς παραπληγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχῳ*) unice recte se habet *ὡς*, nullo modo ferri potest *εἰς* [237 plerique libri *εἰς*, ed. Junt. 1525 *ὡς*, 242 plerique libri, etiam Ven., et Ald. *εἰς*, R. Vat. pauci alii *ὡς*], quippe quod hoc intellectu ab Atticis ita tantum admittatur, ut nomine personae unus certus quidam locus, fere publicus, significetur: cf. Av. 619: *κοῦκ εἰς Δελφούς οὐδ' εἰς Ἄμμων' ἐλθόντες ἐκεῖ θύσομεν* „in templum Jovis Ammonis“ [ubi sine causa *ὡς* scripserunt Mein. Kock.]. Thuc. III. 3, 6: *εἰς τὸν Μαλόεντα ἐξήλθον* „in templum Apollinis Maloentis“. IV. 67, 2: *ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ἐννάλιον* „in templum Martis“. I. 137, 3: *ἐσπέμπει γράμματα ἐς βασιλέα* „in aedes regis“. Cf. Krüg. I. 68. 21. n. 3 (qui tamen injuria huc refert E. 673 sqq.: *τὸ γὰρ ἄστν | μίαν οἰκησὶν φημι ποιήσεν συρρήξασ' εἰς ἐν ἅπαντα | ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλωνς*, ubi potius *εἰς ἀλλήλων* scrib. est ex em. Dind. Meinekio probata: „ut liceat alii in alius sedem se conferre“ i. e. „sedes ex arbitrio permutare“ — jam enim omnes, qua bonorum mulierum liberorum utuntur communione, eadem unius communis domicilii aequabiliter participes sunt ita, ut nemini certus sit locus). — Eadem ratione *ὡς τὸν θεόν* Pl. 32 (*ἐπερησόμενος οὖν ᾤχόμεν ὡς τὸν θεόν*) significat „in templum dei“ (sc. Apollinis; cf. 41 *ἐξιῶν*): solet tamen Ar. hoc dicere *πρὸς τὸν θεόν*: cf. Pl. 653: *ἀφικόμεθα πρ. τ. θεόν* (= *εἰς Ἀσκληπιοῦ* sc. *ιερόν* 621. 411. V. 124). 823: *πρ. τ. θεόν ἴωμεν*. 827: *πρ. τ. θεόν ἦκω*. 840: *πρ. τ. θεόν προσευξόμενος ἦκω — ἐνθαδί*. 844: *ταῦτ' ἀναθήσων ἐρχομαι πρ. τ. θεόν* (cf. 959 sq. 1196). R. 400: *δεῦρο συνακολούθει πρ. τῆν θεόν* („in templum deae Cereris“). Itaque etiam illo loco (Pl. 32) scripserim *ᾤχόμεν πρὸς τὸν θεόν*, praesertim quum hoc ipsum praebeat cod. Rav.; neque enim crediderim *πρὸς* ex interpretatione irrepsisse.

b) Semel *ὡς* occurrit, ubi res aliqua dicitur ad aliquem pervenire: Av. 1518: *οὐδὲ κνῖσα μηρίων ἄπο ἀνήλθεν ὡς ἡμᾶς* (sc. *τοῦς Θεούς*), qua tamen ratione dubito num umquam *ὡς* ab Atticis sit admissum; paullo aliter res se habet, ubi quis perferre dicitur alqd ad alqm (cf. e com. Antiph. 189: *ἅπαντας ἀναπέπεικεν ὡς αὐτὸν φέρειν* „persuasit piscatoribus ut omnes pisces ad se ipsum afferant“). Dionys. I: *ὥστ' ἐνίοτ' ἂν τοῦτοισι ποιῶν ματτίην | σπεύδων ἄμ' εἰσήνεγκα διαμαριῶν μίαν | ἄκων περιφορὰν τῶν νεκρῶν ὡς τὸν νεκρὸν*). Itaque nescio num *ὡς* illo loco sit interpretis, Ar. autem scripserit *εἰς ἡμᾶς*, sicut dixit *εἰς Θεοῦς ἐλθεῖν* sim. P. 128. 130. 132. Av. 843, quo postremo loco: *κήρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν εἰς Θεοῦς ἄνω* Mein. in adn. cr. ceteris ll. neglectis temere *ὡς* scrib. esse conjecit.

c) Neque magis umquam Attici *ὡς* ita admiserunt, ut significet, quo versus quid tendat vel dirigatur, quae vis propria est praep. *εἰς* et *πρός* (*εἰς* vides h. s. Ach. 32. 1112. Eq. 173. 174. 292. N. 187. 193. V. 613. P. 56. Av. 264. 309. R. 499. 562. 1171. Eq. 657. 663. V. 1110. frg. 349. V. 416. P. 995. R. 1074. Eq. 147. V. 18. 431. P. 70. Av. 1006. L. 977. frg. Nub. I. 1. *πρός*: Ach. 291. Eq. 651. 804. 1118. N. 323. 996. P. 635. Av. 1334. R. 544. P. 158. L. 229. 230. frg. 445 a. Av. 1007. L. 288). Itaque duobus locis Ar. quibus *ὡς* hoc intellectu traditum est, *εἰς* restituendum esse censeo: Pl. 152: *τὰς εἰαίρας φασὶ — τὸν προκτὸν εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν*: scribas *εἰς τοῦτον* (et habent hoc ipsum cod. Rav. et Suid. s. *εἰαῖραι*), et P. 174: *ὦ μηχανοποιε πρόσχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ*: scribas *εἰς ἐμέ* (cf. N. 575: *δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε*); eadem ratione *εἰς* in *ὡς* abiit ap. Eur. Iph. T. 1056, ubi inde ab Hermanno scribitur *εἰς ὑμᾶς βλέπω* quum in codd. omnibus sit *ὡς ὑμᾶς βλέπω*.

65 Eq. 1260 sqq.: *καὶ μὴν ἐγὼ σ' ὦ Δῆμε Θεραπέεω καλῶς | ὥσθ' ὁμολογεῖν σε μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ | ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει*. Desiderarunt Hirschig. Dind. Mein. ad τῇ Κ. πόλει praep. ἐν „quae necessaria sit ad loci sententiam, quia non agatur de utilitate quam ille civitati allaturus sit, sed de benevolo in Demum animo“. At hoc ex ipsius Demi sententia prorsus ad idem redire satis apparet

e v. 873 sq., ubi ille ad isiciarium qui ei calceos (ζεῦγος ἐμβάδου) dedit dicit: κρίνω σ' ὅσων ἐγὼδα περὶ τὸν δῆμον ἄνδρ' ἄριστον | εὐνούστατόν τε τῇ πόλει καὶ τοῖσι θακτύλοισιν. (Cf. 1208 sq.: τί οὐ διακρίνεις Δῆμ' ὁπότερός ἐστι νῶν | ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σέ καὶ τὴν γαστέρα; quod παρ' ὑπόνοιαν dictum est pro καὶ τὴν πόλιν). Itaque censeo conj. illa licet lenissima opus non esse, sed dat. τῇ. K. π. pendere e v. ἀμείνω (ut Th. 832: εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει), ut idem valeat atque περὶ τὴν πόλιν „erga civitatem“ (cf. Ach. 603. 698. Eq. 764. 831. Pl. 658), isiciarius igitur dicatur ἀγαθὸς πολίτης pariter atque v. 944. Ceterum si quis conj. illam ideo quoque rejiciendam existimet, quod dicendum fuerit potius τῶν ἐν τῇ K. πόλει (sc. ἀνθρώπων), meminerit quaeso locorum quos supra p. 10 congressi ad refellendam Velsenii de Eq. 480 conjecturam.

A v. 1070 (Iyr.) chorus avium dicit: ἔρπειά τε καὶ δάκεια 66
 πάνθ' ὅσα περ ἔσιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐκ γοναῖς ὄλλνται; codd. c. metr. γοναῖσιν ἐξόλλνται, em. Reisig. Conj. p. 219, vulg. ἐν γοναῖς ὄλλνται, quod perperam defendit codd. neglectis Pierson. N. Mus. Rh. XI. 120 cll. K 521. Pind. Pyth. XI. 57; unice recte se habet ἐκ γοναῖς ὄλλνται: tmesi enim (v. p. 101) verbi vis vel maxime effertur, quod h. l. aptissimum est: „prorsus caede pereunt“. Quaeritur autem qua ratione verba inter se sint conjungenda: Brunck. („reptilia vi alarum mearum pereunt“) et Pierson. l. c. („von meinem Flügel wird's heraus [?!] durch Mord getilgt“ — „unter meinem Fl. in Mord [ἐν γοναῖς] geht's zu Grunde“) conjungunt inter se verba ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ὄλλνται: at quid vis alarum pertinet ad caedem vermium, reptilium, insectorum (1064 sq.: ἐν γαίῃ δένδρεσὶ τ' ἐφημένα) quae devorantur ab avibus?; neque opus est loci caedis significatione. Jam Kock, qui recte negavit ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος cum v. ὄλλνται conjungi posse, ipse scripsit ἐπ' ἐμᾶς πτ., quod significet „im Bereich meines Flügels“: sane hoc me iudice sententia postulatur, at vehementer dubitatum significari possit praep. ἐπί; certe multo pulcrius ac magis poetice exprimitur praepositione ὑπό concretam quae sensibus percipi possit imaginem depingente: „quaecumque versantur sub alis meis“ sc. quibus omnia supervolo terram

despiciens (cf. 1058: τῷ παντόπτι, 1061: πᾶσαν γὰν ὀπτέω).
 Coniungenda igitur sunt verba ὅσαπερ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυ-
 γος, quod cur fieri non posse videatur Kockio non perspicio.
 — Nec minus concreta atque perspicua imagine usus est
 poeta Th. 281 (trim.): θῆσαι καομένων τῶν λαμπάδων | ὅσον
 τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος, cuius loci ab interpretibus
 male tractati sententiam perspexit demum Engerus qui inter-
 pretatur: „vide ardentibus taedis quanta multitudo (sc. mu-
 lierum; cf. P. 1192: ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθε. E. 395:
 τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλον) in templum ascendat sub earum fumo“,
 nisi quod aptius fortasse τῶν λαμπάδων accipitur pro gen.
 attrib. coniungendo cum verbis ὑπὸ τῆς λιγνύος, cui καομένων
 praedicative additum sit: „ardentium taedarum sub fumo“
 sc. ad caelum surgente (cf. Schoene N. Mus. Rh. V. 627 sq.).
 Praeter hos 2 Ar. locos ὑπό c. gen. significat „sub“ bis in
 frg. com. (Pher. II. 305. Eupol. II. 539), ter in formula ἐπὶ
 μάλῃς „sub axilla“ i. e. clam abditum (L. 985. Alexid. III.
 426. Diph. IV. 376); saepius eadem significatione vides ὑπό
 c. dat.: 9ies ap. Ar. (N. 1005. V. 108. Av. 615. 1608. Th.
 528. E. 104. frg. 145; ap. verba movendi: V. 386. Th. 562),
 quater in frg. com. (Cratin. II. 77. Pher. II. 276. 300. An-
 tiph. III. 112); denique ὑπό c. acc. ap. verba movendi 7ies
 (v. p. 68).

- 67 E. 877—1111 Droysen. (quaestt. de Ar. re scen. p. 78)
 rem agi censet in Ceramico vel ἐν Πειραιεὶ παρὰ ταῖς πόρ-
 ναις (P. 165) ut videatur quae in scenam prodeunt νεανίδα,
 γραῦν α β γ pro meretricibus accepisse, neglexit quod Praxa-
 gora dixit 718 sqq.: ἔπειτα τὰς πόρναις καταπαῦσαι βού-
 λουμαι | ἀπαξάπασας — | ἵνα τῶν νέων ἔχωσιν αὐταὶ τὰς ἀκμάς
 (sc. mulieres civium Atheniensium choro repraesentatae; cf. L.
 1274: ταύτας = ταντιασί; conjj. Elmsl. ἀστὰι et Mein. ἔχωμεν αὐταί
 opus non videtur). Quum igitur νεανίς, γραῦς α β γ non sint mere-
 trices, sed e numero mulierum Athen. quibus jam res publica
 administranda tradita est, quod etiam e toto inter eas et νεανίαν
 colloquio apparet (praecipue e vv. 985 sq. 1013 sqq. 1022:
 τοῖς νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον. 1056), res per hanc scenam
 non in certa aliqua urbis regione agi cogitanda est, sed in
 quolibet vico Athenarum (cf. quae fore dixit Praxagora

693 sqq.: αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς δίοδους | προσπίπτουσαι
τοῖς ἀπὸ δείπνου | τάδε λέξουσιν· δεῦρο παρ' ἡμᾶς κτλ.).

E. 1112—1181. Nemo adhuc quantum video interpretum 68
docuit, qua ratione haec extrema Eccl. scena, qua Blepyrus
a Praxagora uxore per servam ad coenam vocatur, conciliari
possit cum v. 725 sqq., ubi idem Blep. una cum uxore
coenam institutura in forum dicitur abire. Nam neque ante
ipsam coenam domum rediisse ullo modo potest cogitari
(v. 834 sqq. vicini Bleepyri sequuntur nuntiam cives ad coe-
nam invitantem, Bleepyri ipsius mentio fit nulla), neque om-
nino intelligitur, cur tandem solus Blepyrus non interfuerit
epulis communibus. Accedit denique quod non jam tempus
est coenandi; in scena enim quae antecedit inducuntur mulieres
juvenem quemdam a coena cum face redeuntem secundum
novam legem captantes (quod post coenam futurum praedi-
caverat Praxagora v. 693 sqq.). Haec me movent, ut quum
lacuna statuenda nihil proficiamus neque de transpositione
possit cogitari, totam hanc extremam scenam (ceteroquin
etiam satis insulsam atque inficetam: cf. imprimis v. 1129 sqq.)
additam esse censeam, quum ea quam ipse Ar. scripserat
interiisset.

Droysen. I. c. (§. 67) p. 62 Lys. vv. 1216—20, 22—24, 69
28—40 servo tribuendos censet, qui hero ex epulis redeunti
facem praeferat, quum Mein. Hamakerum secutus eos Athe-
niensi A dederit. Quamquam quae est de hujus totius loci
personis personarumque vicibus quaestio difficillima est di-
judicatu, tamen id pro certissimo affirmari potest certe vv.
1228—38 nullo modo tribui posse servo, quippe quia e
I. pers. plur. qua qui illa dicit constanter utitur (ὑγαίνομεν
προσβέυσομεν κτλ.) satis appareat hos versus esse civis
Atheniensis.

Nec felicioram conjecturam protulit Droysen. p. 52 adn. 70
68 de P. 725 sq.: πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι; -θάρρει, καλῶς· |
τηδί παρ' αὐτὴν τὴν θεόν, ubi quum Trygaeus deinde dicat:
δεῦρ' ᾧ κόρα | ἐπεσον ἄμ' ἐμοὶ θᾶπτον, scribi jussit: τηδί
παρ' αὐτὸ τὸ θεῶ (sc. Ὀπάραν καὶ Θεωρίαν), prorsus negle-
gens adverbio τηδί certum quo Trygaeus descendat indicari
locum qui jam manifesto accuratius describatur verbis illis

παρ' αὐτήν τὴν θεόν „juxta, praeter ipsam deae (Pacis) statuam (descendes)“. Cf. de hoc usu pron. αὐτός Av. 390: παρ' αὐτήν τὴν χίτραν ἄκραν ὀρεῶντας ἐγγύς. R. 162: ἐγγύτατα παρ' αὐτήν τὴν ὁδὸν οἰκοῦσιν. Ach. 139. N. 410. 1038. P. 199. Av. 1482. R. 436. 1119. E. 1107. Pl. 256. 962. frg. 230 b. Krüg. I. 51. 6. n. 9; τὴν θεόν autem dictum est pro τὸ τῆς θεοῦ ἄγαλμα eadem ratione qua L. 634 sq.; ἐξῆς Ἀριστογείτονι — παρ' αὐτόν significat „propter, juxta Ar. statuam“, E. 682: παρ' Ἀρμόδιω „juxta H. statuam“, frg. 186; παρὰ τοὺς ἀρχεγέτας „ad statuas eponymorum“ (cf. Hermann. Antiq. publ. §. 111. 2. P. 1183: προστάς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίωνος — schol. τῶν ἐπωνύμων καὶ ὁ Πανδίωνός ἐστιν ἀνδριάς). Eq. 536 tamen παρὰ τῷ Διονύσῳ „juxta D. statuam“ recte Kock. (v. adn.) et Velsen. ex emend. Elmsl. mutarunt in παρὰ τῷ Διονύσῳ (sc. ἱερεῖ) „juxta D. sacerdotem“ (cf. Ach. 1087).

- 71 Ubi Ar. causam efficientem indicat, διὰ constanter a c. junxit, genetivo (quem nonnumquam admiserunt Plato [cf. Ast. lex. I. p. 460; e. c. Tim. 57 C: διὰ τοιοῦτων αἰτιῶν γέγονε] et Aristoteles [v. Eucken. über d. Sprachgebr. d. Ar. Berl. 1868 p. 38 sq.; e. c. Polit. 1316 b 14: πολλῶν οὐσῶν αἰτιῶν δι' ὧν γίνονται αἱ μεταβολαί, οὗ λέγει ἀλλὰ μίαν]) nusquam nisi Th. 127 ubi dithyrambicorum poetarum sermonem imitans chorum Musarum dicentem facit: σέβομαι κίθαριν τῆς γᾶος ἔσσντο δαιμονίοις ὄμμασιν ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίων ὁπός „veneror citharam qua effectum est, ut lux, fulgor (sc. gaudii) atque laetitiae: cf. Aesch. Eum. 522: ἐν γάει καρδίαν ἀνατρέψων) „emicaret divinis oculis, et nostra subita voce“: respondet igitur διὰ c. gen. dativo τῆς. Quo in loco explicando et restituendo frustra adhuc laborasse mihi videntur interpretes (v. adn. Fritzschi et Engeri). Excidisse aliquid post δαιμονίοις numeri docent: Engerus τέ σου inseruit, Bergk. Mein. θεῶν, ipse potius Διός (ΔΙΟΣ post ΙΟΙΣ) excidisse censeo. Spectant enim illa verba manifesto ad Apollinem Μουσηγέτην qui in coetu deorum φορμίζων, κιθαρίζων adest canentibus Musis (cf. A 603 sqq.: οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης, οὐ μὲν φόρμιγγος περικάλλεος ὃν ἔσχ' Ἀπόλλων μουσᾶν ὅ' αἰ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῆ, hymn. Apoll. II. 10 sqq.: αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ αἰοιδή. Μοῦσαι

μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ ὑμνεῦσιν — [23 sq.]
 ἀπὸ τοῦ ὅ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει καλὰ καὶ ἕψι βιβὰς),
 quo concentu delectatur pater deorum (h. Apoll. II. 26 sq.:
 οἱ δ' ἐπιτέρονται θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες, *Ἀητῶ τε χρυσο-*
πλόκαμος καὶ μητίετα Ζεὺς. Hes. Theog. 36: *Μουσάων ἀρ-*
χώμεθα ταῖ Διὶ πατρὶ ὑμνεῦσαι τέρπονσι μέγαν νόον ἐντὸς
Ἵολύμπου. 51: *ὑμνεῦσαι τέρπονσι Διὸς νόον ἐντὸς ἽΟλ.*); αἰ-
 φνίδιος autem, quod frustra adhuc explicare conati sunt inter-
 pretes, frustra tentavit Mein. Vind. p. 147 *αἰδίου* conjiciens,
 vox Musarum ideo praedicatur, quia *ἐπολολύζουσιν Μοῦσαι*
 (cf. Av. 213 sqq.: *ἐλελιζομένης ἱεροῖς μέλεσιν γέννος ξουθῆς*
 [sc. Iusciniæ] *καθαρὰ χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἰχὼ*
πρὸς Διὸς ἔδρας, ἵν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων τοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλον ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν ἴστησι χοροῦς· διὰ
δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ ξύμφωνος ὁμοῦ θεία μακάρων
ὀλολυγῆ. 781 sqq.: *εἶλε δὲ θάμβος ἄνακτας, Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος*
Χάριτες Μοῦσαι τ' ἐπ' ὀλολύξαν. — Cf. etiam Eq. 616. 1327).

Av. 991: *οὔκουν ἐτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων*; In v. 72
ἐκτρέχων offenderunt Hamaker., Bergk., Mein. Ille scribi
 jussit *ἀποτρέχων* (quo v. usus est Ar. e. c. N. 1005. Av. 1162. 1549.
 Th. 711. 1203. 1214. E. 196. 284), quod satis arridet consideranti
 ἀπό in ἐκ corruptum esse etiam Eq. 728. N. 1296. P. 1221 (v.
 p. 103 sq.); Bergk. conj. *χρησμολεσχῆσεις τρέχων* (cf. *χρησμολέ-*
σχης = *χρησμολόγος* Lycophr. 1419), denique Mein. *χρησμολογή-*
σιων εἰ τρέχων, cui tamen adversantur loci simillimi Ach. 828:
εἰ μὴ τέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων. Av. 1260: *οὔκουν ἐτέρωσε*
πετομένη καταθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά; 1020: *οὐκ ἀνα-*
μειρήσεις σαντὸν ἀπιῶν ἀλλαχῆ; Ach. 1035: *ἀπιῶν οἴμαζέ*
ποι (R. perperam *ποι*). Vereor autem ne omnino nulla
 opus sit mutatione, considerans Diphil. frg. 19: *οὐκ ἐκ-*
δραμεῖ λαβὼν τόδε; (quod jam Kock. de hac v. *ἐκτρέχειν*
 significatione cf. jussit) et verbum *ἐκσπεύδειν* quod Ar.
 (solus ut videtur) eadem vi usurpavit Th. 277: *ἐκσπευδε*
ταχέως· ὡς κτλ., ubi inconsiderate Mein. e conj. Hama-
 kerii scripsit *καὶ σπεῦδε ταχέως*, quod vides Eq. 495; at
 ibi particula *καὶ* imp. *σπεῦδε* connectitur imperativis qui
 antecedunt *ἔχε νῦν ἄλειψον* (490) et *ἔχε νῦν ἐπέγκαψον* (493),
 quum Th. 277 quid *καὶ* sibi velit prorsus non intelligatur.

73 Th. 370; miror Bergkium et Mein. retinuisse vulg. ἄκουε πᾶς: quum verba fiant ad mulieres, recte coronide appicta ἄκουε πᾶσ' scripserunt Fritzsich, in append. et Enger. Cf. autem de hoc usu 2. pers. imp. (v. p. 49 sq.) σῖγα πᾶς Ach. 238. χάρει νυν π. R. 372. ἄγε νυν ἄγε π. P. 512. φύλαττε, ἄθρει π. Av. 1190. 1196. ὑπότεινε δὴ π. P. 458. ὕπαγε, μέλπε καὶ γέραιρε πᾶσα, ἐπείγου ἄπασα Th. 956. 961. E. 502 (ἔρπε π. Eur. Rhes. 690. ἴσχε πᾶς τις 687 sq. — sed 3. pers. usus est Aesch. Ag. 1622: ἄγε δὴ ξίφος πᾶς τις εὐτρεπιζέτω). παῖε πᾶς Ach. 282 cl. Eur. Rhes. 685 restituit Bergk. probatus recc. edd. (codd. c. metr. παῖε παῖε, quod vides Eq. 247. V. 406. P. 1119); inverso ordine πᾶς χάρει P. 301. 555. πᾶς ἔπου, δίοικε καὶ πυνθάνον Ach. 204. πᾶς ἐπίστρεφε V. 422. πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ P. 510, addito v. ἀνὴρ ut R. 1125: σιώπα π. ἀνὴρ; cf. Av. 1186: χάρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης· τόξενε, παῖε. Eadem ratione ubi apud imperativos vocativi locum tenet nominativus addito articulo (cf. Krüg. I. 45. 2. n. 6), plerumque vides 2. pers. imp., sive antecedit nom. sive subsequitur, ut videatur nom. accipiendus esse pro appositione pronominis subintelligendi σύ vel ὑμεῖς: cf. Pl. 1100: ὁ Καρίων ἀνάμεινον. Av. 665: ἡ Πρόκνη | ἔκβαινε καὶ σαντήν ἐπιδείκνυ. R. 521: ὁ παῖς ἀκολουθεῖ δεῦρο. 271: ὁ Ξανθίας βιάδιζε δεῦρο. E. 734: ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξειδι. R. 608 sq.: ὁ Διτύλας χῶ Σκεβλύας χῶ Παρδόκας | χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτφί. Ach. 155: οἱ Θραῖκες ἴτε δεῦρο. E. 737: ἴστω παρ' αὐτήν, δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια. Eq. 1189: δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαί; addito pron. σύ: E. 739: σὺ δεῦρ' ἡ κίθαρωδός ἔξειδι. 730: χάρει σὺ δεῦρ' ἡ κιναχύρα (sic enim scribendum censeo [codd. δεῦρο κιν.] aequabilitatis causa: 734: ἡ χύτρα, 737: ἡ κομμώτρια, 739: ἡ κίθαρωδός); cf. etiam R. 40: ὁ παῖς — οὐκ ἐνεθυμήθης; Sed tamen nonnumquam etiam 3. pers. vides, non solum ubi is cui quid imperatur non adest (P. 1146: τὸν Μανῆν ἢ Σύρα βωσιτησιάτω ἕκ τοῦ χωρίου [hoc fingit chorus]. Av. 1311: Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά), sed etiam ubi praesens versatur in scena: Ach. 134: προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιάλκους. E. 742: ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προίτω. Ach. 243: ὁ Ξανθίας τὸν γαλλὸν ὀρθὸν σιτησιάτω (259 sq.: ὃ Ξανθία, σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτεῖος ὁ γαλλός);

unde v. antecedenti 242 ex em. Wolfii scribendum censeo aequabilitatis causa: *προῦτω ἴς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ κανηφόρος* (codd. *πρόιθ' ὡς τὸ πρόσθεν*: v. p. 49 sq.).

Quae apud Ar. in diverbio valeant leges repetendae ⁷⁴ praepositionis accuratius exponere juvabit.

1. In simplicibus responsis Ar. praep. repetere solet: v. Av. 803: *ἐπὶ τῷ γελᾶς*; — *ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπέτοις*, Pl. 130, Eq. 1005 sqq. V. 191. frg. 238. N. 1090 sqq. Av. 608 (cf. Pl. 133: *διὰ τίν'*; *οὐ διὰ τουτονί*); P. 224: *εἰς ἄντρον*. — *εἰς ποῖον*; — *εἰς τουτί*. Non repetivit *εἵνεκα* R. 1009: *τίνας εἵνεκα χρῆ θανατάζειν ποιητήν*; — *δεξιότητος καὶ νοουθεσίας* (cf. Frohb. ad Lys. XXXII, 10) et adv. *πλήν* V. 762, ubi tamen subintelligitur etiam in interrogatione: *λέγ' ὅτι βούλει πλήν ενός*. — *ποῖον*; *φέρ' ἴδω*. — *τοῦ μὴ δικάζειν*.

2. Eadem ratione repetitur praep. ubi quis interrogationi suae ipse conjecturam addit de responsione: L. 997 sq.: *ἀπὸ τοῦ δὲ τουτί τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν*; *ἀπὸ Πανός*; Eq. 707: *ἐπὶ τῷ γάγους ἤδιστ' ἄν*; *ἐπὶ βαλλαντίῳ*;

3. Ubi quis, quibus verbis alter interrogavit, iisdem respondet, repetit etiam praep.: N. 638 sq.: *τί βούλει μανθάνειν*; *πότερα περὶ μέτρων ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπιῶν*; — *περὶ τῶν μέτρων ἔγωγε*, Eq. 1245 sqq.: *πότερον ἐν ἀγορᾷ ἢ ἄλλαντοπόλεις ἔτεδὸν ἢ πὶ ταῖς πύλαις*; — *ἐπὶ ταῖς πύλαισιν*.

4. Contra non repetitur praep., ubi quis quae alter dixit ita confirmat, ut ea accuratius circumscribat atque determinet: E. 522 sq.: *πόθεν ἦκεις*; — *οὐ τᾶρα παρὰ μοιχοῦ γε φήσεις*. — *οὐκ ἴσως ἐνός γε*, Pl. 889: *οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί*. — *μὰ τὸν Δι' οὐκ οὐκον τῷ γε σῶ*, R. 1200: *ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ*. — *ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς*; — *ἐνός μόνου*.

5. Ubi quis mirabundus quae alter dixit repetit per interrogationem, repetit etiam praep.: L. 30 sq.: *ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἢ σωτηρία*. — *ἐν ταῖς γυναιξίν*; N. 652 sq.: *ἐπαῖονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατὰ δάκτυλον*. — *κατὰ δάκτυλον*; R. 1200: *ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ*. — *ἀπὸ ληκυθίου*; (Plat. II, 672: *ἐπὶ θύννον*. — *ἐπὶ θύννον*); Av. 607 sq.: *τριακόσι' αὐτοῖς ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιαδες ἔτη*. — *παρὰ τοῦ*; — *παρ' ὅτου*; *παρ' ἑαυτῶν*. Cf. Pl.

393: Πλοῦτος παρ' ἐμοί. — παρὰ σοί; L. 488 sq.: ἵνα τὰρ-
 γύριον σὼν παρέχομεν καὶ μὴ πολεμοῦτε δι' αὐτό. — διὰ τὰρ-
 γύριον πολεμοῦμεν γάρ; V. 1143: ἐν Ἑκβατάνοισι ταῦθ' ἐ-
 φαίνεται. — ἐν Ἐ. γίνεταί κρόκης χόλιξ; An. 1209 sq.: κατὰ
 ποίας πύλας εἰσῆλθε εἰς τὸ τεῖχος; — οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε.
 καθ' ὁποίας πύλας; (sic enim haec scribenda censeo: v. infra
 s. 6). Itaque V. 474: ἔσθ' ὅπως ἐς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλή-
 λουσι καὶ διαλλαγάς; — σοὶ λόγους ᾧ μισόδημε; recte Hotibius
 praep. addi jussit, nisi quod non σοὶ 'ς scribendum est, sed
 potius per crasim (Krüg. II. 14. 6. n. 5) σοῦς ex emend.
 Dindorfii (Batavorum more tacite iterata ab Hirschigio ed.
 Vesp. p. 132). — Perperam autem Mein. (Vind. p. 221) Pl.
 1046: ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑορακέναι. — ποίου χρόνου
 ταλάνταθ' ὅς παρ' ἐμοὶ χθές ἦν; quum in vocabulo ποίου
 injuria (v. infra s. 6) offenderet, aut πόσον χρ. scribi jussit
 (ut Ach. 83) aut πολλοῦ χρόνου; quod potius διὰ πολλοῦ χρ.;
 dicendum erat.

6. Contra ubi quis singulare aliquod vocabulum quo
 alter usus est mirabundus vel indignabundus rejicit per pron.
 interrog. ποῖος („was sprichst du mir da von —?“ Krüg. I.
 51. 17. n. 12. Reisig. Conj. p. 75. Cf. Soph. Tr. 427. Eur.
 Hel. 567. Pl. Charm. 174 A. Theaet. 180 B. Lach. 194 D.
 Euthyd. 291 A. 304 E. Gorg. 490 E; ex Ar.: Ach. 62. 109.
 158. 761. Eq. 32. 162. N. 247. 367. 1233. V. 1202. 1369.
 1378. L. 730. 922. 971. 1178. Th. 874. R. 529. Pl. 1046)
 praep. non repetitur: Ach. 61 sq.: οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βα-
 σιλέως; — ποίου βασιλέως; L. 730 sq.: ἔρια ὑπὸ τῶν σέων
 κατακαπιόμενα. — ποίων σέων; (Antiph. III. 29: τὸν κότταρον
 ἀφείς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα. — πλ. ποίαν;). [Aliter res se habet
 ubi quis pron. ποῖος ita utitur, ut aliquid accuratius definiri
 velit atque distingui: repetitam vides praep. P. 223 sq.: ὁ
 Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ. — ἐς ποῖον; — ἐς
 τουτὶ τὸ κάτω, non repetitum adv. πλήν V. 761 sq.: λέγ' ὅτι
 βούλει πλήν ἐνός. — ποίου; φέρ' ἴδω. — τοῦ μὴ δικάζειν, ut
 περὶ ap. Pl. Reip. 456 A: τοῦ τοιοῦδε πέρι. — τίνος δῆ; —
 τοῦ ὑπολαμβάνειν κτλ.]. De 3 locis accuratius est disputan-
 dum: 1) Pl. 1045 sq.: ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου („post lon-
 gum tempus“ v. p. 89) σ' ἑορακέναι. — ποίου χρόνου ταλάν-

ταθ' ὅς παρ' ἐμοὶ χθές ἦν; quo in loco offendit Mein. Vind. p. 221: „corruptum videtur ποίου χρόνον. Chremylo qui dixerat adolescentem a multo inde tempore vetulam non vidisse responderi vix potuit ποίου χρόνον; quod esset „quodnam tu tempus dicis“? sed aut πόσον ut Ach. 83 aut πολλοῦ χρόνον“. Hoc posterius dicendum esse potius διὰ πολλοῦ χρόνον repetita praep. supra demonstravimus, prius illud autem ideo nullo modo potest comprobari, quia est simpliciter quaerentis, quum vetula dicat illa manifesto indignabunda (ταλάντατε). Itaque unice recte se habet pron. ποῖος. Quod autem attrib. πολλοῦ non repetitum est (exspectaveris enim ποίου πολλοῦ [χρόνον]; cl. Pl. Euthyd. 304 A: *χαρίεν γέ τι πρᾶγμα ἐστὶν ἢ φιλοσοφία.* — ποῖον, ἔφη, *χαρίεν ὃ μακάριε; οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον*) hoc inde explicari videtur, quod χρόνος saepe ita dicitur ut praegnanti vi idem valeat atque πολὺς χρόνος (v. Froberg. ad. Lys. I. 12. 15. XXXII. 5; διὰ χρόνον = διὰ πολλοῦ χρόνον: v. p. 89). Quae explicatio si non comprobatur, ut efficiatur accurata responsio aut v. 1046 scribendum est, πολλοῦ ποίου, *ταλάνταθ', ὅς παρ' ἐμοὶ χθές ἦν* (de pron. ποίου postposito cf. Antiph. III. 29: *πλάστιγγα ποίαν*); ut πολλοῦ exciderit ante ποίου et χρόνον sit interpolatoris, ποίου autem dictum sit correpta paenultima *οι*, cujus licentiae quae ap. Ar. exstant exempla collegit Kock. ad Eq. 139 (add. Krüg. II. 3. 3. n. 1. Christ. Metr. p. 20): cf. e. c. V. 1368 sq.: *οὐ δευὰ τωθάξειν σε τὴν ἀλητρίδα | τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; — ποίαν ἀλητρίδα;* (quem l. injuria conjecturis tentarunt hb. dd.: v. Bernardi de incis. anap. com. l. l.) — aut quod multo simplicius est v. 1045: *ἔοικεν οὗτος* vel *ἔοικ' ἐκεῖνος διὰ χρόνον σ' ἑορακέναι*, ut πολλοῦ sit interpolatoris, quae conj. eo commendatur quod ap. Ar. praeter h. l. semel tantum vides διὰ πολλοῦ χρόνον (V. 1476), 5ies διὰ χρόνον (V. 1252. P. 570. 710. L. 904. Pl. 1055; v. p. 89). 2) Eq. 30 sqq.: *κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῶν | θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας. | — ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεοῦς;*; 3. versus numeros redintegrans Dobraeus ὃ τῶν post βρέτας inseri jussit: *ποῖον βρέτας, ὃ τῶν; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεοῦς;* (de numeris qui Dindorfio minus elegantes videntur cf. Christ. Metr. p. 346 sq.

et Bernhardi l. c.), Mein. Vind. p. 5 *φέρ'* ante *ἔτεόν* („*DEP* quam proclivi errore ante *ET* excidere potuerit apertum est“): *ποῖον βρέτας; φέρ' ἔτεόν ἦγεῖ γὰρ θεούς;* „quod tu mihi narras simulacrum? dic revera credis deos?“. Ceterorum hh. dd. conj. omnes improbandae sunt: Dind. *ποῖον βρέτας πρὸς;*; at neque iteranda est praep. neque ejus modi anastrophe praep. (de qua relegat Dind. ad adnot. ad Soph. O. T. 525!) ferri potest apud Ar., qui quidem praep. non postponit nisi genetivo (v. p. 26 sq.); Porson. *βρέτας; τὸ ποῖον ἔτεόν;*; at necessario servandum est *ποῖον βρέτας;* „quod tu mihi narras dei simulacrum?“, quod idem valet de conj. Reisigii *ποῖον βρέτας θεῶν;* ceteroquin eo quoque vitiosa quod „*θεός* ne semel quidem apud com. poetas pro monosyllabo est“ (Mein.). Denique ei quod Kock. proposuit *ποῖον βρέτας φῆς;* vel (e vestigiis Rav. pro γὰρ praebentis *σύ*) *ποῖον βρέτας σύ γ' ἔτεόν ἦγεῖ γὰρ θεούς;* repugnat Ar. usus dicendi, qui quidem nomini per pron. *ποῖος* repetito prorsus nihil addere solet, nisi forte exclamationem, aut antepositam eam (Eq. 162: *ὦ μῶρε ποίας κοιλίας;*) aut insertam (L. 1178: *ποιοῖσιν ὦ τῶν ξυμμάχοις;*) aut postpositam (Pl. 1046: *ποῖον χρόνου ταλάντατε;*) — cf. Pl. Euthyd. 304 A: *ποῖον χαρίεν, ὦ μακάριε;* (aliter se habet Eur. J. A. 837: *ποῖους γάμους φῆς;* ibi enim ipsa vox γάμος non antecedit): cui legi qui adversetur unum tantum Ar. locum inveni N. 246 sq.: *μισθὸν δ' ὁμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς. — ποῖους θεοὺς ὁμεί σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ | ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι,* ubi tamen *ὁμεί σύ* corruptum censeo ex *ὦ μῶρε* (cf. N. 1233: *ἔθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς; — ποῖους θεούς;* R. 529: *ταῦτ' ἐγὼ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω. — ποῖους θεοῖς;* N. 366: *ὁ Ζεὺς οὐ θεός ἐστιν; — ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις· οὐδ' ἔστι Ζεὺς).* 3) Av. 1208 s q q.: Pithetaero interroganti *κατὰ ποίας πύλας | εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος;* Iris respondet *οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.* Postrema verba *κατὰ ποίας πύλας* quum vix accipi possint pro enuntiato interrogativo quod pendeat e v. *οἶδα*, ut subintelligatur praedicatum *εἰσῆλθον*, consentio cum Mein. qui (Vind. p. 109) post *ἔγωγε* distinguere iussit, ut verba *οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε* per se accipiantur, quae ratio et congrua est concitationi animorum

brevitatisque dicendi Iridis et Pithetaeri et eo commendatur quod deinde v. 1220 Pithetaerus quum ex eo quaesiverit Iris ποία γὰρ ἄλλη χεῖρ πέτεσθαι τοὺς θεοὺς; verba illius deridens et in usum suum convertens respondet: οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε τῆδε μὲν γὰρ οὐ. Jam vero quominus probetur mihi quod Mein. verba Iridis κατὰ ποίας πύλας; vertit: „quam tu mihi portam narras, per quam introierim“?, obstat non solum repetita praep. κατά, sed etiam pron. ποῖος diverso deinceps in verbis Pithetaeri et Iridis accipiendum intellectu. Quae ambiguitas facile vitatur ita ut statuamus Iridem postquam indignabunda dixerit οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε („was weiss ich!“) jam secum meditantem, quid omnino sibi velit interrogatio Pithetaeri, mirabundam verba ejus κατὰ ποίας πύλας per interrogationem repetere: „per quam portam introierim?“ (sc. quaeris) ut jam εἰρωνεύεσθαι videatur Pithetaero (1211): hoc tamen ex usu dicendi vulgari dicendum est potius καθ' ὅποίας πύλας; (v. Krüg. I. 51. 17. n. 3. Kock. ad Nub. 214. Av. 164), quod quominus restituamus nihil nos impedit considerantes prorsus eandem corruptelam inveniri Av. 608: παρὰ τοῦ; — παρὰ τοῦ; παρ' ἐναντιῶν (Bekk. παρ' ὅτιον;). P. 847: πόθεν δ' ἔλαβες ταύτας σύ; (sic R., ταῦτα σύ reliqui) — πόθεν; ἐκ τοῦρανοῦ (Hirschig. ταύτας; — ὀπόθεν;). Av. 1233 sq.: τί σὺ λέγεις; ποῖος θεοῖς; | — ποῖοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς (ubi Mein. inconsiderate οἰοῖσιν; scripsit, sine causa me iudice dubitans restituere ὀποῖοισιν; correpta antepaenultima [v. supra], quod praesertim in 1. trim. pede facile excusatur). R. 1424: ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην; — τίνα; | ποθεῖ μὲν κτλ. (ubi, nisi forte totus v. spurius iudicandus est ex sent. Mein., aut τίνα; connexerim eis quae antecedunt, ut evadat iterata interrogatio: ἔχει — τίνα γνώμην, τίνα; [cf. N. 787 sqq. Av. 1122. Th. 715. R. 1339] aut scripserim τίνα γνώμην; λέγε.); denique E. 760 sq.: κακοδαίμων ἄρ' εἶ | νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα. — πῶς; — πῶς; ῥαδίως. (qui locus graviter corruptus videtur; fortasse lacuna statuenda est: πῶς; — ὅπως; v — | ῥ — v — ῥ — v — ῥ ῥαδίως.).

Av. 382: μάθοι γὰρ ἂν τις κατὰ τῶν ἐχθρῶν σοφόν 75 (= σοφόν τι: v. Krüg. I. 43. 4. n. 10); quum Rav. pro κατὰ praebet και (sine accentu) Kock. conj. poetam scrip-

sisse καί τι τῶν ἐχθρῶν σοφόν. At Ar. constanter dixit *μανθάνειν* (τι) ἀπό τινος (ut Theogn. 35, Hdt. saepius e. c. II. 51) vel *παρά τινος*: Av. 375: ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί. 376: παρά φίλον | οὐ μάθοις ἂν τοῦτο. 378: αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν καὶ φίλων ἐκπονεῖν τείχη. Th. 22: πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἑμοῦ. N. 840: τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἂν; 886: αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιιν [qui finguntur personae esse: nam *παρά* c. gen. a comiciis pariter atque a scriptoribus Atticis non usurpatur nisi de animantibus; frg. Cephisodori II. 886 corruptum est, Ar. Ach. 1158 autem ineptam conj. Thierschii Aristophan. p. 693 *πάραλος* in *παρ' ἄλος* mutantis recte omnes spreverunt]; ἀπό et *παρά* sese excipiunt (ut ap. Hdt. II. 104) V. 1282: ὤμοσε (αὐτὸν) μαθόντα παρά μηδεός, ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐμαθεῖν [per personae fictionem *παρά τῆς φύσεως* dixerunt Xen. Cyr. II. 3. 9: οὐδὲ παρ' ἐνός ἄλλον ἔμαθον ἢ παρά τῆς φ. Cyneg. 13, 4. Isocr. XV. 223. Plut. Mor. 46 E; cf. Xen. An. V. 2. 25: ἔμαθον τοῦτο παρά τῆς τύχης]. In frg. com. bis vides *μανθάνειν παρά τινος*: Men. 699. mon. 546. Nusquam vero omnino comici dixerunt neque *μανθάνειν* ἔκ τινος (ut Soph. El. 352, Tr. 449. Xenoph.) neque *μ. πρός τινος* (ut Soph. O. C. 12. Phil. 971) neque denique *μανθάνειν τινός*: nam Pl. 376: *κατηγορεῖς γὰρ πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμα* μου gen. μου pertinet ad τὸ πρᾶγμα, respiciens idem simul ad v. *κατηγορεῖς*, E. 244 autem ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων gen. τῶν ῥητόρων pendet e. v. ἀκούουσα (cf. Th. 292: τῶν ῥητόρων ἰν' ἐξακούω). Dixerunt autem *μανθάνειν* (τι) τινός „discere, cognoscere ab aliquo, audire alqm“, ut gen. sit auctoris (Krüg. II. 47. 10. n. 10) Pind. P. III. 141. Aesch. frg. Telephi ap. Ar. R. 1270: *κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀιγέως πολυκοίρανε μάνθανέ μου παῖ*. Soph. O. C. 593. O. T. 545. El. 565. 889. Phil. 369. Eur. Hec. 991 (Aesch. Prom. 701 et Soph. Ant. 1032 additum est part. ut sit fere gen. absolutus: v. Krüg. I. 47. 10. n. 13; cf. Pl. Gorg. 463 D: *ἄρ' ἂν οὖν μάθοις ἀποκρινάμενον*; sc. ἑμοῦ: de subjecto gen. absoluti subintelligendo cf. Krüg. I. 47. 4. n. 3, ex Ar. Ach. 984. V. 774. E. 401. Kock. ad. Eq. 29), e scriptoribus Atticis solus

ut videtur Xenophon, qui tamen omnino haud raro a mero Atticorum sermone recedit (v. de praep. *σύν* usu pp. 79 et 105): Cyr. I. 6. 44. VIII. 1. 40. VIII. 6. 17. An. IV. 8. 5 (sed *παρά τινος* e. c. An. V. 2. 25. Cyr. II. 3. 9). Ceteri scriptores Attici constanter dixerunt *μανθάνειν (τι) παρά τινος* (de re quae fons est cognitionis *ἐκ τινος*: Lys. XXIII. 13. Pl. Jon. 541 B. Crat. 438 A. Theaet. 192 C. *ἀπό τινος*: Pl. Legg. VI. 772 B. Aesch. Prom. 254 [*ἐκμανθάνειν*]), gen. sine praep. ita tantum videntur admisisse ut *μανθάνειν* significet „intelligere, perspicere“ (verstehen), plerumque addito objecto vel toto quod vicem ejus gerat enuntiato (ut gen. sit fere attributivus: Krüg. I. 47. 10. n. 8 et 10; similiter Eq. 803 et *ἀκούειν τινός ὅτι φησί κτλ.*: N. 383); cf. Pl. Phileb. 51 C: *εἴ μου μανθάνεις*. 17 A: *τὰ μὲν πως δοκῶ σοῦ μανθάνειν*. Theaet. 193 D. Gorg. 488 C: *οὐχ οἷός τ' ἢ μαθεῖν σου τί ποτε λέγεις*. Lach. 189 E. Legg. III. 689 C. Gorg. 517 C: *οὐδὲν πανόμεθα ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅτι λέγομεν*. Itaque loco illo Ar. non probatur mihi conj. Kockii, qui omnino codici R. et ipsi haud paucis librariorum mendis inquinato nimiam nonnumquam me iudice tribuit auctoritatem. — Prorsus alia ratio est verbi *πυνθάνεσθαι* cui Ar. (pariter atque scriptores Attici) sine ullo sensus discrimine et *παρά* c. gen. junxit et, quem tamen multo saepius vides, solum gen.: *παρά*: Av. 47. Th. 4. Pl. 594; gen.: N. 482. V. 73. P. 615. 824. Av. 1120. Th. 574. 596. R. 1417. *πυνθάνεσθαι τινά τινος* „sciscitari ex alqo de alqo“ Ach. 205 (Alexid. III. 501). Cf. etiam *ἀκούειν τι παρά τινος* Av. 690. R. 896 = *ἀκούειν τί τινος* „cognoscere alqd ab alqo“ Th. 632; *ἀκούειν τινός* „audire alqm“ V. 1381. E. 244. Th. 292 (*ἔξακούειν*).

F. H. Rau de praep. *παρά* usu (Curt. Stud. in gram. 76 gr. et lat. III. 1) p. 18 *ἀρπάζειν (τι) παρά τινος* affert ex Hes. Theog. 914. Ar. Eq. 802. Xen. reip. Lac. 3, 9 (add. Cyr. IV. 6. 4), *κλέπτειν (τι) παρά τινος* ex Hes. Op. 51. Hdt. I. 186. Ar. Pl. 358. At Ar. verbis rapiendi, furandi sim. solum gen. personae sine praep. addere solet (qui nonnumquam accipi potest etiam pro attributo objecti): *κλέπτειν τί τινος*: Eq. 110. 436. 1149. V. 238. 1369. 1447. *ἀντεκλέπτειν*: Ach. 527. *ἀρπάζειν*: Ach. 1160. N. 982. P.

1118. Av. 1460. E. 866. ἀφαρπάζειν: Eq. 1062. ὑφαρπάζειν: Eq. 55. ἐξαρπάζειν: Eq. 708. Th. 691 (ubi *μου* pro *μοι* recte restituit Mein. ex em. Hamakeri), Th. 706. συναρπάζειν: R. 1343. frg. 248 (ubi Bergk. perperam gen. ἡμῶν in dat. ἡμῖν mutari jussit). ἀφαιρῆν: P. 561. 773. Av. 158. L. 1028 (ubi *μοι* in *μου* mutandum est cl. 1025: σοῦ κἄν τόδε τὸ θηρίον — ἐξεῖλον ἄν), med.: E. 563 (ἀφαιρῆσθαι τινά τι: Ach. 464. V. 1380. Th. 935. R. 526. 586. 600. pass. ἀφαιρῆσθαι τι: N. 169. 625), ὑφαιρῆσθαι: Eq. 745. V. 1201. Pl. 1139 (cf. Anaxandr. 34), ὑποτέμνεσθαι: Eq. 291 (ἀποτέμνειν Cratin. 402), καταλαμβάνειν: Eq. 857. L. 624. ἀπεσθίειν: Av. 26 (ubi sine causa *μου* in *μοι* mutavit Mein. e conj. Cobeti), ἐξεσθίειν: Eq. 1032. παρεσθίειν: Eq. 1026. κατεσθίειν: V. 1114. P. 627. R. 551. 573. ἀποτρώγειν: R. 367. ἐκροφῆν: V. 1118. ἀπονυχίζειν (= τοῖς ὄνυσιν ἀφαιρῆσθαι): Eq. 709. ἀποβλίττειν: Av. 498. Jam videamus quid statuendum sit de duobus illis quos Rau ex Ar. attulit locis: 1) Eq. 802: ἴνα μᾶλλον | σὺ μὲν ἀρπάξης καὶ δωροδοκῆς παρὰ τῶν πόλεων verba παρὰ τῶν πόλεων manifesto solum ad δωροδοκῆς pertinent, quum ἀρπάξης magis in universum dictum sit: cf. 867: καὶ σὺ λαμβάνεις (i. e. ἀρπάξεις), ἦν τὴν πόλιν ταράττης. (Ceterum δωροδοκῆς παρὰ τῶν πόλεων dixit Ar. per personae fictionem [v. supra p. 128; cf. Av. 378. δωροδοκεῖν παρά τινος: Lys. XXI. 22. Hyper. IV. 10. 3. λαβεῖν παρά τινος δωροδοκῆματα: Plat. com. 115. χρήματα ἔχειν παρά τινος: Ar. V. 102] ut Andoc. I. 40: παρὰ τῆς πόλεως χρήματα λαβεῖν, quum locali intellectu dicere posset etiam ἐκ τῶν πόλεων [cf. Eq. 834: δωροδ. ἐκ Μυτιλήνης. 438: ἐκ Ποτειδαίας ἔχει δέκα τάλαντα] s. ἀπὸ τῶν πόλεων [V. 657: λόγισαι τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων τὸν προσιόντα. 670 tamen: οὗτοι δωροδοκοῦσιν ἀπὸ τῶν πόλεων e conj. Hamakeri scripserim potius παρὰ τῶν π. per personae fictionem propter ea quae sequuntur: ἐπαπειλοῦντες τοιαντὶ κἀναφοβοῦντες, δώσετε τὸν φόρον ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω]). 2) Altero loco autem Pl. 356 sqq.: εἴ τι κεκλοφῶς — | ἐκεῖθεν ἦκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον παρὰ τοῦ θεοῦ verba παρὰ τοῦ θεοῦ non cum part. κεκλοφῶς conjungenda sunt („si quidpiam furatus inde venis, aut argentum aut aurum ab Apolline“ Brunck.), quod Ar. dixisset potius sim-

pliciter τοῦ θεοῦ (ut V. 1447: *Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποιε
 μιᾶλην ἐπιγυῖωντο κλέψαι τοῦ θεοῦ*), sed cum v. ἦρεις (qua
 de liberiore collocatione v. p. 89 sq.), ut παρὰ τοῦ θεοῦ sig-
 nificet „e templo dei“ (ut L. 174: *πὰρ τῶ σιῶ = παρὰ τῆ
 θεῶ* significat „in templo deae“ [= ἐν τῶ ὀπισθοδόμῳ τῶ
 τῆς θεοῦ Pl. 1193], quo de usu praep. παρὰ cf. Ach. 980.
 E. 696 sqq. Pl. 1046. — N. 766. Pl. 112¹), frg. 181. — L.
 453. Pl. 391 sqq. Amphid. 23. Mnesim. 10. Men. 328. 548;
 „domi apud me“ Ter. Eun. IV. 6. 9. Heaut. I. 1. 120. III.
 1. 21); adv. ἐκεῖθεν autem et ad ἦρεις pertinet et ad κεκλο-
 γῶς (cf. Eq. 110: *τοὺς χρησμοὺς ταχὺ κλέψας ἔνεγκε τοῦ
 Παιφλαγόνοσ ἐνδοθεν*. — P. 57: *γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμ-
 μένον*).

L. 626 sq. (tetr. tr.): *δεινὰ γὰρ τοι κάσδε γ' ἦδη τοὺς 77
 πολίτας νουθετεῖν | καὶ λαλεῖν γυναικάσ οὔσασ ἀσιδέσ χαλκῆσ
 πέρι*. Mein. Vind. p. 127 *χαλκῆσ* quod satis otiosum sit clipei
 epitheton pro substantivo accepit ut dicantur mulieres tam-
 quam fabri ferrarii loqui de clipeo. At subst. in -εύσ exeun-
 tium acc. plur. nusquam exitum habet in -ῆσ ut nom. pl.
 ap. Atticos (cf. ἀμοροῆσ N. 12³. Pl. 807. βασιλέσ Av. 467.
 ἱππῆσ Eq. 225. 242. κωπῆσ L. 422. πορθύμῆσ E. 1086. χαλκῆσ
 κεραμῆσ σκυτῆσ βαλανῆσ Av. 490 sq. Κεραμῆσ R. 1093.
 Κικυννῆσ N. 210. Μεγαροῆσ Ach. 526. 535. 753 P. 481. 500.
 Χαιριδῆσ Ach. 866), sed in -έασ (quod antecedente vocali
 s. diphthongo, haud ita saepe tamen, in -ᾶσ contrahitur:
 cf. Νεφελοκοκκυγῆσ Av. 1040. Πλαταιᾶσ R. 694) vel in -εῖσ
 (jonicam formam nom.), quam tamen terminationem apud
 posterioris demum aetatis scriptores saepius vides, admodum
 raro ap. Atticos (Krüg. I. 18. 5. n. 2), nusquam ap. Ar. qui
 sola terminatione -έασ usus est: Ἀχαρνέασ Ach. 177. 200.
 2³. 224. Μεγαρέασ Ach. 533. Χαλκιδέασ Eq. 238. γονέασ
 N. 994. ἱππέασ Ach. 7. Eq. 610. N. 120. 554. L. 676. R. 653
 (-έασ = v —; cf. Krüg. l. c. n. 4) [τοκῆασ ep. P. 1301 hexam.]. —
 Accedit quod etiam sententia loci conjecturae Meineckii ad-
 versatur: quomodo enim mulieres dici possunt tamquam
 fabri ferrarii loqui de clipeo, quae quidem ne verbum
 quidem dixerunt de fabricando clipeo, quae est provincia
 solorum ferrariorum, sed ideo potius castigantur a choro

senum, quod belli curam ausae sint sibi vindicare (538: πόλεμος δὲ γυναῖξι μελήσει), quae sit solorum virorum, ad mulieres prorsus nihil pertineat (520: πόλεμος δ' ἄνδρῶσι μελήσει. 502: ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;). Inde facile apparet mulieres non fabris ferrariis comparandas esse, sed potius omnino viris. Neque tamen χαλκῆς in ἄνδρες („tamquam viri“) mutandum est, sed optime se habet attributive vocabulo ἀσπίδος adjunctum: locutione ἀσπίδος χαλκῆς πέρι enim poetice ipsum bellum significatur (= περὶ τοῦ πολέμου 502), quia usus clipei est in bello: cf. P. 1328: λῆξαι τ' αἰθῶνα σίδηρον (= λῆξαι πόλεμον); de simili vocis δόρυ apud tragicos usu v. Valcken. ad Eur. Phoen. 762. — Ceteroquin tamen χαλκῆς pro ὥσπερ χαλκῆς prorsus ex usu Ar. dictum est: significat enim poeta in similitudinibus id cui quid comparatur non solum addita part. ὥσπερ (v. Bamberg. de Rav. et Ven. Ar. codd. p. 16 sq. qui demonstrat Ar. in trim. nusquam ὡς dixisse in similitudinibus) vel praep. ἀντί „instar“ (cf. Eq. 364. 1043. Av. 1429. frg. 63; δίκην vero ab Ar. ceterisque vet. com. poetis prorsus alienum est [ut ab Homero: Krüg. II. 46. 4. n. 3, et Aristotele: Eucken. I. c. p. 21], bis exstat in med. et nov. com. frg.: ap. Arar. III. 274 et anon. IV. 696), sed etiam ita, ut nomen praedicative ponat (cf. Dobree ad Pl. 314. Adv. II. 137 sq. Fritsch. ad Th. 1011. Krüg. II. 57. 3. n. 2), sive ad subj. enuntiatī referendum est (Ach. 230. V. 19. 144. R. 539. Pl. 295. 308. 314) sive ad obj. (N. 178. L. 695. Th. 18; ἀκοῆ δὲ χοάνην ὅσα διετετερόνηστο = ὥσπερ χοάνην cf. Pl. Reip. III. 411 A: καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὕτων ὥσπερ διὰ χώνης γλυκείας ἁρμονίας).

- 78 E. 16 sq.: καὶ τὰντα συνορῶν οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον. | ἄνθ' ὧν συνείσει καὶ τὰ νῦν βουλευματα, | ὅσα σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις. Adv. νῦν et aor. ἔδοξε inter se conciliari non posse qui recte intellexit Schneider. (Philol. XXXIV. 417 sq.) τὰ νῦν censet conjungendum esse cum ν. συνείσει, ut idem valeat atque simpliciter νῦν (cf. P. 858: εὐδαιμονικῶς τὰ νῦν τάδε πράττει. P. 402 [e conj. Mein. Vind. p. 44]: κλέπται τὰ νῦν γὰρ εἰσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ. E. 823: τὸ δ' ἔναγχος. V. 833: τὸ γε παραντίκα. N. 1510: τὸ γε τήμερον.

Krüg. I. 50. 5. n. 13), ut Praxagora dicat: ἀνθ' ὧν συνείσει καὶ (τὰ) νῦν, ὅσα βουλευματα σκίροις ἔδοξε ταῖς ἑμαῖς φίλαις. At accedit id quod omnes interpretes prorsus fugisse miror, quod verba ταῖς ἑμαῖς φίλαις nullo modo possunt recte se habere: quum enim ipsa quoque Praxagora vel maxime particeps fuerat illius consilii (ut potius dicendum esset ὅσα σκ. ἔδοξεν ἡμῖν ταῖς γυναιξίν), tum poeta v. 19 dicere non poterat latiore personarum significatione: ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν ἃς ἦκειν ἐχρῆν, si jam v. antecedenti verbis ταῖς ἑμαῖς φίλαις accuratius indicasset quaenam essent illae quae deberent venire (scribendum erat potius ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν αὐτῶν ἐνθάδι vel simile quid). Quae offensiones omnes facile ita possunt removeri, ut statuamus v. 18 esse interpolatoris (verba ὅσα σκίροις ἔδοξε desumpta sunt manifesto e v. 59), qui desideraret accuratiorem significationem et consiliorum illorum (τὰ νῦν βουλευματα) et mulierum ἃς ἦκειν ἐχρῆν, qua tamen opus non esse intelliges e Lys. fabulae initio: ἀλλ' εἴ τις ἐς βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν | οὐδ' ἂν διελεθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων. | νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθὶ γυνή. Utroque igitur loco poeta exspectationem excitat latiore rerum personarumque significatione. Ejecto autem v. 18 non solum omnis offensio tollitur, sed simul evadit etiam oratio Praxagorae notanda aequabilitate composita hac: 6 5 6 5 6 (vv. 1—6, 7—11, 12—17, 19—23, 24—29); cf. Hirzel de Eur. in componendis diverbiis arte p. 20 (Eq. 624—682: 8 8 6 6 6 6 6 6 7) et Oeri de respons. ap. Ar. Diss. Bonn. 1865. J. f. Phil. 1870 p. 362 sqq., ubi exemplis responsionum addas etiam E. 1098—1111 (4 3 3 4) et Th. 443—458 (1 + 2 3 4 4 2).

P. 426 sq.: ἑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὦνδρες, ἀλλὰ ταῖς 79 ἄμαις | εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε. Verbum εἰσιόντες nullo modo ferri posse postquam primus perspexit Mein. in adn. cr. („εἰσιόντες corruptum videtur: cf. 225^a“), accuratius deinde demonstravit Droysen. (quaest. de Ar. re scaen. Diss. Bonn. 1868 p. 10 sq.), jam Kock. (Verisim. p. 206) scribi jussit εἰὰ πάντες (cill. 458: ὑπότεινε δὴ πᾶς, 459: ᾧ

εἶα. 460: εἶα μάλα): miror cum fugisse quod multo simplicius est εἶ' ἰόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε „he, kommt und zieht schnell die Steine weg“: ingrediantur enim choreutae necesse est gradus scalae quae ex orchestra in scenam ducit, ut lapides detrahant quibus coacervatis obtectum est antrum (quod in scena, neque vero in orchestra fuisse demonstravit Geppert die altgriech. Bühne p. 166). Cf. autem de part. illo ἰών e. c. Ach. 954: ὑπόκνυτε τὴν τύλαν ἰὼν Ἰσμήνιχε (et quos infra recensebo locos). — Corruptum mihi videtur part. εἰσιών etiam Ach. 201 sq. ubi Dicaeopolis dicit: ἐγὼ δὲ πολέμον καὶ κακῶν ἀπαλλαγίς | ἄξω τὰ κατ' ἀγρούς εἰσιὼν Διονύσια. Nam quum deinde (237—279) in ipsa scena coram spectatoribus pompam bacchicam instituat Dicaeopolis, εἰσιὼν manifesto significare nequit „domum intrans“ (sc. scena relicta), neque magis vero „scenam (iterum) intrans“. Quae quum intellexisset Droysen. (l. c. p. 10), h. l. εἰσιὼν tertia quam hujus verbi statuit significationem, accipi jussit, qua vertendum sit: „domum (i. e. rus) ibo ibique Dionysia agam“. At ubicunque εἰσιέναι significat „domum ire“, propria vi servata indicat ipsam domum, ipsas aedes intrari (v. locos quos ipse Droysen. congescit p. 8). Jam quum pompa extra domum, extra aedes instituatur in publico, ne ita quidem εἰσιὼν ferri potest. Exspectatur potius simplex ἰών, ut e verbis quae antecedunt κατ' ἀγρούς subintellegatur ἐς τοὺς ἀγρούς s. εἰς ἀγρόν (cf. p. 40 sqq.) — cf. 266 sq.: ἐς τὸν δῆμον ἐλθών. Quum autem uni Dicaeopolidi liceat Dion. ruralia agere, quippe qui unus solus Atheniensium indutias pepigerit cum Lacedaemoniis (cf. 130 sq.: ἐμοὶ σπονδάς ποιήσον μόνω. 1133: ὑμεῖς δὲ πρῆσβεύεσθε καὶ κεχίνατε), conjicio poetam scripsisse: ἄξω τὰ κατ' ἀγρούς εἰς ἰὼν Διονύσια „ich werde gehen und die ländl. D. allein feiern.“ (Conj. Gentii [Mnem. III. 254] ἐστιῶν refellere vix attinet). Part. praes. ἰών sim. futuro addita vides P. 49: εἰσιὼν τῷ κανθάρω δώσω πιεῖν. 288: ἐγὼ δὲ δοῖδνκ' εἰσιὼν ποιήσομαι. Pl. 768: ἰοῦσ' εἶσω κομίσω καταχέσματα. Eq. 154: ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παγλαγόνα. 475: εἰς βουλὴν ἰὼν ἐρῶ. Pl. 318: ἰὼν βουλήσομαι ξυνεῖναι. frg. 6: ἰὼν πέσω πλακοῦντα (conj. Dind.; codd. νῶν). N. 1005: εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ἀποθρέξει.

L. 1021: ἐνδύσω σε προσιοῦσα. N. 1028: διδάξομαι βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. L. 610: τοῖς προβούλοις ἐμαντὸν ἐπιδείξω βαδίζων. Av. 1162: ἀποτρέχων ἀπονύφομαι. Av. 1020: οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιῶν ἀλλαχῆ; Av. 1260: οὐκουν εἰτέρωσε πετομένη καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά; Av. 991: οὐκουν εἰτέρωσε χρησιμολογήσεις ἐκτρέχων; (v. §. 72). Ach. 828: εἰ μὴ 'τέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων (sed. part. aor.: V. 832: ἀλλ' ἐγὼ δραμῶν αὐτὸς κομοῦμαι — ἐνδοθεν ὅ,τι ποτὲ χρῆμα. P. 319: ἐκδραμῶν ταυτὶ συντραράξει. Th. 711: ἀποδράς λέξεις; βούλομαι c. inf. aor. adjunctum habet part. praes.: N. 1212: εἰσάγων σε βούλομαι ἐσιᾶσαι — part. aor.: E. 510: βούλομαι εἶσω παρερπύσασα καταθέσθαι θοιμάτιον. Pl. 1088: τῷ θεῷ βούλομαι ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τοῦσδε. Cf. etiam Eq. 130: κράτιστα — ἐστὶ νῶν, θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας. 1311: καθῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς τὸ Θησειον πλεούσας. L. 245: ἡμεῖς ταῖσιν ἐν πόλει ξυνεμβάλωμεν εἰσιῶσαι τοὺς μοχλοὺς. Apud praeterita part. praes. ἰών vides (cf. Dobr. Adv. II. 319) V. 99: ἰὼν παρέγραψε (de re saepius facta). P. 972: ἐς ταῦτ' οὗθ' ἐστᾶσ' ἰόντες χωρίον. V. 391: ᾤκησας ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ' ἵνα ταῦτ' ἀκροῶ. Ach. 524: πόρην ἰόντες Μεγαράδε νεανία κλέπτουσι (praes. hist. = ἔκλεψαν). Denique imperativis praes. et aor. sine ullo discrimine et part. praes. jungitur et part. aor.: 1) imp. praes. a) cum part. praes.: Ach. 954: ὑπόκνυτε τὰν τύλαν ἰών. P. 1294: ᾄδ' ἰών. Av. 1310: ἰὼν τοὺς κοφίνοὺς ἐμπίμπλη. P. 428: εἰ' ἰόντες τοὺς λίθους ἀφέλκετε (v. supra). Ach. 1035: ἀπιῶν οἴμωξέ ποι. V. 177: εἰσιῶν τὸν ὄνον ἔξαγε. P. 1253: πῶλα βαδίζων αὐτά. Pl. 1103: ἐκάλει τὸν δεσπότην τρέχων (ubi manifesto errat Mein. qui quidem Vind. p. 223 contendit pro τρέχων exspectari aor. δραμῶν, quo in tali oratione constanter usus sit Ar.; debebat hoc exemplis demonstrare). b) cum part. aor.: N. 89: μάνθαν' ἐλθῶν. 839: ἐλθῶν μάνθανε. 110: ἐλθῶν διδάσκου. 815: ἔσθι' ἐλθῶν. L. 365: ἄπτου προσελθῶν. 2) imp. aor. a) cum part. praes.: Eq. 1211: τὴν κίστην ἰὼν ξύλλαβε. 970: ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰών. P. 1219: ἔνεγκ' εἰσιῶν τὰς ἰσχάδας. Th. 930: δῆσον αὐτὸν εἰσάγων. P. 259: οἷσ' οἷσ' ἀλετριβανον τρέχων (e conj. Dobr. ad N. 633; codd. οἷσεις: cf. Krüg. I. 53. 7. n. 4; de imp. οἷσε cf. Kock. ad

R. 482). N. 1164: ὄν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. b) cum part. aor.: L. 413: ἔλθῶν ἐνάρμισσον. 419: ἔλθῶν χάλασον. Theopomp. 70: εἴσω δραμῶν αἴτησον. Pl. 222: ταχέως δραμῶν τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον (ubi prorsus non intelligitur cur Mein. in adn. crit. conjecerit scrib. esse τρέχων).

80 N. 1427: σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτριόνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί. Kock, (ed. III.) dicit in adn. „ούτοσί bezeichnet nicht immer sinnlich anwesende, sondern zuweilen auch blos dem geistigen Auge gegenwärtige Dinge“, cujus usus quattuor e frigg. com. affert exempla. At nullum addit ex ipso Ar. ac ne ipse quidem ullius memini loci ad persuadendum idonei (Ach. 427: Βελλεροφόντης ὁ χολῶς οὔτοσί Eur. qui haec dicit monstrat personam atque vestimenta Bellerophonis quae prope jacent pariter atque Oenei pronomine ὀδί v. 418: Οἴνεὺς ὀδί). Immo constanter quod sciam Ar. pronomina demonstrativa quae exeunt in -ί usurpavit de eis quae sensibus percipiuntur, aut de rebus vel personis, quae praesentes versantur ante oculos spectantium, aut de eis quae dicta sunt ab actoribus, audita a spectantibus (cf. e. c. P. 64 sq.: τοῦτ' ἐστὶ τοῦτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὐγὼ ἄλεγον· | τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε — sc. quae Trygaeus dixit v. 62 sq.). Itaque N. 1427 scribendum censeo τὰ βοτὰ ταῦτα cll. 1370: σὸ δ' ἄλλὰ τούτων | λέξον τι τῶν νεωτέρων ἄτ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα. 349: ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. 971: τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας (sc τὰς καμπάς): eadem ratione ταῦτα in ταυτί corruptum est e. c. V. 1290 in R. Γ. et ap. Suid., τοῦτον in τουτονί R. 429 in codd. omnibus praeter C E (sed ταυτί, τουτί in ταῦτα, τοῦτο P. 1204. Av. 1365 in Rav.).

81 Menand. mon. 375: ἴσον ἐστὶν εἰς πῦρ καὶ γυναικας ἐμπεσεῖν: quum inter se exaequantur τὸ εἰς πῦρ ἐμπεσεῖν et τὸ εἰς γυναικας ἐμπεσεῖν vix ferri potest praep. ἐς ad γυναικας omissa: quae tamen facillime inseri potest ita ut scribatur: ἴσον ἐστὶν εἰς πῦρ καὶ γυναικας ἐμπεσεῖν.

82 Th. 386: προσηλακίζομένας ὀρῶσ' ἡμᾶς ὑπό | Εὐριπίδου. Interpretes quod sciam omnes de praep. ὑπό in fine trimetri collocata monere neglexerunt. Cujus collocationis, qua praep. vel advv. a nomine trimetri fine disjungantur, haud ita multa exempla exstant ap. poetas scenicos:

5 ap. Aesch. (Ag. 1271: *μειὰ | φίλων* [Herm. *μέγα*]. Eum. 238: *πρὸς | ἄλλοισιν οἴκοις*. Pers. 426: *ὁμοῦ | κωκίμασιν*. Ag. 283: *δίκαν | φαιδρᾶς σελήνης*. 1229: *δίκαν | ἄτης λαθραίου*), 4 ap. Soph. (O. C. 495: *ἐν | τῷ μήτε σωκεῖν μήθ' ὄραν*. O. T. 555: *ἐπὶ | τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα*. Phil. 626: *ἐπὶ | ναῦν*. Aj. 768: *δίχα | κείνων*), 1 ap. Eur. (Phoen. 1317: *ἦκω μετὰ | γέρον ἀδελγῆν* — ubi tmesim nullo modo licet statuere: cf. Krüg. II. 68. 48. n. 5), 1 ap. Ar. (Th. 386: *ὑπὸ | Εὐριπίδου*), 8 in med. et nov. com. frgg. (Axionic. III. 534: *μετὰ | Φιλοξένου*. Timocl. III. 607: *μετὰ | χαμαιτύτης*. Demonic. IV. 570: *μετὰ | τὸ δεῖπνον*. Aristophont. III. 357: *πρὸς | κλιμάκιον*. Men. IV. 305: *πρὸς | τοῦλαιον*. Eubul. III. 216: *ἄνευ | μισθοῦ*. Apoll. Car. IV. 442: *μέχρι | ἐτῶν τριάκοντα*. Eubul. III. 244: *καταντικρὺ | τῆς οἰκίας*). — Simillimae praep. collocandae rationes tres notandae videntur: 1) prima qua praep. (s. adv.) medio in versu priore posita uno pluribusve vocabulis, plerumque gen. attributivo sejungatur a nomine, quod sequitur in altero versu: Aesch. Ag. 308: *ἐς τ' ἀφίκετο | Ἀραχναῖον αἶπος*. Prom. 808: *πρὸς ἡλίον | — πηγαῖς*. (Soph. hanc collocationem videtur vitasse). Eur. Andr. 885: *πρὸς Διὸς | μαντεῖα*. J. T. 375: *εἰς Πηλέως | μέλαθρα*. Tr. 427: *εἰς Ὀδυσσεώς | — μέλαθρα*. Cycl. 348: *ἐς ἀνδρὸς ἀνοσίον | γνώμην*. Ar. Eq. 22: *ἐξόπισθε — | — — τοῦ μόλωμεν*. E. 1089: *κατὰ τὸ Κανωνοῦ — | ψήφισμα*. 2) altera qua bisyllaba praep. media inter attrib. et nomen s. inter nomen et attrib. inserta extremum trimetri pedem expleat: Aesch. Ag. 1037: *πολλῶν μετὰ | δούλων*. Eum. 114: *τῆς ἐμῆς περι | ψυχῆς*. Pers. 460: *τοξικῆς τὰπὸ | θάμυγος*. Soph. Aj. 720: *Μυσίων ἀπὸ | χρημνῶν*. O. C. 737: *ἀνδρῶν ὑπὸ | πάντων*. Tr. 539: *μῦς ὑπὸ | χλαίνης*. Aj. 1311: *τῆς σῆς ὑπὲρ | γυναικός*. O. C. 312: *Αἰναιῶς ἐπὶ | πώλον*. Ant. 189: *ταύτης ἐπὶ | ὄρθης*. O. T. 455: *ξένην ἐπὶ | — γαῖαν*. Tr. 557: *τοῦ δασυστέρνον παρὰ | Νέσσου*. O. C. 664: *ἐμῆς ἄνευ | γνώμης*. Eur. Jon. 262: *γενναίων τὰπὸ | — πατέρων*. Andr. 149: *οὐ τῶν Ἀχιλλέως οὐδὲ Πηλέως ἀπὸ | δόμων*. [Rhes. 397: *Ἀργείων ὑπὸ | — πολεμίων*]. Jon. 1220: *τῆς Ἐρεχθέως ὑπὸ | ξένης γυναικός*. Andr. 887: *ξυγγενοῦς — περι | γυναικός*. El. 6: *ὑψηλῶν δ' ἐπὶ | ναῶν*. Alc. 66: *ὑππειον μετὰ | ὄχημα*. Cycl. 283: *μῦς χάριν |*

γυναικός. Ar. P. 105: Ἑλλήνων περι | ἀπαξανάτων. (Num anastrophe accentus statuenda esset, jam veteres grammatici inter se dissidebant; v. Krüg. II. 68. 4. n. 5). 3) Praep. monosyllabam eadem ratione collocatam vides ab initio alterius trimetri: Eur. Hel. 982: ἐμόν | πρὸς ἦπαρ. Andr. 262: ἔδρας | ἐκ τῆσδε. — Advv. ab initio alterius versus vides, quum antecedit in priore versu gen. qui pendet: Eur. Or. 64°: τῶν μικρῶν λόγων | ἐπίπροσθεν et Aesch. Eum. 759: Παλλάδος καὶ Ἀοξίου | ἕκαστὸν καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τριῶν | σωτήρος.

83 Ubi quid ab exterioribus rei alicujus removeri vel provenire dicitur, constanti consuetudine Ar. ἀπὸ usurpavit (Ach. 584. N. 1273. V. 883. 1032. 1370. P. 159. 755. Av. 674. 840. L. 1083. Th. 261. 691. 827. Pl. 678. frg. 292), ἐκ ita tantum admisit, ut illud ipsi rei inhaerere cogitandum sit: cf. Ach. 1103: ἔνεγκε δεῦρο τὸ πτερὸν τὸ ἄπὸ τοῦ κράνουσ: penna enim in ipso casside defigebantur (sed 584: φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνουσ ἐμοὶ πτερόν — v. p. 37), frg. 206: τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἦσθιον: cera enim tabellarum (duplicatarum) oris marginibusque paulum editis undique continebatur et circumcludebatur (cf. Hdt. VII. 239: δελτίον δίπτυχον λαβὼν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε. Poll. X. 57: ὁ ἐνὼν τῇ πινακίδι κηρὸς μάλθη). Itaque E. 507: ῥίπτετε χλαίνας, ἐμβὰς ἐκποδῶν ἴτω, ubi Mein. recte offendit in adv. ἐκποδῶν, quod quum oppositum sit adverbio ἐμποδῶν (V. 247. P. 315. 473 al.) constanter dicitur de eis quae e propinquitate loci removentur, plerumque ubi quis abscedere jubetur ab altero (cf. Ach. 240. 305 [solus R. ἐκποδῶν, uno tamen tenore ut L. 909: ἔκποδῶν]. Eq. 957. 1151. V. 949. 1325. 1341. P. 1264. L. 848. 909. Th. 36 [Junt. ἐκ ποδῶν]. 293. R. 853. E. 134. Nicoph. III. 848. mon. 32; eodem sensu ἐκ ποδῶν e com. solus dixit Nicostr. 21: ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκ π. — λαβοῦσ' ἀπένεγκε ταύτην ἐκ π.), id quod Mein. proposuit Dind. probatus ἐκ ποδῶν ita tantum ferri potest, ut statuatur Ar. illis verbis tragicum aliquem ridere (ut Pl. 9: Ἀοξία | ὅς θεσπιφθεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου [de collocatione praep. v. §. 88]: cf. Eur. J. T. 976: Φοῖβος ἀδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακῶν. Or. 285 sqq.), quod quidem admodum verisi-

mile fit et inde quod idem conjiciendum videtur de v. insequenti: *χάλα συναπτοὺς ἡνίας λακωνικῆς* (Mein. Vind. p. 195: „si Ar. est hic v., credam poetam nescio quem tragicum rideri qui *ἡνίας* pro corrigiis dixerat“; proprie enim *χαλῶν τὰς ἡνίας* significat „habenas remittere“: cf. Pl. Protag. 338 A) et ex voce. *χλαίνας*, *ἐμβάς*, *βακιηρίας* (509) tragg. more sine articulo positis. — Quo usu dicendi Ar. enucleato jam nullo modo probari posse patet quod

N. 177 sqq.: *κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν 84*
τέφραν, | *κάμψας ὀβελίσκον*, *εἶτα διαβήτην λαβῶν* | *ἐκ τῆς πα-*
λαιίστρας θυμάτιον ὑγείλετο, quum Rav. a. 1. m. v. 177
 praebeat *κατὰ τῆς παλαιίστρας* (a 2. m. pariter atque cett.
 ll. omnes 177 *κατὰ τῆς τραπέζης*, 179 *ἐκ τῆς παλαιίστρας*)
 Teuffel. e conj. Thierschii (Comm. class. philol. Acad. Monac.
 1835. p. 647 sqq.) vocabulis *τραπέζης* et *παλαιίστρας* inter se
 permutatis scripsit: *κατὰ τῆς παλαιίστρας καταπάσας λεπτὴν*
τέφραν, | *ἐκ τῆς τραπέζης θυμάτιον ὑγείλετο*, quod Ar.
 dixisset potius *ἀπὸ τῆς τραπέζης* (ut Pl. 678: *ὄρω τὸν ἱερέα*
τοὺς θεοῖς ἀγαρᾶζοντα — *ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς*. frg.
 292: *ἀπὸ τῆς Διυρέφους τραπέζης*). Ceterum de hoc toto
 loco fusius est disputandum. Teuffelio quidem illa demum
 ratione sententia loci perspicua et apta reddita videtur. Sic
 statim ab initio, ut par sit, scenam facti indicari ac suum
 cuique tribui, palaestrae cinerem, mensae sacrificium. Ad-
 stare autem Socratem in palaestra prope aram ejusque men-
 sam, in qua sint sacrificii facti reliquiae. Circa hanc aram
 arenam non fuisse; itaque spargere eum humum cinere ex
 ara illa desumto, deinde veruculum, cujus in sacrificio usus
 fuisset, curvare eoque uti ad geometricas figuras in cinere
 describendas. Quas dum contemplantur circumfusi ipsumque
 audiant eas explicantem, Socratem manu sinistra ex propin-
 qua mensa hostiam surripere et in pallio condere. Haec
 omnia si ipse poeta dixisset bene se haberent; at pleraque
 non dixit, sed subaudiverunt interpretes illi suo arbitrio.
 Quonam tandem verbo significavit poeta palaestrae partem
 arae ejusque mensae proximam nudam fuisse arena? quam
 solam partem cinere sparsisse Socratem, quomodo indicari
 potest verbis *κατὰ τῆς παλαιίστρας καταπάσας λεπτὴν τέφραν?*

quae potius patet non posse non referri ad totius palaestrae humum. — Si vero vulgaris ordo verborum servatur, non solum offensionem est articulus mensae nondum notae praepositus (*κατὰ τῆς τραπέζης*) neque apparet, e quonam palaestrae loco Socr. hostiam surripuerit („furtum autem ex ea ipsa in qua delineabatur mensa commissum non potuisset non conspici“ Teuffel.), sed omnino tota narratio abrupta est omnique caret perspicuitate, quod vitium non tollitur lacuna (de qua cogitavit Kock.) inter vv. 178 et 179 statuta. Me iudice autem non solum quae his versibus 175—179 narrantur male se habent, sed etiam qui proxime antecedunt vv. 169—174: quibus duabus narrationibus nexus progressusque sententiarum prorsus conturbatur. Strepsiades enim quum aere alieno uxoris ac filii prodigis moribus conflato liberari cupiat, Phidippidem filium hortatur, ut a Socrate addiscat novas disputandi et dicendi artes, quibus ut injuria verti soleat in justum, ita debita quoque desolvendi spes sit. Quod quum non potuerit filio persuadere, senex semet ipsum in Socratis disciplinam traditurus adit ejus domum. Quum rusticorum more portam vehementer pulsarit, egreditur unus e discipulis Socratis et increpat eum, quod cogitationem animo conceptam excusserit. Jam quum ex eo quaesiverit Str., quaenam fuerit illa cogitatio, simul semet ipsum in Socratis disciplinam traditurum se esse professus, exponit ille, qua ingeniosa ratione Chaerephon auctore Socrate permessus sit quot suos ipsius pedes saliat pulex. Admiratur Str. mentis illam subtilitatem, vehementer animo commotus (153: ὃ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν — cf. N. 2. V. 625. R. 1278. Pl. 1095. L. 967. Aesch. Pers. 532. Ag. 355). Jam discipulus, ut eum etiam magis incitet ad admirationem, ad alterum etiam praeclarius Socratis inventum exponendum procedit (154: τί δῆτ' ἄν [sc. λέγοις] ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα; locutione τί δῆτ' (ἄν) „quid vero?“ gradatio ad majus indicatur: cf. Ach. 1011. N. 769. P. 859. 863. 916. L. 399. Luc. vit. auct. 26): investigasse eum culicem non ore canere, sed podice. Inde jam tam vehementer commovetur Str., ut exclamet: ὃ τρισμακάριος τοῦ διεντερέματος; et quantum fructum ipse percipere possit ex ejusmodi disciplina intelligens addat: ἦ

ἔφθίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην ὅστις δίδωδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος. Jam quid aliud fieri censemus quam ut extemplo in disciplinam Socratis recipi cupiat? vel certe ut discipulus, quo etiam magis admirationem ejus augeat, aliud quoddam etiam ingeniosius addat commentum? At longe aliter procedit colloquium. Discipulus quum modo ut par erat Strepsiadem ad admirationem magistri inflammarit, jam risum ejus movet narrans nuper sublimem cogitationem (γνώμην) abreptam esse Socrati a stellione, qui dum ille noctu investigarit lunae vias et conversiones sursumque spectarit ore hianti, de tecto eum concacaverit. (Ceterum neque ejusmodi rerum caelestium pervestigatio recte γνώμη dici potest neque stellio eam ἀφαιρεῖ [nam quod quis ἀφαιρεῖ jam ipse possidet], sed potius κωλύει ἐπέχει „interrumpit, interpellat“, quod v. 137 et 139 dicitur ἐξαμβλίσκειν). Gaudet Strepsiades (174: ἡσθην γαλεώτη κατασχέσαντι Σωκράτους), discipulus autem ne verbo quidem eum increpat, quod Socratem magistrum derideat, sed potius vel eo descendit, ut narret qua subdola ratione vesperi proximi diei Socrates sibi ipsi discipulisque coenam compararit. Jam hoc commentum facile patet prorsus nihil valere ad res Strepsiadis; neque enim recte dicit Kock. ad v. 176: „Streps. will das Kunststück des Socr. schnell kennen lernen, weil er etwas Aehnliches auch für seine Lage braucht“: Strepsiadem inopia ciborum nondum premi docent vv. 190. 1146 sq. (669). 1212. 1354; agitur ei non de comparandis, sed de servandis potius ἀλφίτοις (cf. 116: εἴ τι κήδει τῶν πατρῶων ἀλφίτων), qua de causa jam Socratis disciplinam petit ut discat περὶ τῶν τόκων ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί (739). Itaque si h. l. jam cogitaret de coena subdole comparanda, manifesto desperaret de Socratis disciplina, cui tamen aperte adversantur quae summa confidentia modo dixit v. 166 sq. Nihilominus Str. hoc commento Socratis prorsus nihil ad ipsius res valente adeo commovetur, ut acerrime instet discipulo ut scholam sibi aperiat et Socratem ipsum ostendat (181 sqq.: ἀνοιγ' ἀνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον κτλ.): nonne quisvis intelligit haec non locum habere nisi post v. 166 sqq., ubi Str. ex eis quae narravit discipulus, perspexit quantum fructum ipse e Socratis disciplina percipere possit? Itaque

non dubito quin v. 181 sqq. post v. 168 collocandi sint, ut Str., postquam discipulus de culicis intestino exposuit, jam haec dicat: *σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων. | ὦ τρισμακάριος τοῦ διευτερέματος. | ἡ ῥαδίας φεύγων ἀν ἀποφύγοι δάκην, | ὅστις δίδουε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος. | ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον | καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτην. | μαθητιῶ γάρ· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.* Versus 180 autem optime se habet post v. 153 collocatus, ubi praedicat Str. qua animi subtilitate Chaerephon pulicis saltum permessus sit: *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. | τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;* (cf. N. 2 sq. ubi exclamationem *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ* eadem ratione excipit interrogatio; Thales autem proverbii loco dicebatur pro sapiente: cf. Av. 1010 ubi Meton, qui *γεωμετρηῆσαι βούλεται τὸν ἀέρα* 995, dicitur *ἀνθρώπος Θαλῆς*: add. Plaut. Capt. II. 2. 24. Bacch. 122. Rud. IV. 3. 64); facillime autem excidere poterat illo loco v. 180, quia versus qui sequitur 154 ab iisdem incipit vocc.: *τί δῆτ' ἀν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους | φρόνισμα.* Vv. 169—179 vero ab hoc loco quo traditi sunt prorsus alienos esse satis mihi videor demonstrasse, quamquam unde irrepserint, quae est conditio critica Nubium fabulae, dijudicare non ausim; conjecerim tamen relictos eos esse e priore Nubium editione, in qua Str. fusius collocatus videtur cum Socratis discipulis (cf. Kock. ed Nub. praef. §. 38), ut versus illi sint diversorum discipulorum res domesticas imprudenter effutientium.

- 85 Quod supra dixi N. v. 180 facillime excidere potuisse ante v. 154, quippe qui ab iisdem incipiat vocabulis, haud paucis confirmatur exemplis quae h. l. congerere liceat.

A) Propter similitudinem exitus (homoioteleuton) duorum versuum.

a) continuorum a) prior excidit:

1) P. 186 in Ven. a l. m. (186, 187: *μαρώτατος* [187 om. R.]). 2) Ach. 1141 in R. (1141, 42: *τὰ πράγματα* [1142 om. AG]).

β) posterior excidit:

1) N. 114 in R. V. (113, 114: *ἤρινα*). 2) N. 690 in R. (689, 690: *Ἀμνία*). 3) N. 1100 in R. V. (1099: *του-*

τονί, 1100: *ἐκτεινονί*). 4) Ach. 917 in R. (916, 917: *διὰ θρηναλλίδας*). 5) R. 1431 b in V. et 3 codd. Brunckii [1431, 31 b: *ἐν πόλει τρέφειν*). 6) R. 1453 in R. (1452, 53: *Κηφισογῶν*). 7) Pl. 712 in R. (711, 712: *κιβώτιον*). 8) P. 187 in R. (186, 187: *μαρώτατος* [186 om. V. a 1. m.]). 9) P. 897 in omn. codd. praeter unum R. (896, 897: *ἐστάναι*) pariter atque 10) E. 223 (222, 223: *ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ*, idem 221—228). 11) Ach. 1142 in *AI* (1141, 42: *τὰ πράγματα* [1141 om. R.]).

b) non continuorum posterior excidit et simul inter eum et priorem unus vel plures versus:

1) unus: Ach. 1220 et 21 in *A* (1219: *καὶ σκοτοδινῶ*. 1221: *καὶ σκοτοβινῶ*). 2) duo: Pl. 215, 216, 217 in R. a 1. m. (214, 217: *ἐγώ*). 3) tres: N. 1090, 91, 92, 93 (falso Dind. 1090—94; cf. Bekk. 1073—76) in Ven. (1089, 93: *ἐκ τίνων*);

Simul ordo versuum perturbatus est:

1) Th. 169 (168, 169, 170: *ποιεῖ*) excidit in R., add. est a m. rec. suo loco, in Aug. vero legitur post 170. 2) Ach. 1228 (1227, 28: *καλλίνικος*) om. B, in *A* legitur post 1230. 3) Ach. 411, 412, 413 om. *Γ* (410, 413: *ποιεῖς*); errore animadverso librarius 412 et 413 addidit, sed post 414; 411 prorsus omisit — ut sese excipiant vv. 410, 414, 412, 413. Huc pertinent 2 conjecturae: 1) Ach. 203: *ἐγὼ δὲ φεύξομαι γε τοὺς Ἀχαρνέας* Dobraeus recte me iudice conj. excidisse post 200: *χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας*, deinde falso loco additum esse post 202 in fine colloquii Amphitheï et Dicaeopolidis. 2) P. 1325: *τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν* recte censet Herwerd. (append. ad stud. crit. in poett. scen. Gr. p. 8 sq.) transponendum esse post 1321: *διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἑλλήσιν*, ubi exciderit propter homoioteleuton.

B) Propter similitudinem initionis (homoiarchon) duorum continuorum versuum

a) prior excidit:

1) Av. 59 in R. (59, 60: *ἐποποιῶ*). 2) Eq. 414 in R. (414, 415: *ἀπομαγαλιάς*). 3) Eq. 143 in R. (143, 144: *ἀλλαντιοπώλης*); in marg. adscr. a m. 2., a m. 3. sec. Herwerd.

(Append. ad stud. crit. in pp. scen. gr. 1872 p. 29). 4) Ach. 1097 in R. I. A. Vat.—Pal. (1097, 98: *παῖ παῖ φέρ' ἔξω δεῦρο — ἐμοί*). 5) Ach. 1134 in A (1134, 35: *ἐν τῷδε πρὸς τοὺς — θωρήξομαι*). b) interciderunt posterior pars prioris et prior pars alterius versus (ubique solo in Rav.):

1) Ach. 784 sq.: *ἀλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν [ἀντηγί — σὰ μάν;*

πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;] — κέρκον οὐκ ἔχει.

2) Av. 40 sq.: *ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾗδονσ', [Ἀθηναῖοι δ' αἰεί*

ἐπὶ τῶν δικῶν ᾗδονσι] πάντα τὸν βίον.

3) Pl. 833 sq.: *κομιδῇ μὲν οὖν. — [οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος. —*

κομιδῇ μὲν οὖν.] καὶ γὰρ μὲν ᾤμην κτλ.

Addo denique Av. 1274 sq.: *στεφάνῳ σε χρυσῶ τῷδε σοφίας εἶνεκα | στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῶ —* ubi initia versuum *στεφάνῳ σε* et *στεφανοῦσι* propter similitudinem inter se permutata vides in Ven. — Apparet autem ex hoc conspectu et ipsum Rav. haud paucis inquinatum esse librariorum vitiis.

86 N. 1506: e Rav. scribi solet: *τί γὰρ παθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε;* quum Ven. praebeat (c. metr.) *εἰς τοὺς θεοὺς*. Quamquam Kustero (ad Pl. 899) et Frohbergero (ad Lys. XIV. 26) facile concedo discrimen quod ipsi veteres (Luc. Soloec. 10) inter locutiones *ὑβρίζειν τινα* et *ὑβρίζειν εἰς τινα* intercedere statuerunt; τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἦτοι πληγαῖς ἢ δεσμοῖς ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ (i. e. alqm contumeliose tractare), τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις, non ubivis agnoscitur (cf. ex Ar. Pl. 899: *ταῦτ' οἷν ἀνασχέτ' ἐστιν τοίτους ὑβρίζειν εἰς ἐμέ;* P. 1264: *ὑβρίζομεθα. χωρῶμεν ὃ τῶν ἐκποδῶν* [cf. 1245: *οἴμοι καταγελαῖς*]. Pl. 1044: *τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὑβρεος ἣς ὑβρίζομαι*. Th. 993: *τὰς γιὰθους ὑβρισμένη;* add. *καθυβρίζειν τινά* Ach. 631. Eq. 722. *περιυβρίζειν τινά* V. 1319. Th. 535. pass. Eq. 734. *ἐφυβρίζειν τινί* P. 1229, quorum compositorum nullum exstat in frg. com.), tamen conjecerim poetam scripsisse *τί γὰρ*

παθόντες ἐς θεοὺς ὑβρίζετε; (cf. Pl. Legg. X. 885 B: *οσα λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ τοὺς θεοὺς ὑβρίζει τις*): crediderim enim potius art. additum esse a librariis (quod saepissime eos fecisse supra luculentis exemplis demonstravimus §. 30), quam praep. ἐς, quae quidem post *παθόντες* facillime poterat excidere, pariter atque frg. 243: *ἤδη παροινεῖς ἐμὲ πρὶν δεδειπνάναι*, ubi Dind. numeros optime redintegravit iterata *εις* syllaba: *παροινεῖς εἷς με* (cf. supra p. 34; Brunck. *εις ἐμέ*, Cobet. N. L. 171 *ἐς ἐμέ*: at comici ante voc. constanter forma *εις* usi sunt: v. p. 83—88. Bergk. argutius quam verius conj. *ἤδη παροινεῖς ἢ ᾗ μὲ πρὶν δεδειπνάναι*, censens reprehendi quemdam quod antequam alii coena sint fructi ipse jam sit appotus); *παροινεῖν εἷς τινα* dixerunt etiam Antiph. IV. α. 6. Dem. 54, 4. Athen. XIII. 592 F. Lucian. Salt. 24 (cf. *παραμαρτάνειν τι εἷς τινα* Ar. frg. 100 Bgk.; verbo *ἀδικεῖν* vero comici constanter acc. personae junxerunt: Ach. 56. N. 1509. V. 1162. P. 1188. frg. 260; v. Ind. com. dict., nusquam dixerunt *ἀδικεῖν εἷς τινα* vel *περὶ τινα*). — Conjunctae igitur sunt in Ven. codice *εις τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε* praebente (c. metr.) duae scripturae: *εις θεοὺς ὑβρ.* et *τοὺς θεοὺς ὑβρίζ.* pariter atque e. c. in Rav. Eq. 741: *εἶ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον. — εἶπέ μοι νυν, τί δρῶν; — cett. codd. εἶπέ νυν τί δρῶν;*, Dind. et Kock. *εἶπέ μοι τί δρῶν;* ex usu Ar. de quo v. adn. Kockii; *εις θεοὺς* autem sine art. dixit Ar. in trim. etiam P. 128. 130. 132. Av. 843 (cf. *πρὸς θεῶν*: P. 9. Av. 663. E. 1095. Pl. 1147).

42 locis Ar. *πρὸς* c. gen. usurpavit in jurisjurandi et ⁸⁷ obtestandi formulis *πρὸς τῶν γονάτων*, *πρὸς τῆς δεξιᾶς*, *πρὸς Διός* al. (*πρὸς θεῶν* 5ies tantum dixit [*πρ. πάντων θεῶν* V. 1136], 25ies *πρὸς τῶν θεῶν*, cett. com. hoc 7ies, illud, quod solum dixerunt tragici, 13ies). Occurrunt autem formulae illae 27ies ubi quis postulat alqd s. petit vel vetat s. abominatur (Ach. 111. Eq. 341. 1297. N. 784. 1103. V. 760. P. 9. 378. 1113. Av. 130. 663. L. 850. 1245. Th. 936. R. 755. 1248. Pl. 1147. — V. 919. 1418. P. 322. 376. Th. 228. E. 562. 1095; — addito quod cett. locis subintelligitur verbo *ἀντιβολεῖν*: Ach. 414. N. 314. V. 1388), 13ies in interrogationibus (Ach. 95. Eq. 1390. N. 200. 366. 481.

V. 484. 1136. Av. 69. 996. Th. 172. Pl. 395. 458. 1176).
 Restant 2 loci quibus formula *πρὸς* (*τῶν*) *θεῶν* exstat in
 enuntiatis affirmativis, quorum tamen altero frg. 146:
πρὸς θεῶν ἔραμαι τέτιγα φαγεῖν Ar. deridet Eur. Hipp. 219:
πρὸς θεῶν ἔραμαι κισὶ θωύξαι (ceterum hac affirmatione vo-
 luntas, desiderium declaratur, ut *πρὸς θεῶν* hic quo-
 que sit *postulantis*); altero loco L. 857 omnes codd.
 praebent: (*ἀεὶ — ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα. κὰν ᾧν ἡ μῆλον*
λάβη, Κινησίε τουτὶ γένοιτο, φησίν). — *ὦ πρὸς τῶν θεῶν*.
 — ut sit *exclamatio mirantis*: at hoc intellectu Ar. aut
νή c. acc. usurpat (cf. e. c. L. 836: *ὦ νή Δία*, E. 160: *ὦ νή*
τὸν Ἀπόλλω) aut *vocativum*: cf. Pl. 734: *ὦ φίλοι θεοί* („est
 vox *admirantis* sed simul *sperantis* bonum et laetum rei
 exitum“ Fischer.), qua a consuetudine cur h. l. recesserit
 numeris (*ὦ φίλοι θεοί* non *respicientibus*) non coactus prorsus
 non intelligitur. Itaque *exclamatio* illa *ὦ πρὸς τῶν θεῶν*
suspicionem movet. Omnino autem h. l. non *exclamatio*
expectatur, sed potius *interrogatio*: sequitur enim v. 858:
νή τήν Ἀφροδίτην, quod est *respondentis* (cf. Pl. 395 sq.
λέγεις ἀληθῆ; — φημί. — πρὸς τῆς Ἑστίας; — νή τὸν Πο-
σειδῶ). Itaque *manifesto* cum *interrogatione* scribendum
 est *ὦ πρὸς τῶν θεῶν*; „oh, per deos“, sc. „vera dicis?“ (ut
 V. 484. Pl. 458. 1176. Alexid. III. 418; *ὦ* pro *ὦ* praebent
 teste Engero Aug. et Junt.), praesertim quum antiquitus di-
 serte traditum sit illis verbis contineri *interrogationem*. Ad-
 scripsit enim schol. *ἐν ἐρωτήσει* (cf. schol. N. 207. 680. V.
 302. P. 5. R. 840. 1308. E. 440. κατ' ἐρώτησιν Ach. 562.
 1063. 1113. N. 207. 1423. P. 371. Av. 1628. L. 821. 930.
 998. 1180. R. 487. 522. 1150. μετ' ἐρωτήσεως: Ach. 559.
ἐρωτηματικῶς N. 905. 1223. Av. 10. L. 237. E. 667), quod
 tamen *casu* a v. 857 delatum est ad v. 861, ubi quae le-
 guntur *τί οὖν; δάσεις τί μοι*; tam *manifesto* sunt *interro-*
gantis, ut ad h. quidem v. *adnotatio* illa nullo modo possit
 pertinere. Haud raro autem *scholia* ad *falsum* *versum* ap-
 posita sunt (lemmata enim in *optimis* *libris* quales sunt R.
 et Ven. *omitti* solent: cf. Enger. ad L. 338): e. c. schol. L.
 236: *ἐρωτηματικῶς λέγει* pertinet ad 237 (*συνεπόμενῳ ἑμῆς*
ταῦτα πᾶσαι); schol. 460 ad 461, schol. 806 ad 805, schol.

848 ad 847, schol. 443 Puteanus habet ad 447, schol. 1038 recte ad 1039 refertur in Put., schol. 1125 pertinere videtur ad 1124 (v. Enger.), schol. 1131 ad 1135 referendum esse optime perspexit Mein. (v. Vind. p. 137), denique schol. Th. 397 ad 390 sq., 565 ad 559 pertinere demonstrarunt illud Enger., hoc Fritsch. [Oblata occasione docere liceat quo spectet schol. Rav. L. 493: *διχῶς, ὑμῖν* — „haec non video quo pertineant“ Dübner., „quorsum hoc velit spectare obscurum est“ Enger. (qui perperam apposuit ad v. 492): spectat ad voc. *αὐτό* (*ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό* sc. *τὰργύριον*), pro quo etiam *ὑμῖν* (*ἡμεῖς ταμιεύσομεν ὑμῖν*) ut v. 495: *οὐ καὶ τὰνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν*; praeuisse codd. nonnullos testatur schol. Adv. *διχῶς* enim discrepantia scripturae indicari solet a scholl.: cf. ad Eq. 1285. P. 126. L. 774. 1300. Th. 1051. 1176]. — Denique tertio quodam loco V. 1218, ubi quum Bdelycleo convivium mentiticium describens dicat: *ὔδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν· | δειπνοῦμεν· ἀπονεύμεθ'· ἤδη σπένδομεν*, pater quem instituit filius orationem interrumpit his verbis: *πρὸς τῶν θεῶν ἐνύπνιον ἐσιώμεθα*; „per deos obsecro, num epulamur somnium?“ (cf. Av. 132: *ἐσιτῶν γάμους*, sim.), solus Mein., fortasse tamen invitus signo interrogationis omisso enuntiatum affirmativum reddidit, cujus mutationis prorsus nulla est causa, etsi schol. quum dicat: *ὅτι εἴρηται μὲν τὰ ἐν συμποσίῳ, οὐ μὴν γεγένηται, ὡς ὄνειρόν φησιν ἑρακλέαι* (cf. R. 51 c. schol.), ipse quoque verba poetae pro affirmatione videtur accepisse. — Jam igitur apparet Ar. huiusmodi formulas non usurpasse nisi ita ut sint postulantis s. vetantis aut interrogantis (servata propria praep. *πρὸς* significatione; cf. Krüg. I. 68. 37. n. 2: „das Erflehte wird eigentlich als ein von den Göttern zu Veranlassendes vorgestellt“), nusquam admisisse in enuntiatis affirmativis vel negantibus (in quibus vides formulas *κατωμοτικός*: *νὴ τοὺς θεούς* sim., *ναὶ μὰ Δία* [p. 63 sq.], *ἀπωμοτικός*: *μὰ τοὺς θεούς* sim. [p. 62]), quod idem ab oratoribus Atticis alienum videtur (Frohberg, ad Lys. XIII. 95: „Schwurformeln mit *πρὸς* stehen bei den Rednern wol nur in Frage- und Befehlssätzen“), pariter atque a ceteris comicis, nisi quod Pherecr. II. 270 dixit: *καὶ*

πρὸς Ἀπόλλωνος πάνυ ἐκείνο θράττει με ὅτι λέγουσιν ἔνεστιν ἐν κιδάρῳ τι κακόν („per Apollinem jurat quoniam huic sacer erat citharus“ Mein.); nam ap. Anaxil. III. 352: ἡ μουσικὴ πρὸς τῶν θεῶν αἰεὶ τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον τίττει aut interrogationem statuerim aut verba πρὸς τῶν θεῶν ita acceperim, ut significant „deis auctoribus.“ —

88 Av. 1639: ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν; Mein. in adn. crit. conj. poetam scripsisse γυναικὸς περὶ μιᾶς, offendens ut videtur in tribracho περὶ γυ-, pariter atque Pl. 1111: ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν; ubi Vind. p. 223 scribi jussit ἀτὰρ τινὲ δὴ ταῦτ' ἐπ. π.; (cl. Hesych. τινὲ· διὰ τί, ἵνα τί), remoto διὰ quod sit glossatoris. At etiam aliis (20) trim. locis Ar. praep. bisyllabas ita collocavit, ut brevis syllaba finalis sit prior syllaba arsis solutae (cf. p. 12), i. e. media tribrachi syllaba (nusquam enim ἀμφί et ἀντί ictum habent in syllaba finali): διὰ ter, κατὰ dies, παρά semel, ἐπί quater, περὶ dies, ὑπό semel, ὑπέρ bis (nusquam ἀνά, μετὰ, ἀπό — nisi semel in tmesi; ἀπό γὰρ ὀλοῦμαι N. 792), plerumque (12ies) in 2. pede (διὰ: Pl. 1055. 1111 [cf. Men. IV. 198. Baton. IV. 502], κατὰ Eq. 147 [ex em. Cobeti ὡςπερ κατὰ θεόν, codd. θεῖον], ἐπί P. 1235. E. 475, περὶ Eq. 1006. 1010. 1012. N. 638. Av. 1639, ὑπό Av. 1300, ὑπέρ Th. 91), quinis locis in 1. et 4. pede (1. p.: κατὰ Av. 1001, παρά Th. 489, ἐπί V. 1199. L. 1101, περὶ Eq. 1008; 4. p.: διὰ Pl. 179, κατὰ Av. 919. R. 500. E. 557, ὑπέρ N. 839), nusquam in 3. vel 5. pede, ut hac quoque de causa rejiciendum sit quod Av. 1588 Bergk. (fortasse invitatus) scripsit: προσβεύοντες ἡμεῖς ἤκομεν | παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς om. ante πολέμου art. τοῦ (de quo v. quae disputavi p. 54 [ubi adde ἡμισυ τῆς οἰκίας Thuc. V. 16. 6. ὑπὲρ ἡμισυ τοῦ χρόνου τούτου Thuc. VIII. 68. 4. Schoem. ad Isae. p. 421] et Add. p. 155; Ach. 528: κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεργάγη perperam Mein. scripsit ἀρχή, pariter atque V. 77: φίλο μὲν ἔστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ e conj. Dobraei, ubi revocandum est ἀρχή. Cf. Krüg. I. 50. 2. n. 16); revocato articulo evadunt ὃ anapaesti in 1. 3. 4. pp. ut Ach. 181. 922. Eq. 466 (v. p. 104 sq.).

Ipse Mein. autem duorum illorum in quibus offendit locorum prorsus immemor Ach. 355 sq. quum traditum sit: *ἔμοῦ θείοντος ὑπὲρ ἐπιζήνων λέγειν | ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἄπανθ' ὅσ' ἂν λέγω* scripsit *περὶ Λακεδαιμονίων*, sine ulla tamen causa, quin sententia repugnante: defendit enim Dicaeopolis Lacedaemonios oratione sua, verba faciens pro eis (cf. 316. 369. 482), ut necessaria sit praep. *ὑπὲρ* (cf. Th. 91. 542. 545. Eq. 1018. Th. 649. 186. V. 951): nam *λέγειν* sim. *περὶ τινος* nil significat apud Ar. nisi „de alqo verba facere“ (cf. Ach. 39. 499. N. 159. V. 343. Av. 23. 25. 1101. 1675. R. 1426. Eq. 514. R. 65. V. 546. L. 37. 627. Th. 577. N. 320. Eq. 666. P. 1303); videtur autem Mein. offendisse in praep. *ὑπὲρ* bis deinceps diverso intellectu (locali: „super“ — translato: „pro“) posita: at prorsus eandem rationem vides V. 1038 sqq.: *τοῖς ἡπιάλοις — καὶ τοῖς πυρετοῖσιν | οἷ τοὺς πατέρας τ' ἤγγον νίκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνεγον | κατακλιόμενοι τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις* („in cubilibus“) *ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν* („contra eos“) | *ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας σννεκόλλων* (ubi sine causa mihi videtur Hamakerus scribi jussisse: *ἐν ταῖς κοίταις*).

Ut redeamus ad Av. 1639 ei quod Mein. proposuit: *γυναικὸς περὶ μιᾶς*, usus dicendi Ar. non repugnat: paulo liberiore enim utitur poeta (pariter atque prosarii scriptores) collocatione praep. *περὶ* gen. junctae (cf. Av. 1595 trim.: *τούτων περὶ πάντων* et P. 105 trim. *Ἑλλήνων περὶ | ἀπαξιπάντων*; de anastrophe praep. *περὶ* v. p. 26 et Passow. II. 1. 826), quum ceteras praep. inter subst. et adj. sive inter adj. et subst. non interponat nisi ubi elatiore utitur genere dicendi tragicos imitatus: in trim.: Ach. 1194. V. 1160. Av. 1232 (Th. 177 = Eur. frg. Aeol.). Th. 1098. R. 1438. Pl. 9 (cf. §. 83); dim. jamb.: Av. 409; tetr. tr.: N. 580; hexam.: Eq. 1037. P. 1088; anap.: Th. 783. 1068. R. 1533; metr. Eupol.: N. 534; lyr.: Eq. 403. N. 277. 279. 286. 310. 1159. Av. 244. 742. 905. 941. 1374. 1398. 1723. L. 809. Th. 127. 313. 992. 1034. 1149. R. 243. 324. 326. 327. 350. 441. 442. 540. E. 573 (cf. Krüg. I. 68. 4. n. 2. II. ibid. n. 6). *ἔνεκα* s. *εἶνεκα* (de forma cf. Wecklein. Cur. epigr. p. 36 sq. Kock. ad N. 6 ed. III.) interpositum vides Eq. 544. N. 511.

Th. 443. 1217. frg. 554 (postpositum nomini 46, antepositum 9 tantum locis: N. 420. 422. 1236. V. 886. P. 744. R. 232. E. 367. Pl. 177. 989). —

Altero vero loco Pl. 1111, si conjectura opus esset, lenissima transpositione *ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν* mutari posset in *ἀτὰρ διὰ δὴ τί ταῦτ' ἐπ.* π. quod miror Mein. prorsus fugisse: cf. E. 604: *κατὰ δὴ τί*; N. 1192, E. 791: *ἵνα δὴ τί*; (idem restituit Bentl. P. 409 ubi R. V. habent *ἵνα τί δὴ*, cett. *ἵνα τί δέ*). Pl. Phileb. 48 D: *ἐκ δὴ τούτων*. 50 E: *ὑπὸ δὴ τίνος*; ibid.: *διὰ δὴ τί*; Soph. 260 A: *πρὸς δὴ τί*; (postpositum tamen vides δὴ N. 856: *διὰ ταῦτα δὴ*. R. 1162: *καθ' ὅ,τι δὴ*. Soph. Tr. 402: *εἰς τί δὴ*; cf. Ar. N. 59: *διὰ τί δῆτα*). Quod vero Mein. scribi jussit *ἀτὰρ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν*; (R. et Dorv. *διὰ τί δὴ*, Ven. et Mut. om. δὴ, cett. *διὰ τί γε*) nullo modo probari posse censeo. Constante enim Ar. (in cett. com. frg. *τί* omnino non exstat) aut simpliciter *τί*; (= *τί δὴ*;) dixit (Eq. 126. 731. P. 927. R. 1473. E. 796) aut *τί δὴ*; per iterationem (V. 1155. P. 1018. Th. 84; cf. *ὅτι τί δὴ*; „quia — quid?“: N. 755. Pl. 136); semel occurrit *τί*; frg. 476 (quae tamen formula vitio non carere videtur Hermanno ad N. 754, qui cf. jubet Lehrs. quaest. ep. p. 65), ut *ὅτι τί*; [cf. *ὅτι δὴ τί*; Pl. Charm. 161 C. Reip. I. 343 A; cf. V. 449 C] N. 784: *οὐκ ἂν διδάξαμε' ἂν σ' εἶ.* | — *ὅτι τί*; *ναὶ πρὸς τῶν θεῶν ᾧ Σώκρατες* (sc. *δίδαξόν με*: cf. P. 378. 1113. E. 1095), ubi quum in R. sit *τίνας πρὸς τῶν θεῶν* („σ ex superiore versu repetito“ Dindorf.) G. Hermannus probatus Kockio scripsit *ὅτι τί*; *ναὶ σε πρὸς θεῶν ᾧ Σώκρατες*, cui tamen praetulerim: *ὅτι τί*; *ναὶ πρὸς τῶν θεῶν σ' ᾧ Σώκρατες*: nam in ejusmodi obtestationibus obj. *σε* (verbi subintelligendi *ἀντιβολῶ* vel *ἐκετεύω*) vix umquam anteponitur formulae *πρὸς θεῶν* sim., sed aut postponitur (Th. 1019: *ᾧ πρὸς Αἰδοῦς σε*. Cf. Ach. 414: *ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σε*) aut quod plerumque fit inseritur inter *πρὸς* et gen. qui pendet (cf. Soph. Tr. 436. Phil. 468. O. C. 250. 1333. Eur. Hipp. 605. Phoen. 1665. Porson. ad Med. 325. Elmsl. ad Med. 318); conjici tamen possit etiam: *ὅτι τί δὴ*; *ναὶ πρὸς θεῶν σ' ᾧ Σώκρατες* (ut statuatur *ΔΗ* ante *ΝΑΙ* excidisse). Nusquam

vero neque apud Ar. neque quantum scio ap. Hom. ceterosque epicos, qui saepe *τίη* dixerunt, vides *τιή δή*, quod quidem esset i. q. *τί δή δή*.

Av. 1618 sqq.: *εάν τις ἀνθρώπων ἱερέϊόν τω θεῶν | εὐ- 89*
ξάμενος εἶτα διασοφίζεται λέγων, | μενετοὶ θεοί, καὶ μά-
ποδιδῶ μισητία. Kock.: „μενετοί] sind ans Warten gewöhnt,
 können warten. Etwas anders Thuc. I. 142: *τοῦ πολέμου*
οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.“ At cur non prorsus eadem significatione
 accipi potest h. l. adj. *μενετός*, ut vertatur: „die Götter sind
 beständig, laufen nicht fort“? Nonne hac cum inter-
 pretatione multo magis convenit quod antecedit *διασοφίζη-*
ται λέγων (= *διαπατεῖ σοφίσμασιν* Bk. Anecd. 36, 11; cf.
περισσοφίζεται Av. 1646)?

Addenda et Corrigenda.

(Numeri indicant §§.)

- 1 p. 5: *εἶτα* post part. vides etiam V. 423, *ἔπειτα* Av. 518. E. 298. 467. Pl. 271.
- 2 p. 6 sqq. Ach. 412: verba tradita *ἀτὰρ τί τὰ δάκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις*; ea quoque de causa suspicionem movent, quod quum voces trisyllabae quae tribrachum aequant ultima elisa frequenter collocentur in thesi anapaestica l. 2. 4. pedis (velut *ὀπότ' οὔσης, πάριτ' εἰς, πατέρ' ἠντεβόλει* sim.: Ach. 19. 43. 147. 1063. 1177. Eq. 98. 152. 211 al.), tamen in 5. pede hujus elisionis nullum exstat apud Ar. exemplum, in 3. pede duo tantum: Ach. 412 et P. 185: *τί σοί ποτ' ἐστ' ὄνομ'*; *οὐκ ἐρεῖς*; — *μαρώτατος* (cum interpunctione in syllaba elisa), ubi Bernhardi de incis. anap. comici (act. soc. phil. Lips. I.) p. 284, quum Ach. 412 intactum reliquerit, recte probavit emend. Bentl. *τί ποτ' ἐστὶ τοῦνομ'*;
p. 6: *εἶτα* quum 3 partt. antecedant apud 4. vides Eq. 263. Acc. absolutum *προσῆκον* (Krüg. I. 56. 9. n. 5) excipit *εἶτα* Pl. 910.
- 3 p. 8 sq. Ach. 505: cf. P. 297: *ὦ μέτοικοι καὶ ξένοι καὶ νησιῶται* = inquilini, peregrini, socii.
- 6 p. 11. Eq. 667 sqq.: transitum qui fit ex oratione obl. in or. rectam indicavit Ar. additis verbis *ἦ δ' ὅς γε λῶν* V. 795, nusquam tamen simplici part. *λέγων*, quod Bergk. Kock. Mein. scripserunt Eq. 669.
- 7 p. 12: de particulis *ἄρα* et *ἄρα* promiscue positae cf. etiam E. 458 sqq. (ubi sibi respondent 458 *ἄρα*, 460 *ἄρα*, 462 *ἄρα*). V. 839. 1091. P. 892. 1240 (v. Richt. adn. crit.). Av. 1530. Dobr. ad V. 217 (Adv. II. p. 196).

p. 22 sq. L. 1125 in suspicionem vocavit etiam ²⁶ Krüger. II. 47. 10. n. 5. Quamquam enim verbo ἔχειν c. adv. conjuncto additur non solum gen. rei (ἰκανῶς ἔχω ἐπιστήμης sim.: Krüg. I. 47. 10. n. 5), sed etiam gen. personae (cf. ἔχειν ἑαυτοῦ ἡδέως Alexid. 211, εὖ Philem. 4, ἰγυεινῶς καὶ σωφρόνως Pl. Reip. IX. 571 D), conjunctorum tamen gen. rei et gen. pers. prorsus nullum praeter illud exstat exemplum. Neque placet: αὐτῆ τ' ἑμαντιῆς οὐ κακῶς γνώμην ἔχω (cf. εὖ, κακῶς ἔχω τὸ σῶμα Pl. Gorg. 464 A. Xen. Oec. 21, 7 — quod injuria Heind. ad Pl. Lys. p. 218 A dici omnino posse negat): nam apud acc. opus est articulo (Krüg. I. 46. 4. 47. 10. n. 7) pariter atque ap. dat. (v. Passow. I. 2. p. 1298), quum gen. plerumque careat art. (v. Lob. Phryn. p. 280 sq.). Itaque quod supra p. 23 proposui αὐτῆ δι' ἑμαντιῆν οὐ κακῶς γνώμης ἔχω unice verum judico. De pleonasmo autem quo dictum est αὐτῆ δι' ἑμαντιῆν quum sufficeret αὐτῆ (= αὐτομάτη: v. §. 55 ubi adde L. 1125) = „jam per me ipsa“, cf. ἐν δίκῃ δικαίως „jure meritoque“ Th. 830. διὰ παντός ἀεὶ P. 399. διὰ κενῆς ἄλλως V. 929. εἰκῆ ῥαδίως R. 733. ἀεὶ καὶ ἑνιαυτόν Anaxil. III. 352 (Mugrave ad Eur. Hec. 489).

p. 26: neglexi diserte monere Ar. praep. (praeter ^{28 c.} solam περί quae omnino liberiore utitur collocatione: v. p. 149) non postposuisse per anastropham nisi ubi elatiore utatur genere dicendi.

p. 27 sqq. E. 610 sqq.: restat mendum jam h. l. re- ^{28 d.} movendum. Verba τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθεῖξει ξυγκαταδαρθῶν enim id quod sententiarum nexus flagitat „communium particeps erit cum ea concumbens (i. e. eo quod concumbit)“ manifesto non possunt significare, quippe quia part. aor. ξυγκαταδαρθῶν conjunctum cum fut. μεθεῖξει habeat vim fut. exacti „quum concubuerit“ (= post concubitum): v. Krüg. I. 53. 6. n. 7. Itaque lenissima mutatione scribendum censeo τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μετῆσχε ξυγκαταδαρθῶν „communium autem particeps erat concumbens cum ea (i. e. eo quod concubebat)“ s. „particeps factus est eo quod concubuit“ (vi inchoativa: Krüg. I. c. 5. n. 1), quo de usu part. aor. conjuncti cum aor. cf. Krüg. I. c. 6. n. 8, ut quod futurum est,

magna cum vi atque confidentia jam factum cogitetur, qua eadem ratione e. c. Hor. Sat. I. 9. 48 dixit „haberes magnum adiutorem, hunc hominem velles si tradere; dispeream ni submosses omnes“. De simillimo *προλήψεως* genere cf. Krüg. I. 53. 10. n. 1.

- 30 b. p. 38. Th. 558 sq.: exemplis orationis ab altero colloquente mediae interruptae addo L. 34. Th. 558. R. 798. 800. 807. Pl. 998.
- 30 h. p. 44: *καί* in fine trimetri vides etiam V. 1193 et Av. 1290.
- 30 i. k. p. 45. P. 503: *καί τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω* quamquam art. excusationem habet (ut L. 1120: *τούτους τοὺς Ἀθ.* et 1149: *ὑμᾶς — τοὺς Ἀθ.*), tamen propter v. 505: *οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε*, quae verba ad populum Ath. spectant, fortasse praestat lenissima mutatione scribere: *καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω* „et ipsis Ath.“, quamquam non nescio eadem ambiguitate L. 1149: *ὑμᾶς — τοὺς Ἀθ.* et ad Athenienses spectare qui repraesentantur in scena et ad populum Atheniensium.
- 33 Conjecturam quam p. 53 sq. protuli de L. 722: *τὴν δὲ γ' ἀπὸ τροχίλιας κατελυσπωμένην* (codd. *τὴν δ' ἐκ τῆς αὐτῆς κατ.*) jam liceat retractare. Quum enim antecedit 720: *τὴν μὲν γε*, unice recte se habet quod traditum est *τὴν δέ*: nusquam enim ap. Ar. utriusque particulae (*μὲν* et *δέ*) additum vides *γε*, sed constanter soli aut priori aut posteriori: v. *μὲν γε — δέ*: Av. 1608—10. R. 80—82. 290. 907 sq. *μὲν γε — δέ — δέ*: N. 1382 sqq. *μὲν γε — δέ — δέ — δέ*: V. 564—67. *μὲν — δέ γε*: V. 134 sq. L. 373 sq. Pl. 162—64 sqq. (Eadem de causa L. 723 ei quod p. 56 proposui *τὴν δ' αὐτῆς γε μόλις ἐνθ' ἐνδ' κτλ.* jam praefendum censeo *γε* post *μόλις* transposito: *τὴν δ' αὐτῆς μόλις γ' ἐνθ' ἐνδ' κτλ.* [cf. Ach. 952: *μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον*], ut sibi respondeant 720—22—23: *μὲν γε — δέ — δ' αὐτῆς* pariter atque R. 290: *ποτὲ μὲν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὄρεύς, ποτὲ δ' αὐτῆς γυνή*). Quae vero v. 722 tradita est particula *αὐτῆς* nullo modo ferri potest (v. quae disputavi p. 53, ubi tamen neglexi eam in enumerationis trium membrorum altero solo occurrere Av. 514 sqq.: *ὁ Ζεὺς — ἡ δ' αὐτῆς θυγάτηρ — ὁ δ' Ἀπόλλων*),

praesertim quum eadem necessario restituenda sit in tertio membro 723: τὴν δ' αὖ μάλιστα γε. Itaque, quum forma τροχίλιας de qua cogitavit Bergk, admodum dubia sit (v. p. 53 sq.), proposuerim: τὴν δ' ἐκ τροχίλιας ἅμα κατεκλυσπωμένην „alteram simul de trochlea sese devolventem“.

p. 54 l. 2 ab imo post verba „utrumque tamen subst. 33 sine art. posuit Xen. Hell. VI. 3. 15: ὑπὸ πλήθους κακῶν“ adde „ut Thuc. VI. 34. 4: διὰ πλοῦ μῆκος; utrumque cum art. Thuc. I. 13. 3: ἐς τὴν τελευτήν τοῦδε τοῦ πολέμου. V. 31. 2: ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς. Xen. An. V. 2. 15: ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν βελῶν. Ar. Ach. 581: ὑπὸ τοῦ δέους τῶν ὀπλων: constanter enim dicere solet ὑπὸ τοῦ δέους (Ach. 350. 581. Eq. 231. P. 933. Av. 87. E. 1062. Pl. 693 [Luc. Lexiph. 10]; cf. Herm. ad N. 834, Richt. ad P. 25; idem significat τῷ δέει ap. anon. IV. 600; τῷ δ. κατέπεσον. Demosth. IV. 45. Arr. An. VII. 9. 4. τῷ φόβῳ ap. Dem. XIX. 81. Aristid. II. p. 210 al.; v. Passow, s. vv.), quum ὑπὸ δέους dixerit e. c. Thuc. VI. 33.“

p. 56 l. 17 a s. pro „P. 162 sqq.“ l. „Pl. 162 sqq.“

p. 63 l. 6 ab imo pro N. 1108 l. N. 1098. 36

p. 64 l. 8 a s. inter verba „νῆ τὸν οὐρανόν“ et „sola in Pl. fabula“ adde „praeter Eq. 705“. — Obtestandi formulis κατωμοτικαῖς adde νῆ τὴν Ἀρτεμιν: L. 435. 922. 949. Th. 517. 569. 742. E. 84. 136. νῆ τὴν Ταυροπόλον: L. 447. νῆ τὴν Φωσφόρον: L. 443. 738. νῆ τὰς Χάριτας: N. 773. νῆ τὴν προεδρίαν: Eq. 702. ναὶ τὸν Κάστορα: L. 206. ναὶ τὸν Ποσειδῶν: Ach. 798.

p. 90: post αὐτόθεν adde adv. τὴν ὠθεν (dor.) „illinc“ 50 Ach. 754.

p. 100: de formula ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου (Cratin. 60 197) cf. ἐντὸς χρόνου Hdt. VIII. 104. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου Xen. rep. Ath. 3, 11.

p. 102 l. 14 ab imo post verba „vix probari potest“ addas: „nam tmesi verbi vis vel maxime effertur quod h. l. ineptum est.“

p. 109 l. 4 a s.: σὺν νῶ dixit etiam Eur. Or. 909. 63

p. 110 l. 10 ab imo pro δ 75 l. δ 175.

Index locorum (398)

quorum de scriptura agitur.

(Asterisco * notavi locos [111] quos ipse conjecturis tentavi; crucem † affixi locis [88] quibus aliorum conjecturas refutavi).

I. Acharn.		866	p. 93.
* 19 sqq.	p. 5.	917	p. 143.
* 32	p. 41 sq.	928	p. 59.
52	pp. 36. 44.	960	p. 36.
* 201 sq.	p. 134.	1049	pp. 36. 38.
203	p. 143.	† 1077	p. 81.
242	pp. 49 sq. 123.	1097	p. 144.
282	p. 122.	† 1103	p. 37.
* 318	p. 75.	1134	p. 144.
* 355	p. 75.	1141	p. 142.
† 355 sq.	p. 149.	1142	p. 143.
392	p. 82.	1150 sqq.	p. 9.
* 410 sqq.	pp. 6. 143.	† 1158	p. 128.
412	p. 152.	1220 sq.	p. 143.
427	p. 136.	1228	p. 143.
* 502 sqq.	p. 8.		
509	pp. 36. 44.		
† 528	p. 148.	29	p. 36.
* 584	p. 37 sq.	† 30 sqq.	p. 125 sq.
† 587	p. 37 sq.	132	p. 36.
† 643	p. 8.	143	p. 143.
682	p. 36.	411	p. 36.
†* 685	p. 87.	414	p. 143.
715	p. 112.	479	p. 112.
784 sq.	p. 144.	† 480	p. 10.

II. Eqq.

†* 503	p. 93.	* 801	p. 75.
536	p. 120.	855	p. 54.
† 655	p. 20.	905	p. 93.
660 sqq.	p. 34 sq.	917	p. 76.
* 667 sqq.	p. 11.	1090—93	p. 143.
* 713	p. 75.	1100	p. 142 sq.
† 728	p. 103 sq.	1232	p. 76.
741	p. 145.	1296	p. 104.
†* 751	pp. 50. 91.	* 1427	p. 136.
802	p. 123 sq.	1455	p. 36.
806	p. 51 sq.	* 1506	p. 144.
911	p. 104.		
† 970	p. 86 sq.		
1248	p. 62 sq.	* 3	p. 12.
† 1260 sqq.	p. 116.	55	p. 96.
† 1336	p. 84.	† 77	p. 148.
		* 147	p. 85 sq.
		312 sq.	p. 68.
			p. 68.
			p. 101.
			p. 124.
			p. 75.
			p. 75.
			p. 97.
			p. 130.
			p. 36.
			p. 149.
			p. 80.
			p. 87.
			p. 98.
			p. 147.
			p. 78.
			p. 36.
			p. 100 sqq.
			p. 36.
			p. 136.
			p. 82.
			p. 125.

III. Nubb.

IV. Vesp.

† 1454	p. 102.	1325	p. 143.
1474	p. 36.		
	V. Pac.	VI. Avv.	
159	p. 36.	† 26	p. 130.
* 174	p. 116.	35	p. 12.
185	p. 152.	40 sq.	p. 144.
186	p. 142.	59	p. 143.
187	pp. 59. 104. 143.	75	p. 42.
259	p. 135 sq.	108	pp. 59. 104.
265	p. 44.	118	p. 36.
269	p. 44.	146	p. 36.
* 282	p. 44.	† 202	p. 80.
† 283 sq.	p. 20.	* 208	p. 80.
367	p. 84.	† 266	p. 80.
386 sqq.	p. 93 sq.	339 sq.	p. 68.
402	p. 132.	† 382	p. 127 sq.
* 406 sqq.	p. 35.	475	p. 93.
409	p. 150.	608	p. 127.
* 426 sq.	p. 133 sq.	† 619	p. 115.
* 503	p. 154.	† 658	p. 92.
566	p. 37.	† 719	p. 26.
710 sq.	p. 89 sq.	† 843	p. 116.
† 725 sq.	p. 119 sq.	920	p. 20.
832 sqq.	p. 35 sq.	* 926 sqq.	p. 74.
847	p. 127.	† 991	pp. 121. 135.
880	p. 92.	992	p. 36.
889 sq.	p. 5.	† 1011 sqq.	p. 70 sq.
897	p. 143.	1057	p. 88 sq.
931 sqq.	p. 65.	† 1070	p. 117.
* 947	p. 84.	1070	p. 101.
966	p. 20.	* 1169	p. 21.
* 1053	p. 96.	1189 sq.	p. 94.
1074	p. 96.	1208	p. 36.
1111	p. 36.	* 1208 sqq.	pp. 124. 126 sq.
1204	p. 136.	†* 1233 sq.	p. 127.
1221	p. 104.	1274 sq.	p. 144.
* 1318	p. 41.	1365	p. 136.
		1366	p. 37.

1456	p. 101 sq.	* 1072	p. 43.
* 1518	p. 116.	1089 sq.	p. 60 sq.
1519	p. 94.	* 1124 sqq.	pp. 22 sq. 153.
1546	p. 21 sq.	* 1145	pp. 45. 47.
† 1588	pp. 37. 148.	1148	p. 59.
1618 sqq.	p. 151.	†* 1161 sqq.	p. 60 sqq.
1639	p. 148 sqq.	1167	p. 37.
1649	p. 70.	* 1216	p. 76.
1666	p. 36.	1216—20	p. 119.
* 1715 sqq.	p. 30 sq.	1222—24	p. 119.
1723	p. 36.	1228—40	p. 119.
1725	p. 36.	† 1228—38	p. 119.
		* 1229	p. 45.

VII. Lys.

93	p. 112.
* 395	p. 24.
416	p. 93.
† 468	p. 51 sq.
* 473	p. 75.
540	p. 112.
597	p. 76.
† 626 sq.	p. 131.
* 720	p. 52.
* 722	pp. 53 sq. 154 sq.
* 723	pp. 55 sqq. 154.
†* 723	p. 56 sqq.
† 725	pp. 53. 56. 84.
† 736	p. 22.
754	p. 36.
851	p. 37.
* 857	p. 146 sq.
† 871	p. 18.
913	p. 17.
* 983	pp. 24 sq. 36.
999	pp. 36. 43.
1009 sq.	pp. 25. 36.
* 1028	p. 130.
† 1062	p. 36. 39.

VIII. Thesm.

18	p. 132.
† 67 sq.	p. 99.
† 102	p. 109.
* 127	p. 120 sq.
168 sqq.	pp. 53. 143.
† 202	p. 23 sq.
† 277	p. 121.
281	p. 118.
285	p. 59.
370	p. 122.
386	p. 136 sq.
398	p. 47.
* 410 sqq.	p. 14.
†* 412	p. 75.
* 438 sqq.	p. 14.
443—58	p. 133.
† 452	p. 15.
495	p. 36.
* 500	p. 25 sqq.
†* 558 sq.	p. 38 sq.
601	p. 112.
603	p. 52.
* 657	p. 86.

691	p. 130.	† 503	p. 48.
† 716	p. 109.	507	p. 138.
1055	p. 26.	508	p. 139.
* 1169	p. 39 sq.	557	p. 36.
1226	p. 104 sq.	* 610 sqq. pp. 27 sqq.	153 sq.
	IX. Ran.	614	p. 112.
186	p. 84.	619	p. 112.
190	p. 80.	673	p. 115.
197 sqq.	p. 66 sq.	694	p. 37.
* 287	p. 91.	† 720	p. 118.
429	p. 136.	* 730	p. 122.
* 545 sqq.	p. 94 sq.	733	p. 102.
† 562	p. 34.	739 sqq.	p. 16.
800	p. 112.	* 753 sq.	p. 18.
807	p. 112.	* 760 sq.	p. 127.
* 968 sq.	p. 65 sq.	877—1111	p. 118.
994 sq.	p. 100.	* 1017	p. 75.
* 1028	p. 102.	1098—1111	p. 133.
1047	p. 103.	* 1112—1181	p. 119.
1160	p. 102.		
* 1424	p. 127.	XI. Plut.	
1431 b	p. 143.	* 32	p. 115.
1453	p. 143.	* 152	p. 116.
	X. Eccles.	215 sqq.	p. 143.
* 16 sqq.	p. 132 sq.	† 222	p. 136.
† 62 sqq.	p. 42.	227	p. 39.
† 65 sqq.	p. 95 sq.	237	p. 115.
173	p. 106.	242	p. 115.
202	p. 102.	244	p. 69.
223	p. 143.	356 sqq.	p. 129 sqq.
227	p. 46 sq.	376	p. 128.
244	p. 128.	402	p. 37.
* 404 sqq.	p. 92.	† 402	p. 46 sq.
† 406	p. 92.	584	p. 90.
* 452 sqq.	p. 31 sq.	712	p. 143.
* 482	p. 91.	833 sq.	p. 144.
† 491	p. 105.	* 1045	p. 125.
†* 496 sqq.	p. 67 sq.	1045 sq.	p. 124 sq.
		† 1046	p. 124 sq.

* 1046	p. 125.	Philem. 10	p. 52.
1046	p. 20.	[Philem.] 106	p. 41.
† 1103	p. 135.	† Philetaer. 4	p. 64.
† 1111	pp. 148. 150.	Philippid. 27	p. 49.
1126	p. 95.	Phryn. 2	p. 88.
1190	p. 86.	* Plat. 32	p. 19.
		Stratt. 40	p. 42.
		† Xenarch. 7	p. 70.
XII. Fragg.			
† 6	pp. 84. 134.		
75	p. 85.		
* 90	p. 39.		
* 169	p. 17 sq.		
† 243	p. 145.		
† 248	p. 130.		
* 260	p. 58 sqq.		
†* 263	p. 82.		
460	p. 84.		
476	p. 150.		
* 488	p. 92 sq.		
XIII. Fragg. Comm.			
Anaxil. III. 352	p. 148.		
anon. 182	p. 88.		
* anon. 447	pa. 48.		
†* Antiph. 21	p. 48 sq.		
* Athenion. v. 45	p. 113.		
Cephisodor II. 886	p. 128.		
†* Com. V. 283	p. 76.		
Cratin. 197	p. 100.		
Eubul. 40	p. 88.		
Eupol. 372	p. 111.		
Hermipp. 8	p. 88.		
Men. 22	p. 88.		
" 300	p. 26 sq.		
* Men. 555	p. 32 sq.		
† " 582	p. 27.		
* " mon. 375	p. 136.		
		Philem. 10	p. 52.
		[Philem.] 106	p. 41.
		† Philetaer. 4	p. 64.
		Philippid. 27	p. 49.
		Phryn. 2	p. 88.
		* Plat. 32	p. 19.
		Stratt. 40	p. 42.
		† Xenarch. 7	p. 70.
XIV. Scholl.			
		* Ach. 412	p. 7.
		* " 1133 sqq.	p. 19.
		* Eq. 713	p. 19.
		* Av. 1188	p. 19 sq.
		L. 493	p. 147.
		L. 861	p. 146 sq.
XV.			
		* Aesch. Ag. 278	p. 21.
		" Prom. 115 sq.	p. 31.
		* Eur. Alc. 71	p. 61.
		* Eur. Andr. 977	p. 33 sq.
		* Eur. J. A. 814	p. 21.
		Eur. J. T. 1056	p. 116.
		† Eur. Or. 394	p. 34.
		* Hom. II. 267	p. 78.
		† Lys. XIII. 7	p. 96.
		* Solon. XXVII. 12	p. 71.
		Stat. Silv. I. 6. 98	p. 21.
		* Thuc. II. 67. 4	p. 81.
		* Xen. Cyr. II. 4, 19	p. 73.
		† " An. II. 4, 9	p. 79.
		† " " V. 6, 24	p. 79.
		† " " VII. 1, 18	p. 79.
		† " " VII. 3, 10	p. 79.
		† " Hell. II. 4, 36	p. 79.
		[Schiller Tell I. 2, 58 sqq. p. 23].	

Index rerum.

- Adverbia in -ῥεν** §. 50. p. 155.
Aequabilitatis orationis p. 133.
Anacoluthia §. 37.
Anap. in trim. pp. 23. 31.
 152; tripartitus p. 39; tri-
 brachum excipiens p. 59. 3
 in trin. §. 61. pp. 104 sq.
 148.
Anastrophe pp. 26 sq. 126. 153.
„Antea“ §. 31; „ut antea“
 p. 46 sq.
Aphaeresis pp. 17 sq. 50. 75.
 85. 97.
Articulus §§. 12. 28 b. 30.
 pp. 54. 63. 74. 122 sq. 145.
 148. 153 (§. 26). 154. 155;
 insertus a librariis §. 30.
 pp. 101. 145.
Asyndeton pp. 23. 44. 45.
Attractio articuli p. 29 sq.
Bergk. refutatus pp. 7. 11.
 18. 53. 84. 86. 95. 98. 100 sq.
 130. 148. §. 59.
Brunckii em. injuria neglecta
 p. 34 sq.
Cobet. refutatus pp. 20. 28.
 38. 59. 61. 64. 130. 145;
 erroris convictus §. 46.
Collocatio verborum pp. 89 sq.
 98. 131.
Comici purissimi sermonis
 Attici auctores pp. 48. 105 sq.
Conj. praes. = conj. imperf.
 p. 48.
„Coram“ p. 60.
Correptio vocalis finalis p. 100,
 diphthongi pp. 125. 127.
Crisis p. 29.
Dactylus in 3. p. trim. p. 42.
Dat. instr. pp. 17. 107, temp.
 §. 56.
Dindorf. ref. pp. 11. 25 sq.
 33. 70 sq. 89. 116. 126.
Verba perperam distincta §. 29.
 p. 50.
Elisio in fine trim. p. 30.
Elmsleji em. injuria neglecta
 §. 56.
Feminarum nomina p. 57.
Fictio personae pp. 128. 130.
Formulae ἀπωμοτικαί p. 62,
 κατωμοτικαί p. 63 sq. 155,

- obtestandi πρὸς θεῶν sim. §. 87.
 Fritzschi ref. §. 11. p. 99,
 erroris convictus p. 87 sq.
 Gen. duplex perperam con-
 junctus §. 26; absol. subj.
 intelligendum p. 128; par-
 titivus p. 96 sq.
 Gestus subintelligendus p. 61.
 Hamaker. ref. §. 12. pp. 87.
 149.
 Ἐν διὰ δυοῖν p. 93.
 Herodotus v. ἐμβάλλειν vita-
 vit p. 81.
 Herwerden. ref. pp. 8. 26. 28.
 42. 51. 96.
 Homoiarchon, homoioteleuton
 lacunarum causae pp. 92.
 142. §. 85.
 Imp. 2. et 3. pers. pp. 50.
 122 sq.
 „Inclusive“ = σύν p. 108.
 „Inter“ §. 53.
 Jacobii indicis com. dict. fides
 p. 88.
 Katachresis non ferenda p. 31.
 Kock. ref. §. 24. pp. 11. 50.
 66. 71. 115. 117. 126. 127
 sqq. 140. 141; erroris con-
 victus pp. 12. 19. 104.
 Krueger. ref. pp. 102. 115.
 „Lacedaemonii“ p. 43 sq.
 Madvig. ref. pp. 25. 53.
 „Majores“ p. 46.
 Meineckius erroris convictus
 §§. 21. 27. p. 135; ref. §§.
 14 (p. 18). 25. 26. 28 a.
 pp. 11. 28. 37 sq. 39. 48.
 53. 56 sq. 60 sq. 64. 67. 70.
 80. 84. 87. 92. 93. 95 sq.
 102. 105. 109. 115. 116. 118.
 121. 124. 125. 127. 131. 135.
 136. 147. 148. 149. 150.
 Metricae leges p. 12.
 Metricorum correctiones §. 30
 (p. 36).
 Nom. absol. p. 6. §. 37; nom.
 cum art. ap. imp. = voc.
 p. 122 sq.
 Nubium ed. 1. reliquiae p. 142.
 Opt. aor. p. 90.
 Oratio media interrupta pp. 38.
 154
 Ordo verborum saepe turbatus
 §. 28; o. versuum turbatus
 p. 142 sq.
 Partt. usus p. 134 sqq.; part.
 aor. p. 153 sq. ὄν ab initio
 trim. positum p. 99.
 Pleonasmus pp. 41. 50. 153.
 Poeta quomodo significetur a
 choro p. 10.
 Praepp. collocatio p. 149 sq.;
 bisyllabarum (pyrrhichica-
 rum) coll. pp. (12). 54. 148;
 praep. in trim. sedes mirae
 §. 82; praep. in diverbio
 repetitio §. 74; praep. va-
 riatio p. 111; eadem bis
 deinceps diverso intellectu
 posita p. 149; praepos. dictio
 cum praedicato enuntiati
 verbali conjungenda p. 10;
 praegnanter vicem gerens
 enuntiati causalis p. 109 sq.
 §. 54.

- Prolepsis p. 153 sq.
- Pronomina dem. in *-i* exeuntia §. 80; interrogg. directa et indd. p. 127; refl. p. 92; pers. et refl. genitivorum collocandorum ratio p. 92 sq.
- Rav. cod. multis vitiis inquinatus pp. 129. 144.
- Responsio accurata restituenda p. 18.
- O. Schneider. ref. p. 132 sq.
- Scholia emendantur p. 19 sq.; saepe ad falsum versum apposita p. 146 sq.; interpretationes injuria neglectae §. 13.
- Scripturae duae conjunctae p. 145.
- Similitudines p. 132.
- Spuria pp. 119. 133. 139 sqq.
- Subjecti mutatio non ferenda p. 66.
- Subst. post pron. rel. positum p. 49; in *-eús* exeuntia §. 77.
- Synicesis pp. 31. 84.
- Terrarum vel urbium nomina plerumque art. carent p. 43; *ἐκ* adsciscere solent p. 43.
- Tmesis pp. 101 sq. 117. 155.
- Transitum qui fit ex or. obl. in or. r. quomodo indicet Ar. pp. 11. 152.
- Transpositio verborum p. 8. §. 28.
- Tribrachus §. 88 (p. 148); dactylum excipiens p. 54.
- Ad. de Velsen. ref. pp. 10. 103 sq.
- Verba comp. cum praep. *ἀπό* et *ἐκ* §. 45; *σύν* §. 46; *ἐν* et *εἰς* §. 47.
- Verba rapiendi et furandi §. 76.
- Wecklein. ref. p. 86.
- Xenophon a mero Atticorum sermone saepius recedit pp. 79. 105. 129; praep. *σύν* amantissimus §. 46.
- ἀγρός* „rus“ c. praep. §. 30 e. f.
- ἀδικεῖν τινα* p. 145.
- Ἀθηναῖοι* s. art. pp. 44 sq. 154.
- ἀκαρὲς χρόνου, ἀκαρῆ, ἀκαρῆς* §. 41.
- ἀμφί* pp. 55. 148.
- ἄμφω χεῖρε* s. art. p. 12.
- ἀντί* pp. 132. 148.
- ἄνωθε, -εν* p. 90 sq.
- ἀπό* pp. 77 sq. 96. 97. 98; ab *ἐκ* diversum §. 83; in *ἐκ* corruptum pp. 104. 121.
- ἀποκλῆειν* c. gen., dat. p. 97.
- ἀπολύειν* = *ἀπαλλάττειν* „mittere“ p. 10.
- ἀπόλωλα* adv. spernit p. 44.
- ἄπωθεν* c. gen. p. 96.
- ἄρα, ἄρα* pp. 12. 152.
- ἀρπάζειν, κλέπτειν* spernunt *παρά* c. gen. §. 76.
- ἀρχή* s. art. p. 148.
- ἄτε* ap. part. p. 41.
- αὖ* pp. 53. 154 sq. *αὖ πάλιν* sim. p. 41.
- ἀντός* = *ἀντόματος* pp. 95. 120.
- δεδιέναι* „vereri“ §. 28.
- ὑπὸ τοῦ θεοῦ* p. 155.

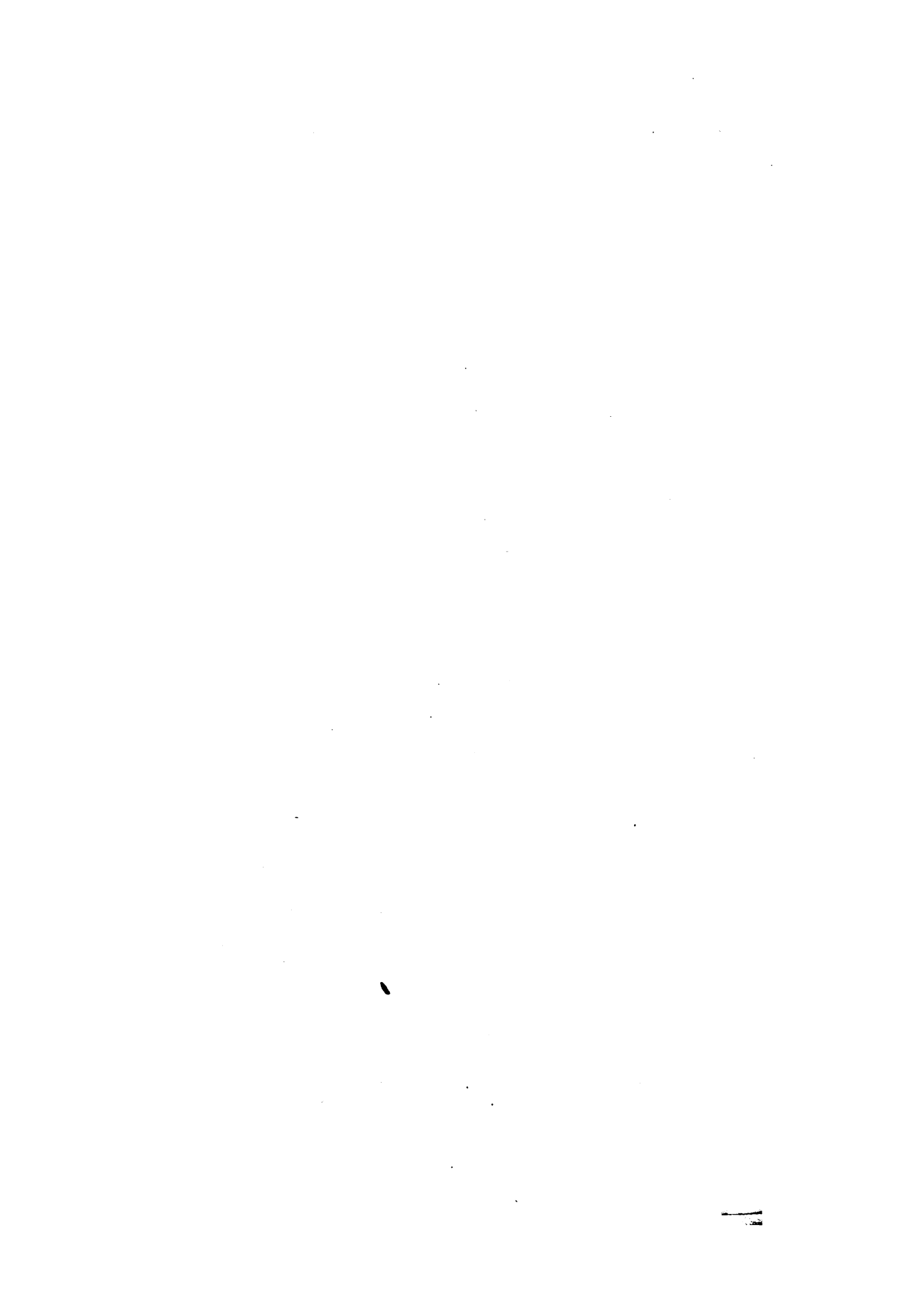
- δή* colloc. p. 150.
διά c. gen. acc. pp. 89. 120.
διαλλαγáι sim. s. art. §. 28 b.
διὰ χρόνου §. 49.
δίκην „instar“ p. 132.
δίχα p. 109.
διχῶς ap. scholl. p. 147.
δραῖν p. 60 sq.
ἐγκρούειν, εἰσρκ. p. 82.
ἐθέλω, θέλω §. 43; c. inf. p. 75 sq.
εἶναι ἐξ οἰκίας sim. de origine p. 105.
εἶς pp. 57. 60.
εἶς, ἐς §. 48.
εἶς de fine §. 12; „alqo versus“ p. 116; c. acc. pers. p. 114; *εἷς με* p. 34; in *ὡς* corr. p. 116.
εἰσαγγέλλεσθαι p. 20.
εἰσβάλλειν nusq. in frgg. com. p. 80.
εἰσήκειν p. 86.
εἰσιέναι p. 134.
εἰσιτιθέναι nusq. in frgg. com. p. 81 sq.
εἰσφέρειν dixit Ar. p. 82 sq.
εἶσω (ἔσω) p. 87 sq.
εἶπα, κᾶτα pp. 5. 6. 152.
ἐκ p. 77. §. 83.
ἐκγελᾶν p. 101.
ἐκποδῶν §. 83.
ἐκραβδίζειν novavit Ar. p. 77.
ἐκσπεύδειν, ἐκτρέχειν p. 121.
ἐκτός alienum a comm. §. 60.
ἐλκειν p. 6.
ἐλλοῦσθαι sim. p. 17 sq.
ἐμβαίνειν, εἰσβ. p. 80.
- ἐμβάλλειν, εἰσβ.* p. 80 sq.
ἔμβ. εἰς τὸ βάραθρον p. 81.
ἐμπολᾶν §. 12.
ἔμπροσθεν (-θεν) pp. 49. 51. 91 sq.
ἐν „coram“ p. 59.
ἐναπονίζεσθαι sim. p. 18.
*ἐνδον, ἐντός (ἐνδοθι, -εν, ἔν-
 τοςθεν)* §. 59.
ἐνεκα colloc. p. 149 sq.
ἐντός p. 155.
ἐξόπισθε, -εν p. 91.
ἔξω, ἐκτός (ἔξωθεν, ἔκτοςθεν) §. 60.
ἔπειτα, κᾶπειτα pp. 5. 152.
ἐπί c. gen. pp. 59. 67. c. acc. pp. 66 sq. 68. 114.
ἔρπειν §. 23.
ἔρρειν p. 85 sq.
ἐσθεῖν suspectum §. 23.
*ἐς κεφαλὴν σοι, ἐς κόρακας,
 ἐς μακαρίαν* p. 87.
οὐκ ἐτός p. 7.
ἔχειν c. adv. p. 153 (§. 26).
ἡμῖσιν, ἡμισεία s. art. §. 12.
θέλω §. 43 (p. 76).
ἦν θεὸς θέλη sim. p. 73 sq.
θεός = θεοῦ ἄγαλμα p. 120.
τὰπι Θράκης (χωρία) p. 20.
ἵνα δὴ τί; p. 150.
καί in fine trim. pp. 44. 154.
κατασπᾶν p. 56.
κατέρρειν p. 86.
κάτω p. 85.
καὶντός „et ipse“ p. 44.
πρὸς κλίμακα ἀναβαίνειν p. 32 sq.
λέγειν sim. περί τινος p. 149.

λόγος, λόγοι „colloquium“ §. 32.	πάς c. 2. et 3. pers. imp.
μά c. acc. pp. 62. 63.	p. 122.
μάλα ap. advn. p. 29.	πάσχειν = ποιεῖν, πράττειν
μάλλά p. 29.	p. 61.
μανθάνειν c. gen. Ar. nusq.	περί c. gen. pp. 11. 149.
dixit p. 128 sq.	§. 28 b; colloc. p. 149; c.
μέν — δέ γε. μέν γε (p. 62) —	acc. p. 117.
δέ p. 154 (§. 33).	ποιός p. 124.
μενετός p. 151.	ποιόν = υ — p. 125.
μετά et παρά confusa p. 15.	αί πόλεις „socii“ p. 8.
μετά et σίν §. 63.	πόρω p. 97.
μετά τοῦ p. 13.	πόσος in ποιός corr. §. 22.
Μίκα (Μικά) p. 56 sq.	πράττειν s. ποιεῖν = πάσχειν
μόλις (μόλις) pp. 18 sq. 56.	p. 61; „efficere“ p. 62 sq.
καί μά c. acc. = νή p. 63.	πρίν adv. p. 48.
νή c. acc. pp. 63 sq. 155.	πρίν ποτε p. 47.
νήσοι, νησιῶται „socii“ pp. 8.	πρό p. 49.
152.	πρόδικος διατή p. 60.
οἱ νῦν, τὰ νῦν sim. pp. 46.	πρός c. gen. §. 87; c. dat.
132 sq.	p. 60; c. acc. pp. 114.
ξένοι pp. 8 sq. 152.	116.
ξίν, σίν p. 111 sq.	πρόσθεν (-ε) pp. 49 sq. 91.
οἰχεσθαι p. 42.	πρότερον p. 45 sq. πρ. — πρίν,
ὀνειδίζειν p. 33 sq.	πρίν πρ. p. 49.
ὄντως p. 19.	πρό τοῦ p. 46 sq.
ὀπισθεν (-ε) p. 91.	προσάσεις ἔλκειν §. 25.
κατ' ὄρθρον. πρὸς ὄ. p. 26.	πρωτῶν in πρώτων corr. p. 52.
ὅτι ἢ τί δή; p. 150.	πρώτον. πρ. πριπ. πρίν — πρ.
παῖδες καί γινῆ p. 114.	p. 95 sq.
πάλαι et πάλιν confusa p. 18.	πυνθάνεσθαι p. 129.
πάλαι ποτέ p. 47.	σκιέ requirit praep. ἐπὶ
πάλιν αἶ sim. p. 41.	p. 67 sq.
πάντως p. 95.	Στέργη s. art. p. 43.
παρά c. gen. pp. 93 sq. 128.	στρατιά (στρατεία) p. 40.
131. c. dat. pp. 14 sq. 59.	ἐπὶ στρατιᾶς sim. s. art.
131. c. acc. pp. 14 sq. 114.	p. 39 sq.
παροινεῖν εἰς τινα p. 145.	σίν et μετά §. 63.
πάρως p. 47.	σίν et ξίν p. 111 sqq.

<i>συχνοί τινες</i> sim.	p. 71.	<i>ὑβρίζειν τινα, εἰς τινα</i>	p. 34.
<i>σκολάζειν</i> absol., <i>τιτί</i>	p. 17.		§. 86.
<i>τὲ</i> enuntiata connectit	p. 32.	<i>ὑπό</i> c. gen., dat., acc.	pp. 26.
<i>τετράδι</i>	p. 95.		68. 118.
<i>τέως</i>	p. 47.	<i>ὑπ' ἀγάς</i>	§. 23 c.
<i>τηλοῦ</i> c. gen.	p. 96.	<i>ὑπό</i> et <i>ἐπί</i> confusa	p. 68.
<i>τί ἔστιν ὅτι;</i>	§. 27.	<i>χρόνος</i> = <i>πολύς</i> χρ.	pp. 89. 125.
<i>τιή; τιή τί δή; (τιή τί; τιή</i>		<i>ώς, ὥσπερ</i>	p. 132.
<i>δή;)</i>	p. 150 sq.	<i>ώς</i> c. inf. = <i>ὥστε</i>	ab Ar.
<i>τις</i> subst. antecedens	p. 70 sq.	alienum	p. 39.
<i>ὁ δέ τις</i> = <i>ὁ δέ</i>	p. 58.	<i>ώς</i> c. acc.	p. 49. §. 64; in <i>εἰς</i>
<i>τροχιλία</i> (<i>τροχηλ.</i>)	p. 53 sq.	corr.	p. 115.

1

7

